ROBERT JURČIĆ

25 GODINA EUROPSKE UNIJE

25 GODINA PROMAŠAJA

Sadržaj

Uvod 3

Makroekonomija 7

Euro 30

Situacija u istočnoeuropskim članicama 41

Zaključak gospodarska politika 46

Multikulturalizam i migracije 57

Nestanak Europskih naroda 74

Zaključak multikulturalizam i migracije 94

Europski ustav 102

Zaključak europski ustav 126

Vanjska politika 134

SAD 134

Rusija 155

Kina 163

Siromašnim svijet ostaje 166

Lažne vijesti 170

Izvori 177

Uvod

Europska unija je autokratska politička unija europskih država koja se danas nalazi u dubokim problemima. Službene proglašene vrijednosti ove unije nastale prije točno 25 godina su vladavina prava, demokracija, ljudska prava, socijalna država, solidarnost među državama članicama i stvaranje visoko kompetitivne ekonomije. Enormnu razliku između ovih proklamiranih ciljeva i stvarnosti možemo najlakše opisati kao razliku između komunističkog ideala potpune jednakosti i stvarnog života u komunizmu.

Kao što je komunizam u stvarnosti radio sve nasuprot svojim službenim idealima tako je to isto radila i Europska unija od trenutka svog nastanka 01. studenog 1993. godine. Ova knjiga predstavlja analitički prikaz stvarnosti Europske unije koji se nalazi u potpunoj suprotnosti s slikom koju šalju tamošnje institucije i režimski mediji. Kada ovdje govorimo režimski mediji ne govorimo ništa uvredljivog jer analitički gledajući mediji u svakoj normalnoj državi glorificiraju državnu politiku bila ona uspješna ili neuspješna. Da li je riječ o demokraciji ili autokraciji po ovom pitanju, kao i onom životnom to je potpuno nevažno.

Kao što svi znamo Deng Xiaoping je volio ponavljati kako nije važno da li je mačka bijela ili crna nego je važno da lovi miševe. Svaki stvarni humanist kao i svaki čovjek koji živi od svog rada se ne zamara pitanjima demokracije i autokracije pošto je u današnje doba riječ o kompleksnim pitanjima bez lakog odgovora. Takva normalna osoba države, sisteme, režime dijeli u dvije osnovne kategorije. One koji dižu životni standard vlastitog stanovništva i one koji snižavaju životni standard vlastitog stanovništva. Naš osnovni strukturalni problem se nalazi u činjenici da je Europska unija stvorena prije svega s ciljem rušenje životnog standarda vlastitog stanovništva.

Ništa na bolje ne ukazuje na ovaj strukturalni cilj od potpisivanja sporazuma o carinskoj uniji s Turskom samo 16 mjeseci nakon formiranja Europske unije. Tim sporazumom europska politička u savezu s ekonomskom elitom je dogovorila seljenje proizvodnih pogona iz zapadnoeuropskih država u Tursku s jeftinom radnom snagom čime je ona transformirana iz poljoprivredne u industrijsku

državu dok su s druge strane Europljani jedino dobili gubitak stalnih radnih mjesta.

U sljedećem desetljeću ovaj strukturalni cilj će se redovno ispunjavati samo što će se mijenjati imena država koja će poslužiti kao oružje masovnog uništenja životnog standarda Europljana. Kao što smo rekli na početku je tu bila Turska, a potom su došli Kina i bivše komunističke države. Zadatak ovih posljednjih je bio da po ulasku u uniju postanu izvor jeftine radne snage koja će rušiti životni standard zapadnih Europljana i oni su taj zadatak savršeno izvršili. Ovaj poremećaj na tržištu rada najbolje nam je najlakše vidjeti na primjuer takozvanog "Keltskog tigra" (Irska). Broj stanovnika rođen u Istočnoj Europi u sveukupnom stanovništvu Irske je skočio s 0 % na 4 % u samo 24 mjeseca stvarajući tamo neupitan poremećaj na tržištu rada. Nitko nije bio iznenađen kada se 80 % Iraca usprotivilo primanju Poljaka i drugih kao što isto tako nitko nije bio iznenađen kada su tamošnje vlade potpuno ignorirale volju svih građana što ne bi smjela učiniti niti jedna vlada koja sebe naziva demokratskom.

Drugi konkretni rezultat europskih strukturalnih mjera kada govorimo industriji možemo vidjeti na ekonomiji Velike Britanije koja je 20 % svog BDP-a dobivala iz proizvodnje prije stvaranja unije, a početkom ovog desetljeća taj udio je spao na jedva 10 %. Kompletne zajednice su potpuno uništene micanjem proizvodnje iz Zapadne Europe,a njeni članovi vrlo dobro znaju da su bili opljačkani od od strane europskih zakona, korporacija i elita koje su izvršile redistribuciju bogatstva od običnih građana prema sebi. Ova makroekonomska, strukturalna politika stvorena od strane stručnjaka iz financija i Europske središnje banke je tokom prvih 25 godina bila totalni makroekonomski promašaj. Ništa ne dokazuje taj promašaj bolje nego pozicija Europske unije u svjetskoj ekonomiji. Samo prije 6 godina Europska unija je bila najveća svjetska ekonomija po bruto domaćem proizvodu i po bruto domaćem proizvodu kupovne moći. Danas, 2018 godine više se ne nalazi niti po prvom niti po drugom navedenom na prvom mjestu.

U drugom dijelu knjige govorimo o Europi zahvaćenoj ludilom multikulturalizma i migracija. Kada govorimo o efektu migranata na životni standard za početak se trebamo sjetiti prvog pravila ekonomije

koje tvrdi da migranti pozitivno utječu na bogate domoroce dok istovremeno smanjuju primanja siromašnih domorodaca. Kako bi se umjetno stvorila drugačija, lažna slika humanitarne organizacije imaju strategiju da od demografa i ekonomista traže argumente u korist migracija čak i kada oni sami u njih ne vjeruju. Ništa bolje ne pokazuje ovu razliku između stvarnosti i propagande od francuskih „humanitaraca" koji licemjerno podržavaju migrante i multikulturalno društvo, ali istovremeno se protive ideji da njihova djeca žive u tom društvu. Izjava francuskih takozvanih humanitaraca "multikulturalno društvo neće biti rađeno na leđima moje kćeri" više nego jasno ukazuje da oni podržavaju gradnju novog društva na leđima tuđih, a ne svojih kćeri. Rezultat ove politike je da se na primjer 65 % mladih Talijana protivi daljnjem primanju migranata dok je kod starijih stanovnika taj broj drastično veći .

Zagorovnici utilitarističke ideologije koju prije svega možemo naći među zapadnom liberalnom elitom smatraju svojim ciljem maksimaliziranje opće sreće ljudi pri čemu sva ljudska bića gdje god da se nalaze imaju identičnu vrijednost. U skladu s ovom ideologijom oni podržavaju migracije jer iako njihovi sugrađani, zapadnjaci trpe negativne posljedice mnogo veće pozitivne posljedice doživljavaju osobe koje danas žive u Africi i Aziji pri čemu pragmatično gledajući mi ne smijemo nikada zaboraviti ekonomske beneficije za zapadnu elitu. Drugi temelj na kojem se nalazi podrška za migrante mi nalazimo u Staljinizmu i Kastrizmu.

Iz Staljinizma nam dolazi ideologija nulte razlike među ljudima koja tvrdi da je ljudska priroda umjetno stvorena društvena konstrukcija dok nam iz Castrizma ili preciznije iz NACLA stvorenog u SAD za podršku Castru dolazi ideologija o privilegiji bijele boje kože. U ovom dijelu knjige koristeći dokaze iz akademske zajednice, europskih i međunarodnih zakona mi rušimo ove dogme i dokazujemo da Europljani žive u vremenu istrebljenja stvorenom ciljanim odlukama Europske komisije i europskih vlada.

U trećem i najkraćem dijelu ove knjige promatramo kako je stvorena Europska unija i de facto Europski ustav. Nema danas nikakve potrebe da ovdje citiramo francusku ministricu financija i direktoricu MMFa Christine Lagarde koja je izjavila "Mi smo prekršili sva pravila,

sve europske zakone" da znamo kako Europska unija koja kao jedno od svojih najvažnijih pravila proklamira vladavinu zakona da su oni ponovno i ponovno i ponovno prekršili sva europska pravila, sve europske zakone.

U četvrtom dijelu knjige mi gledamo kako je katastrofalna vanjska politika Europske unije u samo 6 godina izgradila na vlastitim granicama vatreni krug. Kada gledamo službene dokumente mi ako želimo možemo vjerovati u slučajnost koja je dovela do britansko-francuske agresije na Libiju iako svi dokazi ukazuju na planiranu kampanju, planirani rat osvajanja resursa 2011 godine. Ovaj katastrofalni promašaj nije spriječio Europsku uniju da protivno međunarodnim zakonima šalje novac i oružje Al Kaidi i Islamskoj državi u Siriji ili da podrži državni udar protiv demokratski izabranog predsjednika Ukrajine što je rezultiralo stalnim ratnim stanjem u ovoj državi. Zanimljivo se je upitati kako je unija koja u nebesa uzdiže ljudska prava uništila toliko država na svojim granicama i postala suučesnik tolikim krvavim sukobima ?

Kada pogledamo stanje izvan ovog takozvanog vatrenog kruga otkriti ćemo Europu koja je desetljećima podržavala navodno demokratski nastrojene opozicijske lidere koje će kasnije ona sama proglasiti diktatorima. Neupitno prvi na ovoj listi je turski predsjednik Erdogan koji je u opoziciji kao i nakon stupanja na vlast uživao punu podršku Europe u uništavanju moći turske vojske koja je štitila sekularnu državu. Drugi danas javno poznati slučaj je onaj Aung San Suu Kyi koju se danas naziva u Europi genocidnim diktatorom pa se mi svi moramo upitati kako je moguće napraviti ove greške ?

Neupitno najvažnija od ovih vanjskopolitičkih grešaka je današnja svađa s SAD nakon izbora Donalda Trumpa za predsjednika. Prvobitne europske reakcije na njegov izbor su bile kritičke izjave predsjednika europske komisije Junckera i drugih europskih lidera nakon čega Merkel biva proglašena za novog lidera slobodnog svijeta i svjetskog spasitelja. Ovi nerazumni napadi nisu bili napadi samo na predsjednika Trumpa nego su bili ujedno i napadi na američku demokraciju koja je izgubila između 6 i 7 milijuna radnih mjesta u proizvodnji tokom posljednjih 16 godina nakon čega su građani potpuno razumno glasovali protiv osoba koje podržavaju nastavak

postojanja ovakvog nakaradnog ekonomskog sustava.

Europska unija je stvorena u prekrasnom snu europskog jedinstva kojim će završiti europski ratovi i stvoriti blagostanje s bratstvom i jedinstvom europskih naroda. Ovaj emotivno prekrasni san je u vrlo kratkom vremenu postao noćna mora Europljana u kojem je blagostanje zamjenjeno stagnacijom,a bratstvo i jedinstvo Europljana je zamjenjeno s bratstvom i jedinstvom pripadnika svih svjetskih naroda što po riječima jednog od najvećih modernih svjetskih stratega uvijek završi ratom jer namjera nikada nije važna. Jedino što je važno je završni rezultat.

Danas ništa bolje ne predstavlja stvarnost Europskih institucija od njenih lidera 2017 godine. Predsjednik Europske komisije Jean-Claude Juncker je nagrađen svojom pozicijom zbog uloge u pretvaranju Luxemburga u kontinentalni centar izbjegavanja plaćanja poreza. Pored njega odmah stoji predsjednik europskog parlamenta Antonio Tajani, Berlusconijev klaun odgovoran za dieselgate aferu i na kraju tu je Jeroen Dijsselbloem predsjednik Eurogrupe iz političke stranke koja je dobila samo 5.7 % glasova na parlamentarnim izborima u svojoj državi.

Oni najbolje predstavljaju europski stup socijalnih prava, poštenja i demokracije u Europskoj uniji.

Besplatna elektronička knjiga “25 godina Europske unije – 25 godina promašaja” je izdana u skladu s dogovorom internet portala Kamenjar i autora knjige Roberta Jurčića.

Gospodarska politika Europske unije

Makroekonomija

Što je manja demokratska kontrola nad donošenjem odluka, to je bolje za reprodukciju kapitala – **Friedrich Hayek** 1939

Velika Britanija se ne bi trebala pridržavati zastarjelog europskog socijalnog modela – **Tony Blair,** laburistički premijer Velike Britanije (2005)

Sada je dosta Angela ! Natjerala si nas da se držimo politike štednje koja je nanijela velika patnje našim ljudima. Ne možeš tvrditi da davaš krv za Europe, kada smo mi oni koji krvarimo – **Matteo Renzi**, premijer Italije govori Angeli Merkel

Ekonomska povijest

Početkom 15 stoljeća Europa je živjela pod mentalitetom opsade pošto se iz njene perspektive kršćanski kontinent nalazio pod stalnim sunitskim napadima. Na sjeveru to su bili Mongoli, na istoku Turci, a na jugu Arapi i Berberi. Razmišljanje Europljana o tadašnjem geopolitičkom stanju je najbolje iskazao papa Pio II. (1405.-1464.) riječima:"Ja ne vidim ništa dobrog na obzoru". Tadašnja politička situacija je bila dodatno otežana ekonomskim problemima pošto je naš kontinent srljao u kolektivni bankrot.

Počevši još iz doba Rimskog carstva tadašnji najimućniji zajedno s srednjim slojem Rimljana su uživali u proizvodima koji su se uvozili s današnjih područja Indije, Šri Lanke, Kine i općenito istoka. Taj trgovinski deficit ako ćemo vjerovati Pliniju starijem je iznosio 100 milijuna sestercija godišnje od čega je pola otpadalo samo na Indiju. Danas se pretpostavlja da je ta svota iznosila samo 1 % rimskog BDP-a tako se smatra da nije predstavljala ozbiljniji srednjeročni problem, ali ako uzmemo u obzir da govorimo o zlatnom i srebrnom novcu onda je jasan dugoročni problem tog višestoljetnog konstantnog deficita.

Uništenje Zapadnog rimskog carstva i masovni pokolji stanovništva kao na primjer u gradu Rimu koji je izgubio 90 % stanovnika će ujedno rezultirati padom trgovinskog deficita i prestankom iskorištavanja rudnika zlata i srebra u zapadnim prefekturama. Obnova relativne političke stabilnosti u Europi u 9 stoljeću je dovela do obnove rada starih rudnika i otvaranja novih u područjima gdje nisu bili vladali Rimljani. To je ujedno dovelo i do obnove trgovinskog deficita koji će eksplodirati početkom komercijalne revolucije u 11 stoljeću. Kako su se financijski sistem Europe i njena trgovine s istokom temeljili na zlatu i srebru krajem 14 stoljeća njen sveukupni ekonomski sustav se našao pred bankrotom što i nije neobično ako znamo da je samo Venecija imala trgovinski deficit od 20.000 tona srebra godišnje. Na kraju će odluka Mameluka o jačoj kontroli trgovine taj problem samo dodatno otežati. Kako se s jedne strane Europa našla u financijskim problemima, a s druge su Mameluci istovremeno drastično povećali cijene uvozne svile i drugih proizvoda moglo bi se reći da je Europa

bila dodatno stimulirana inovativno riješiti postojeći geopolički i ekonomski problem.

Država koja je prva krenula na njegovo rješavanje je bilo maleno i siromašno kraljevstvo Portugala. Znajući za pomorsku ekspediciju kartažanina Hanona Navigatora koja je navodno stigla do ekvatora Portugal je počeo financirati pomorske ekspedicije kako bi zaobišao političku i ekonomsku blokadu islamskih država, a ujedno sebi stvorio bogatstvo. Osnivanjem grada Elmina 1471. godine u današnjoj Gani ekonomska blokada je bila probijena direktnim uvozom zlata iz Afrike, dok će nekoliko desetljeća kasnije dolaskom u Indiju i početkom direktne trgovine potkontinenta s Europom u svili i začinima ona biti potpuno uništena.

Dok su Portugalci južnim, afričkim pomorskim putem došli u Indiju i probili blokadu Španjolci su angažirali Kolumba da pronađe zapadni put za Indiju, a Englezi Cabota za sjeverni put u Kinu. Dok je putovanje Cabota realno govoreći završilo potpuno neuspješno ono Kolumba i njegovih nasljednika je rezultiralo otkrićem Amerike i tamošnjih naroda s velikim rudnicima zlata i srebra koje će Španjolci osvojiti. Zavisno od područja otkrivenog kontinenta tamošnje lokalnog stanovništvo će se smanjiti za 60 - 90 % nakon kontakta s bolestima starog svijeta koje će u procesu doseljavanja tokom 16 stoljeća donijeti 250.000 europskih kolonizatora.

Ova ekstremno visoka smrtnost koju se nije moglo nadoknaditi naseljavanjem iz Europe rezultira obnovom europske trgovine roblja. Dok su u prethodnom povijesnom razdoblju kako bi imali izvozne proizvode i dobili novac prodavali u roblje Europljane sada su europske države počele nabavljati robove u Africi koje bi potom prevezli u Ameriku. Računa se da je počevši od 1500. godine pa do kraja europske trgovine robljem u Ameriku otpremljeno 12.5 milijuna robova radi čega se danas Europljanima licemjerno nabija osjećaj krivice. Tvrdimo ovdje licemjerno pošto oni koji osuđuju Europljane istovremeno šute o 11.5 milijuna afričkih robova koje su arapski trgovci robljem odveli preko Crvenog mora i Indijskog oceana bez da se u taj broj uračunaju robovi odvedeni u Egipat.

Osvajanje Amerike i stvaranje trgovačkih postaja u Africi, Indiji, Kini i Japanu su rezultirale stvaranjem neizmjernog bogatstva u Europi, ali

to je bio samo jedan i to čak moguće manji dio razloga za dugoročni uspjeh Europe. Osnovni razlog mi nalazimo u Gutenberg revoluciju koja dovodi do početka štampanja knjiga u Europi. Pojava tiskanih knjiga je omogućila pristup znanju velikog broja ljudi koji nisu imali mogućnost nabaviti do tada nevjerojatno skupe rukom pisane knjige. Ovo drastično povećanje pismenih osoba je rezultiralo s identičnim povećanjem različitih inovacija koje su dovele u pravom smislu to riječi do ekonomskog, političkog i društvenog poleta našeg kontinenta. Na prvu fazu ove revolucije koja se dogodila u Europi najbolje ukazuje podatak da samo 63 godine nakon izlaska Gutenbergove Biblije podržane od pape, biva tiskano 95 teza Martina Luthera čime je monopol na političku i naučnu moć Katoličke crkve potpuno uništen.

Pojava prvih tiskara je ujedno bila i pojava prvih ekonomskih ideja u Europi koja će dobiti veći publicitet i utjecaj na razvoj društvo. Među ove prve ekonomske mislioce neupitno spadaju Nikola Kopernik (1473.-1543.) s kvantitativnom teorijom novca, Thoma Moore (1478.-1535.) s svojim dijelom „Utopija" o savršenom društvu, Jean Bodin (1530.-1596.) svojom knjigom „Odgovor Malestroitu o inflaciji" i mnogo drugih. Zajedno s tim prvim ekonomskim misliocima dolazi do stvaranja ekonomske politike merkantilizma čiju osnovnu postavku čini ideja o jačanju trgovine s ciljem maksimaliziranja akumulacije zlata i srebra vlastite države na štetu drugih država.

U stvarnosti ova ekonomska politika se ticala prije svega odnosa među europskim državama pošto je u svjetskim okvirima Europa i dalje bilježila katastrofalni trgovinski deficit s dalekoistočnim državama iz kojih su se uvozili „egzotično proizvodi". Taj deficit se kompenzirao uz pomoć američkih rudnika zlata i srebra kao i novim tehnologijama koje su od 16 stoljeća omogućile obnovu rada u europskim rudnicima. Otkriće novih tehnologija tog doba se nije ticalo samo rudnika nego i bezbroj drugih strojeva kao što su na primjer satovi i prvobitna vatrena oružja. Rezultat ovih početnih promjena biva da do tada zaostala Europa u 16 stoljeću polatko postaje najrazvijeniji dio naše planete. Bez obzira na sve te rane uspjehe tek će u 18 stoljeću Europa udvostručiti bruto domaći proizvod (BDP) po stanovniku u odnosu na razinu koja je bila početkom naše ere,a 18 stoljeće je već bilo doba početka industrijske revoluciju. Ovu tehnološku dominaciju koja potiče

još iz 16 stoljeća bez obzira na ratove i sve druge događaje naš kontinent neću ispustiti sve do početka 21 stoljeća kada će ju za judine škude prodati.

Zlatno doba kapitalizma

Završetak Drugog svjetskog rata Europa je dočela ekonomski potpuno uništena i demografski iskrvljavena, ali istovremeno s educiranim i stručnim ljudima. Kako oni bez obzira na sve svoje znanje nisu mogli iz ruševina dovoljno brzo obnoviti ekonomiju u zapadnim državama se pojavila glad i opće nezadovoljstvo stanovnika novonastalom situacijom. Povezivanjem tog nezadovoljstva zajedno s popularnošću komunističkog Sovjetskog Saveza zbog vojne pobjede, i redovnih parlamentarnih izbora pojavila se ozbiljna opasnost da će komunisti stupiti na vlast. Tadašnju političku situaciju najbolje nam prikazuju relativne pobjede Komunističke partije Francuske na tamošnjim parlamentarnim izborima 1945. i u studenom 1946. godine.

Kako bi se spriječila apsolutna izborna pobjeda komunističkih partija i istovremeno oporavila ekonomija SAD je donio odluku o pomoći Europi koja će postaje poznata pod imenom Marshallov plan. Odluka o slanju pomoći koja će na tada iznositi 13 ili u današnjem novcu 140 milijardi dolara biva donesena 1947.,a realizirana sljedeće godine. U trenutku završetka provođenja ovog enormnog programa pomoći 1952. godine ekonomija zapadne Europe će nadmašiti razinu iz 1938. godine i biti će postavljena na putanju višedesetljetnog rasta.

Makroekonomski temelj ovog konstantnog rasta bivaju postavljeni u skladu s Mundell-Flemingovim ekonomskim modelom koji tvrdi da postoji dilema koju svaka država mora riješiti. Ta dilema se tiče ekonomske činjenice da država ne može istovremeno imati zamrznute tečaj valute, međunarodnu mobilnost kapitala i vlastitu financijsku politiku. Sistem iz Bretton Woods na osnovu koji će funkcionirati zapadne ekonomije "zlatnog doba" je isključio iz ove računice međunarodnu mobilnost kapitala što je državama omogućilo obnovu i razvoj vlastitih neovisnih kompanija koje su manje osjetljive na ekonomske potrese u drugim državama stvorene slobodnim kretanjem kapitala.

Poratno ekonomsko razdoblje je u Europi doba postepenog integriranja ekonomija država dok u svjetskim razmjerima govorimo iz današnje perspektive o dobu protekcionizma pošto su bivše europske kolonije, ali i Latinska Amerika donijeli odluku o visokim uvoznim carinama. Ekonomski cilj svih tih carina je bilo vođenje industrijske politike zamjene uvoza vlastitim proizvodima s ciljem gradnje državne industrijske baze koja će poslužiti za daljnji razvoj. Najbolji primjer te protekcionističke politike u svijetu i odnosa europskih kompanija prema njoj nam daruje talijanski Fiat koji s ciljem da osvoji strana uvoznim porezima zaštićena tržišta gradi tvornice u Argentini, Brazilu, Južnoj Africi, Egiptu ili nalazi lokalne partnere kao što je učinio u Indiji, Jugoslaviji (Zastava), Poljskoj (FSO) i Sovjetskom Savezu (AutoVAZ).

Ta europska ekonomska integracija kao što je moguće vidjeti u poglavlju euro nije uopće išla glatko tako da je udio izvoza roba i usluga u BDP-u bio relativno nevažan. Kada pogledamo podatke Svjetske banke o ovom ekonomskom segmentu možemo vidjeti da je 1960. izvoz roba i usluga predstavljao samo 12.5 % BDP-a Italije (kao danas za SAD), 14.4 % Francuske i 20.2 % Velike Britanije. Podaci za Zapadnu Njemačku su vrlo slični pošto je 1972. godine izvoz roba i usluga predstavljao samo 14.59 % BDP-a. Na drugoj strani Atlantika situacija je bila vrlo slična tako da je 1960. godine izvoz roba i usluga predstavljao samo 5 % BDP-a SAD.

Ovo razdoblje između 1950. i 1973. godine se možda baš i zbog toga s opravdanjem naziva zlatnim dobom kapitalizma,a nigdje se to bolje ne vidi od Europe. Tokom ovog razdoblja Italija je došla s 40 % američkog BDP-a po stanovniku na 70 %, Francuska s 54 % na 77 %, a Zapadna Njemačka s 49 % na 87 %. Jedina veća neuspješna europska država tokom ovog razdoblja biva Velika Britanija koja pada s 73 % američkog BDP-a po stanovniku 1950 godine na 71 % BDP-a 1973. godine. To ne znači da Velika Britanija tokom ovog razdoblja nije ekonomski rasla nego samo znači da je rasla minimalno sporije od SAD-a. Osnovno strukturalno obilježje ovog razdoblja biva rast produktivnosti kojega u stopu prati rast primanja što će u kasnijem razdoblju biti ukinuto kao i s njim vezano nepisano pravilo o punoj zaposlenosti.

Zlatno doba kapitalizma završava naftnim šokom 1973. godine koji

je dodatno pojačan ranijim raspadom Bretton Woods ekonomskog sistema i povezanom krizom na Wall Streetu. Velika Britanija koja kao što smo ranije vidjeli nije bila pretjerano uspješna u ekonomskom smislu pa je porastom cijene nafte od 70 % doživjela potpuni ekonomski šok. Završetak ovog ekonomskog razdoblja i početak novog doba je najavila britanska laburistička vlada kada je njen ministar financija Denis Healey pri predstavljanju proračuna za 1976. godine izjavio "Ja ne vjerujem da je pametno postavljati visinu nezaposlenosti kao naš središnji problem". Ta promjena nije spriječila bankrot Velike Britanije te 1976. godine,ali je najavila početak novog doba.

Ukidanje poratnog sustava

Iako se kao vrijeme ukidanja poratnog ekonomskog modela uzima stupanje na vlast u SAD-u republikanca Ronalda Reagana i u Velikoj Britaniji konzervativke Margaret Thatcher kao što možemo vidjeti do početnih promjena dolazi već ranije tokom vladavine demokrata i laburista. Zavisno od interpretacije Europske države su tokom razdoblja 1973.-85. bile zahvaćene s 2 ili 3 negativne ekonomske promjene na koje nisu mogle, htjele ili znale pravilno odgovoriti.

Prvu od tih promjena je predstavljao naftni šok iz 1973. godine koji je ostavio dugoročno posljedice dok su drugu predstavljalo početak ekonomskog dostizanja Europe od strane dalekoistočnih ekonomija i nekoliko drugih država u točno ciljanim gospodarskim sektorima. Primjer navodne pomoći državama u razvoju iz ovog prelaznog razdoblja predstavlja Multi-fiber sporazum o tekstilnoj industriji kojim je zaštićena europska i američka industrija tekstila od jeftinih proizvoda država u razvoju, ali je istovremeno ostavljen relativno slobodan ulaz ovih proizvoda iz siromašnih država.

Kada pogledamo rezultat te politike na primjeru Bangladeša koji je sporazumom proglašen siromašnom državom s relativnom slobodnim ulazom na europsko tržište otkriti ćemo da je riječ i danas više od 40 godina kasnije iznimno siromašnoj državi što dokazuje da su argumenti od Međunarodnog trgovinskog udruženja da "uvoz tekstila i odjeće igra važnu ulogu u razvojnim politikama. Kupovine iz država u

razvoju značajno pridonose poboljšanju tamošnje ekonomske situacije" predstavljali najobičniju laž s ciljem podizanja korporacijskog profita i na štetu europskih radnika.

Dok je ova politika po pitanju industrije tekstila donijela relativno malenu ekonomsku štetu ona o brodogradnji je nanijela masivnu. Tokom razdoblja 1977.-85. godina udio visoko vrijedne europske proizvodnje brodova u svjetskoj proizvodnji je pao s 41 % na 18 % dok je istovremeno onaj Azije porastao s 46 % na 70 % svjetske proizvodnje. Uz pomoć nižih plaća i masovnih državnih subvencija Japan, Južna Koreja i potom Kina su preuzele ovo tržište od Europe koristeći se dampinškim cijenama koje su potpuno uništile Europska brodogradilišta i s njima vezane industrije između sedamdesetih i devedesetih godina 20 stoljeća. Pojednostavljeno govoreći Europska ekonomska zajednica i potom Europska unija su odbile zaštiti svoju brodograđevnu industriju od netržišnog natjecanja istočnoazijskih država koje su iskoristile ovu industriju za početak svoje industrijalizacije. Ovu zaštitu se moglo postići pozivajući se na zaštitu tržišnog natjecanja ili mjerama protekcionizma, merkatilizma insistirajući da se roba koja se prevozi u Europu mora prevesti na u Europi izgrađenim brodovima. Kako nije poduzeta niti jedna od ove dvije mjere danas udio Europe u svjetskom BDP-u iznosi samo 23 % dok je po BDP-u kupovne moći još niži tako da iznosi samo 16.7 %.

Treća promjena koja je imala negativne posljedice po europsku ekonomiju biva Reaganomija. Po riječima Jeffreya Sachsa, posebnog savjetnika generalnog sekretara Ujedinjenih Naroda "Moglo se očekivati da će Američka fiskalna ekspanzija povezana s monetarnom kontrakcijom imati negativan utjecaj na Europu zbog njene indeksacije plaća i drugih radničkih pravila koje su dovele do niske fleksibilnosti plaća". Kombinacija svih ovih promjena rezultira katastrofalnim porastom broja nezaposlenih u Europskoj ekonomskoj zajednici između 1977. i 1985. godine. U Belgiji koja je početne godine imala najvišu nezaposlenost ona će tokom ovog razdoblja porasti najmanje, „samo"

Glavno sjedište korporacije Hyundai koju je vlada Južne Koreje pod pretnjom nacionalizacije prisilila da izgradi brodogradilišta. Danas su najveći svjetski proizvođač brodova (slika s Wikipedije)

184 % dok će u svim drugim članicama porasti preko 200 %. Na kraju te 1985. godine stopa nezaposlenosti u članicama će se kretati između 8.4 % u uspješnoj Njemačkoj (4.0 % u 1977. godini) i 13.2 % u Nizozemskoj (5.4 % u 1977. godini) tako da će prosječna stopa nezaposlenosti te godine u Europskoj ekonomskoj zajednici iznositi 11.2 %, a u SAD 7.2 %.

U pokušaju bolje prezentacije promjena koje su zahvatile Europske ekonomije krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina dvadesetog stoljeća poslužiti ćemo se primjerom jedne malene dobro integrirane države. Riječ je naravno o Belgiji koja zbog više razloga predstavlja odličan primjer, ali osnovni bi bio da je riječ o članici Europske ekonomske zajednice s najvišom stopom nezaposlenosti koja se u razdoblju 1981.-85. kretala između 11.1 % i 14.5 %. Dok je

prva naftna kriza dovela do ekonomske krize druga koja se dogodila 1979 je u određenom smislu dovela do ekonomske katastrofe. U pokušaju kompenzacije vlastitih građana tokom ovih kriza došlo je do rasta socialnih troškova s 15.9 % BDP-a u 1974. na 22.5 % u 1981. godini, što je praktički odmah dovelo do protureakcije. Ta odluka o jačanju socijalne države, održavanju stabilnog tečaja i rastu plaća je dala punu podršku osobnoj potrošnji, ali je zauzvrat naštetila državnim financijama i privatnim kompanijama kojima je profit drastično opao što će rezultirati njihovim zahtjevima, njihovim lobiranje za promjenom ekonomskog modela.

U skladu s tim željama liberalna vlada 1982. godine donosi odluku o devalvaciji od 8.5 %, smanjivanju broja djelatnika javnog sektora i drugim mjerama koje su dovele do realne devalvacije od 12 % i dizanja profita tvrtki. Rezultat krize i svih ovih možemo reći neoliberalnih mjera koje je provela nova vlada bio je povrat trgovinskog suficita, smanjivanje plaća na nivo iz 1970 godine i gubljenje kontrole nad vlastitom proizvodnjom tako da je njihov udio u stranom vlasništvu skočio s 22 posto 1968. godine, na 59 posto 1990. godine. Belgija tokom ovih godina je u određenom smislu predstavljala ono što se kasnije dogodilo u ostatku zapadne Europe.

Makroekonomske promjene koje se općenito gledajući događaju u zapadnoj Europi krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina imaju tri osnovne negativne posljedice. Prva od njih biva gubitak radnih mjesta u privatnom sektoru koji nikada neće biti vraćen pa u drugoj polovici osamdesetih i devedesetim godinama više nećemo govoriti o stopama nezaposlenosti od 2, 4 ili 5 % nego će stope nezaposlenosti između 8 i 10 % postati nešto normalno, nešto svima prihvatljivo. Druga posljedica biva promjena ekonomskog modela na neoliberalni što je ujedno označilo početak privatizacija, ali i smanjenje državnih kontrola nad međunarodnom trgovinom, financijama i nacionalnim korporacijama. Treća ili preciznije iz svjetske perspektive gledajući prva negativna posljedica biva zaostajanje za SAD-om kada govorimo o BDP-u po stanovniku. Zapadna Europa se u ekonomskom dostizanju SAD-a najbliže približila 1980. godine nakon čega se razlika između država počela povećavati. Stanje Europske ekonomije tokom 1980-tih godina se općenito na zapadu

naziva euroskleroza.

Kada tako govorimo o stanju u Europi mi nikada ne smijemo zaboraviti da je Zapadna Europa jedno od svjetskih područja s najvišom kvalitetom života i najboljom ekonomijom tako da ovdje jedino govorimo o relativnom opadanju u odnosu na SAD. Kada pogledamo razdoblje od 25 godine između 1982. i 2007. otkriti ćemo višegodišnja razdoblja tokom kojih su najvažnije države našeg kontinenta gubile gospodarsku utakmicu s prekoatlantskim partnerom. Tako je SAD pobjegao Italiji između 1993.-2007. godine za 8.3 % BDP-a, Njemačkoj u razdoblju 1993.-2004. godine za 7.4 %, Francuskoj između 1993. i 1999. godine 4.4 % i tako dalje. Italija u ovoj priči o neuspjesima je stvarno priča za sebe jer u 21 stoljeća spada u 10 svjetskih država s najgorim ekonomskim rezultatima,a njoj se na ovoj listi nakon početke krize pridružila i Grčka koja je žrtva europskih sadističkih mjera štednje.

Činjenicu da je Zapadna Europa jedno od najboljih mjesta za život ujedno ne poništava činjenica da se Europska unija ekonomski govoreći u stagnaciji najsličnijoj onoj o kojoj je Adam Smith pisao kada je govorio o carskoj Kini. O toj stagnaciji teško da išta bolje govori od situacije da danas kineski tvornički radnik biva plaćen 3.6 dolara po satu dok je onaj portugalski plaćen 4.5 dolara. Ako danas usporedno promatramo situaciju u eurozoni i Kini otkriti ćemo da tamošnji tvornički radnici bivaju plaćeni 70 % primanja slabijih članica eurozone. Sada bi bio trenutak da svi mi na trenutak zastanemo i sjetimo se kolika je bila razlika u primanjima europskih i kineskih tvorničkih radnika prije 15 godina da bi stvarno razumjeli europski (i američki) neuspjeh.

Stvaranje Europske unije je prije svega predstavljalo stvaranje Europskog jedinstvenog tržišta koje neće biti ograničeno glasačima, državama i nacionalnim ekonomijama. Temelje na kojima je osnovano jedinstveno tržište čine ekonomske zamisli Davida Ricarda s početka 19 stoljeća koji je tvrdio da se države trebaju baviti onime u čemu imaju komparativnu prednost. Teoretski govoreći Ricardove ideje su neupitno ispravne, ali u stvarnoj ekonomiji one su ispravne samo ako imamo statični, stagnacijski model u kojemu se države ne razvijaju, ne otkrivaju se nove tehnologije i u kojima ne dolazi do rasta troškova

rada. Bez obzira na tu neupitnu razliku između teorije i stvarnosti jedinstvenog tržišta ono je službeno stvoreno s ciljem rasta kompetitivnosti korporacija uz pomoć povećane specijalizacije dopuštajući proizvodima i faktorima produktivnosti da idu u smjeru gdje će biti najviše vrednovani podižući tako efikasnost korištenja svih esursa. Sekundarni formalni razlog za stvaranje tržišta biva ubrzavanje ekonomske integracije odvojenih ekonomija država članica u jednu Europsku ekonomiju iz koje nitko teoretski neće moći istupiti bez katastrofalnih strukturalnih posljedica.

Zbog ovakvih ekonomskih postavki koje su stvorene uz pomoć masovnog lobiranja najvećih europskih korporacija jedinstveno tržište je osnovano s četiri takozvane slobode koje će po riječima welškog makroekonomista Edwarda Hugha uništiti manje, slabije države članice Unije.

Sloboda kretanja proizvoda

Slobodnim kretanjem proizvoda koje je prva od četiri temeljne slobode unutrašnjeg tržišta, zajamčeno je ukidanjem carina i količinskih ograničenja uvoza proizvoda među članicama europske carinske unije. Kako je ova sloboda bila na inovativne načine ignorirana od država članica njen cilj je postepeno bio preusmjeren na eliminaciju svih postojećih mjera koje mogu ograničiti trgovinsku razmjenu članica s ciljem stvaranja unutrašnjeg tržišta koje se u ničemu neće razlikovati od dotadašnjih nacionalnih tržišta.

Prvobitno zamišljeni rezultat ukidanja zaštita koje su imali nacionalni proizvođači se realno ticao početnih pozicija korporacija prije stvaranja zajedničkog tržišta. Kako je Njemačka neupitno imala najjaču ekonomiju 1992. godine njene korporacije su imale najviše resursa za iskorištavanje otvaranja novih tržišta. Kao konkretan primjer kako sloboda kretanja dobara koja je teoretski poštena, neutralna uredba u stvarnosti biva sve samo ne to uzeti ćemo Njemačku Schwarz Grupee i njen prodajni lanac supermarketa Lidl koji je uništio veliki broj drugih lanaca supermarketa u drugim državama. Prije potpisivanja Ugovora iz Maastrichta i u vezi s njim potpune slobode tržišta Lidl nije bio aktivan u Italiji gdje te 1992.

godine otvara prvi supermarket dok će onaj u Velikoj Britaniji otvoriti tek 1994. godine. Danas

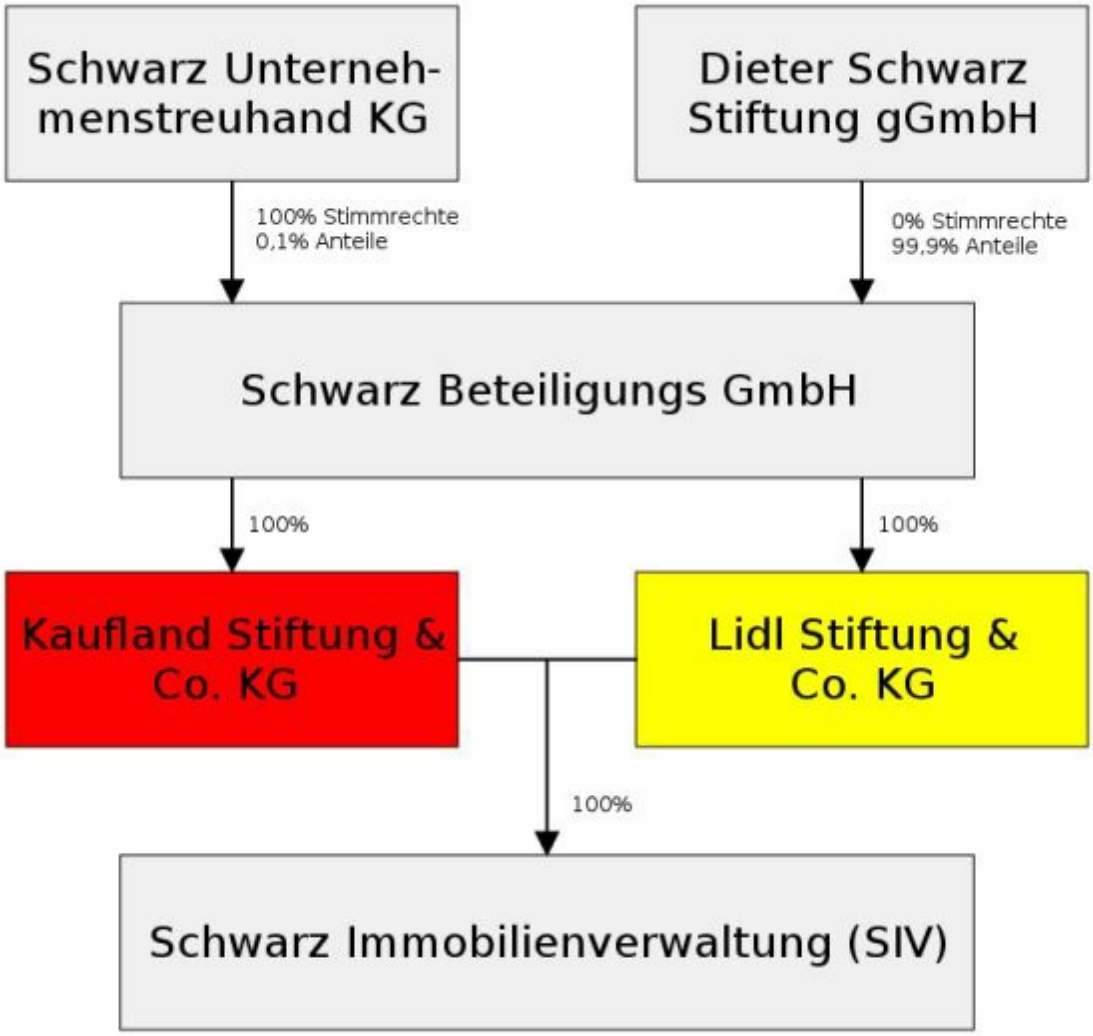

Poslovna organizacija Schwarz grupe koja je vlasnik Lidl-a i Kaufland-a (slika je preuzeta s Wikipedije)

Lidl ima 552 supermarketa u Italiji i njih 670 u Velikoj Britaniji što možda ne zvuči pretjerano, ali nikada ne smijemo pri tome zaboraviti potrebnu financijsku investiciju za otvoriti samo jedan supermarket. U Istočnoj Europi s druge strane Lidl je u Poljskoj drugi, u Hrvatskoj treći, Mađarskoj peti, a očekuje se da će u Češkoj republici i Rumunjskoj doći na treće mjesto.

Ekspanzija Lidl-a tokom ovih 25 godina je bila fantastična, ali nikada ne smijemo zaboraviti da se razlog za to nalazi njenoj u početnoj

poziciji 1992. godine. Bez obzira na to cijena ovog širenja je bila prevelika i za Njemačku superkorporaciju (Schwarz Gruppe) pa je morala uskočiti državna ili preciznije paradržavna pomoć u visini od gotovo milijardu eura od strane Svjetske banke i Europske banke za obnovu i razvoj. Koristeći se primjerom Hrvatske dovoljno je napomenuti da je lokalni Konzum lanac supermarketa dobivao kredite s kamatama od 10 % dok je Lidl dobio paradržavne kredite s kamatom od 1 % i na takav način uništio svog najvećeg lokalnog protivnika.

Drugi primjer ove takozvane tržišne konsolidacije tokom koje Njemačke kompanije uništavaju suparnike mi nalazimo u autoindustriji. Analiza koju je financirao European Community Programme for Employment and the Social Solidarity nam govori kako je u 1995. godine Njemačka zapošljavala 674.000 radnika u autoindustriji dok su ostale države zapošljavale njih 987.000. 11 godina kasnije Njemačka autoindustrija je zapošljavala 38 % više radnika dok su ostale članice zapošljavale njih 1.5 % više. Vremenom situacija za ostatak europske autoindustrije se drastično pogoršala tako da Njemačke kompanije danas zapošljavaju više radnika nego prije 30 godina dok one francuske i talijanske jedva preživljavaju,a švedski je Volvo de facto prestao postojati. Postoje mnogi razlozi za ovakav razvoj događaja, za ovu takozvanu konsolidaciju, ali neosporivi početni razlog se nalazi u ekonomskoj snazi korporacija tokom prve polovice devedesetih godina 20 stoljeća.

Drugi, potpuno različiti dio priče o slobodi kretanja proizvoda priče počinje u Turskoj koja s Europskom unijom potpisuje carinsku uniju za industrijske proizvode 1995. godine. Ovim sporazumom turski industrijski proizvodi su se počeli prodavati pod istim uvjetima kao i oni proizvodeni u Španjolskoj, Nizozemskoj ili bilo kojoj drugoj članici unije. Kako je tamošnja cijena radne snage bila nekoliko puta niža od one u zapadnoj Europi dio kompanija je tamo prebacio svoju proizvodnju dok je drugi sklopio dogovor s tamošnjim proizvođačima. Ovaj efekt ulaska Turske industrije u Europsku uniju najbolje možemo promatrati kroz industriju proizvodnje televizora gdje je došlo do potpuno tržišnog poremećaja. Tokom nešto više od 10 godina u Turskoj proizvedene televizije u boji su osvojile europsko tržište

skočivši s 5% u 1995. godini na 45% tržišta u 2005. godini tako da je godinu dana kasnije više od polovice svih prodanih televizora proizvedeno od strane turskih kompanija. Slično se potom dogodilo s bijelom tehnikom tako da Turski Beko postao pod svojim vlastitim brendom neupitni tržišni lider u Velikoj Britaniji.

Ulazak Turske u carinsku uniju ubrzo nakon Ugovora iz Maastrichta jasno ukazuje na smjer kretanja unije i na možemo slobodno reći prvobitnu prevaru kod njenog stvaranja. Francuzi ne bi za nju nikada glasovali na referendumu, a Britanci i Njemci u parlamentu da su znali za ulazak Turske industrije u zajedničko tržište. Europska unija tada ne bi bila stvorena jer se niti jedan političar ne bi usudio zastupati na referendumu ili u parlamentu stvaranje Unije s drugim članicama i Turskom što je vrlo dobro znala i Europska komisija. Svi su vrlo dobro znali kakve će biti stvarne posljedice po njihovu industriju, po njihova radna mjesta, po životni standard glasača bez da uopće uzimamo u obzir populistički strah od velike muslimanske države. Ono što je krajem devedesetih počela raditi Turska zapadnoeuropskoj ekonomiji, zapadnoeuropskim radnim mjestima su potom dovršile bivše komunističke države nakon ulaska u Europsku uniju.

Italija koju ovdje moramo spomenuti je u drugoj polovici XX stoljeća bila poznata po svojoj proizvodnji bijele tehnike, ali to je danas postalo slavna, daleka prošlost. Da bismo u potpunosti mogli razumjeli razmjer industrijskog

sloma Italije dovoljno je sjetiti se da su tamošnje tvornice 2011. godine proizvele 10 milijuna zamrzivača,a 3 godine kasnije su ih proizveli samo 2
milijuna. Razlog za ovaj potpuni kolaps nalazimo u korištenju jeftine radne snage novih siromašnih članica Europske unije i Turske. Švedski Electrolux (Zanussi u Italiji) je na primjer smanjio broj zapadnoeuropskih radnika za 71 % i preselio proizvodnju u Poljsku gdje ih sada ima 8.500. Slična stvar se dogodila i s Bosch-Siemens koji danas zapošljava 12.000 radnika u Poljskoj i Turskoj. Ekonomski gledajući radnik u Poljskoj je 2014. godine koštao korporaciju između 300 i 600 eura dok je plaća u Italiji bila 1.200 eura. Bez carinskih i administrativnih zaštita tvornice i radna mjesta u zapadnoj Europi su bila uništena, a plaće preostalih radnika snižene.

Između 2000. i 2012. europske industrijske plaće su u prosjeku smanjene 2.8 % dok je istovremeno prosječna godišnja inflacija iznosila nešto manje od 2 posto. U ovom periodu čak je i „skupa” Njemačka držala plaće i poreze na nižoj razini kako bi „zaštitila” svoju industriju iako je to u stvarnosti mogla učiniti tako da je 1995. godine uložila veto na ulazak Turske u carinsku uniju. Ako je cilj Europske unije kao što nam njena propaganda navodi borba za bolje životne uvjete nas i naše djece tada je nešto stvarno krenulo u pogrešnom smjeru pošto nitko ne osporava da je osnovni rezultat slobode kretanja proizvoda snižavanje plaća radnika, snižavanje stope stvarnog i potencijalnog gospodarskog rasta kao i dizanje korporacijskog profita u Zapadnoj Europi. Sada kada smo to zaključili red da se pozabavimo slobodom kretanja radnika koja ima identični makroekonomski rezultat, identičan rezultat snižavanja životnih uvjeta zapadnih Europljana.

Sloboda kretanja radnika

Ova takozvana sloboda se od prvog trenutka temeljila na postulatima neoliberalne kontrarevolucije u kojoj je migrantima

dodjeljena uloga oružja masovnog uništenja životnog standarda velike većine stanovnika Zapadne Europe i SAD. Prije nego što se ovoga dohvatimo red je za početak da se sjetimo takozvanih ekonomista i takozvanih ekonomskih instituta koji tvrde da sloboda kretanja radnika, da sloboda kretanja migranata ne utječu negativno na primanja lokalnog stanovništva pošto je ovo pitanje u današnje doba postalo pitanje od iznimne važnosti.

Pripremajući Brexit referendum i njegovi zagovornici i protivnici su znali da će najvažnije postavljeno pitanje biti ono o migracijama bez obzira da li govorimo o migrantima iz Unije ili onima koji trenutačno u njoj ne žive. U skladu s tim po ovom pitanju smo se imali priliku naslušati komentara cijelog tuceta proposlovnih, promigrantskih navodno neovisnih stručnjaka i institucija. Za početak ove rasprave moramo uzeti u obzir stajalište jedne od svjetski najvažnijih ekonomskih institucija. Riječ je London School of Economics čiji polaznici su osvojili 26 % svih takozvanih Nobelovih nagrada za Ekonomiju. Ova uvažena institucija je izašla u javnost s izjavom kako ne postoji dokaz da migranti negativno utiču na primanja i radna mjesta Britanaca lično, dok je još radikalnije mišljenje iznio Alex Nowsrasteh, takozvani migracijski stručnjak Cato Instituta koji je izjavio kako niti jedna educirana osoba ne može vjerovati da migranti uzimaju radna mjesta lokalnim radnicima,a s njim su se složili Brookings Institute, American Enterprise Institute, Center for American Progress, Američka središnja banka (en. Federal Reserve) i većina u medijima prisutnih srodnih organizacija.

Nakon što je glasovanje završeno počele su se sramežljivo pojavljivati institucije koje osporavaju te tvrdnje. Na primjer Stephen Nickell s Oxford University i Bank of England su izjavili da porast broja migranata za 10 % rezultira smanjivanjem primanja već do tada loše plaćenih radnika za 2 %. Te izjave, takozvane studije kao i one ranije predstavljaju laž i to laž koju je ekonomska povijest ponovno i ponovno i ponovno dokazala.

Ako gledamo američke povijesne podatke otkriti ćemo na primjer da je Velika crna migracija 1910. godine snizila plaće u sjevernom dijelu SAD-a. Oni nisu smanjili primanja samo lokalnih crnih radnika, nego su smanjili plaće i bijelih radnika pošto su ti migranti bili korišteni za

slamanje štrajkova,a mi možemo naći i slične povijesne primjere u Australiji kraja 19 stoljeća gdje su migranti rušili cijenu rada i u drugim državama/kolonijama ovog doba.

Po riječima lijevo nastrojenog profesora s University of Wolverhampton Paula Mansona "Istočnoeuropska migracija je specijalno zamišljena s ciljem snižavanja plaća i uvjeta rada" u zapadnoj Europi i tu je on potpuno u pravu. Tom izjavom on je bliže istini od svih kvazi stručnjaka što nam potvrđuju i osobe koje iskreno podržavaju migrante.

Svi oni koji sumnjaju u istinitost ove izjave trebaju prije svega obratiti reakciju na izjave britanskih poduzetnika nakon što je rezultat Brexit referenduma postao poznat. Njihove izjave su se kretale od "proizvođači značajno ovise o europskim radnicima kako bi popunili svoja radna mjesta" do "nagli prekid u mogućnostima zapošljavanja europskih migranata koji smiju raditi u Velikoj Britaniji nakon Brexita će dovesti do poremećaja u prehrambenoj industriji" što je izjavio Andrew Opie, director of food and sustainability u British Retail Consortium. Službena pozicija britanskih korporacija u prehrambenoj industriji nam govori da 36 % korporacija iz ove branše ne može raditi bez jeftinih europskih migranata.

Za razliku od britanskih poduzetnika koji su zabrinuti zbog Brexita oni u Skandinaviji brinu zbog sve manjeg broja istočnoeuropskih migranata koji dolaze kod njih raditi. Tako je Konfederacija Danske industrije više puta ponovila probleme u kojima se nalazi zbog pada broja migranata koji dolaze u Dansku da bi radili. Da ovdje nije riječ o lokalnom, nacionalnom problemu nam potvrđuje praktički identična izjava Konferedacije švedskih poduzetnika.

Te sadašnje izjave Danskih, Švedskih, Britanskih i drugih poduzetnika bolje od svega dokazuju istinitu tvrdnju Ha-Joon Changa, savjetnika Svjetske banke koji nam govori:"primanja u bogatim državama su određena više migrantskom politikom nego bilo čime drugome."Kada govorimo o korištenju migranata radi rušenja cijene rada ne mogu se naći baš nikakve ekonomske razlike između pozicija kapitalista 19 i 21 stoljeća bez obzira na to koliko ovi današnji sebi i nama lažu da su potpuno različiti. Osim te koristi koju ostvaruju poduzetnici tu je i ona koja se tiče nekretninskog biznisa. Po

podacima britanskog Office of Budgetary Responsability cijene kuća u Velikoj Britaniji su u prosjeku 10 % više zbog migranata. To ne izgleda puno na državnom nivou, ali u mjestima koja su kod migranata popularna kao što je na primjer London govorimo o nekoliko puta većem postotku što negativno utječe na životni standard britanskih radnika i njihovu radnu mobilnost.

Drugi potpuno različiti problem ekonomske migracije je učinak osoba koje migriraju na njihove matične države. Ako uzmemo kao primjer najnoviju članicu Europske unije, Hrvatsku vidjeti ćemo primjer jedne masivne proračunske (i demografske) štete. Proračun ministarstva obrazovanja Republike Hrvatske je u 2016 godini iznosio 13.8 milijardi kuna ili prevedeno oko 4 % BDP-a što je rezultiralo s upisom 43.746 djece u srednje škole. Istovremeno se samo u Njemačku iselilo oko 56.000 stanovnika Hrvatske čije je školovanje Hrvatska,a ne Njemačka financirala.

Direktna demografska i ekonomska šteta, da ne kažemo pljačka koju su ovim putem nanijele stare članice Europske unije njenim novim bivšim komunističkim državama je neprocjenjiva. Te države bez obzira kada su ušle u Europsku uniju i dalje zbog ove europske politike trpe gospodarsku i demografsku štetu s čime se slaže i glavni ekonomski savjetnik Europske banke za obnovu i razvoj.

Kako su na sve kritike istočnih članica o demografskim i ekonomskim gubicima zapadne članice i Europska komisija odgovarala u stilu:"potpisali ste slobodu kretanja radnika" od 2016. godine ove države su počele voditi politiku drastičnog dizanja plaća radnika kako bi ih zadržali. Oni su ta povećanja još davno bili zaslužili pošto im je produktivnost rada na 66 %, a visina plaća na 25 % nivoa u Njemačkoj. Dok su s ovim načinom bivše komunističke države napokon odlučile smanjiti daljnje migracije svog stanovništva Velika Britanija je 2004. godine u napadu navodnog humanitarizma donijela odluku da neće zapošljavati medicinsko osoblje iz država u razvoju ako se one tome protive. 150 svjetskih država je službeno obavijestilo Veliku Britaniju da se protivi migraciji svojih medicinara nakon čega je London jednostavno odlučio ignorirati njihovo mišljenje.

Sloboda kretanja kapitala

Koncept slobode kretanja kapitala Europske unije se bazira na eliminaciji svih mjera koje ograničavaju kretanje novca na europskom tržištu kapitala. Ovaj koncept općenito govoreći predstavlja temelj Washingtonskog konsenzusa i neoliberalne ideologije. Trenutak kada se 01.01.1999. u bankovnim transakcijama počeo koristiti euro istovremeno predstavlja i trenutak kada su de jure onemogućene i posljednje kontrole nad kretanjem kapitala pa je sloboda kapitala u eurozoni potpuno zaživjela. Danas 18 godina kasnije čak i The Economist piše:
"Dok danas akademici rapravljaju za i protiv slobode kretanja proizvoda i radnika oni se većinom slažu da u određenim uvjetima sloboda kretanja kapitala može donijeti više štete nego koristi" pa se mi svi trebamo upitati što se dogodilo ?

Stvaranje eurozone i povodom toga neograničen kretanja kapitala je rezultiralo kao i u slučaju slobode kretanja proizvoda početkom integracije kontinentalnih ekonomija. Dok se u prethodnom primjeru radilo o preuzimanju ili uništavanju tvrtki od strane onih su imale do 1992. veće nacionalno tržište i kapitalizaciju nešto slično, ali ipak različito se dogodili na financijskom tržištu.

Nastankom slobode kretanja kapitala dolazi do eksplozivnog povećanja financijskog investiranja banaka u drugim članicama s $6,600 milijardi američkih dolara 2000. godine na 23,400 milijardi 2007. Taj novac nije bio uložen samo u investiranje preuzimanja, nego i u državne obveznice i puno drugih investicija. To investiranje će vrlo brzo nakon stvaranja eurozone postati sastavni dio problema koji dovodi do izbijanja Velike recesije.

Službeno mišljenje financijskih institucija do 2010. godine je bilo da Europska unija neće dopustiti bankrot neke svoje članice pa su državne obveznice svih država jednako vrijedne. Pošto su državne obveznice južne Europe donosile kamate koje su bile veće za 0.5 % ili 1 % od onih Njemačke financijske institucije su masovno počele ulagat milijarde nakon milijardi u državne obveznice Grčka, Italije, Španjolske i Portugala kako bi maksimizirali profit. Početak velike recesije je financijsku industrije i Europsku središnju bank potpuno iznenadio pošto se ona navodno nikada nije mogla dogoditi.

Prvo su se na udara našla višegodišnja nekontrolirana ulaganja sjevernoeuropskih financijskih institucija u građevinu južnoeuropskih država i Irske,a potom i njihova ulaganja u tamošnji državni dug. „Stručnjaci" Europske središnje banke nisu tokom ovog razdoblja ništa učinili da ograniče kretanje kapitala od uspješnijih prema neuspješnijim članicama ideološki, a ne ekonomski vjerujući da neravnoteže u platnoj bilanci nemaju nikakve posljedice u monetarnoj uniji što će na kraju završiti s noćnom morom čije troškove će snositi građani Europe.

Po riječima Paula Krugmana, dobitnika takozvane Nobelove nagrade za ekonomiju nekontrolirani eksplozivni dolazak novca u gospodarski slabije države je stvorio iluziju bogatstva i sve je izgledalo u redu do trenutka kada je taj kapital isto tako iznenada kao što je došao i povučen. Između lipnja 2011. i lipnja 2012. samo iz Španjolske i Italije je nekontrolirano povučena 521 milijarda eura što je dovelo do gospodarskog urušavanja.

Dok se ova situacija događala u dotadašnjim uzornim državama, Španjolskoj, Irskoj, Litvi i sličnima koje je Europska komisija predstavlja kao ekonomske primjere drugima u Grčkoj se događala proračunska kriza. Grčka koja nije imala nikakva zakonita prava za ulazak u eurozonu,a ipak je bila primljena dobila je možemo reći praktički neograničene kredite od financijskih institucija Njemačke, Francuske i drugih zbog članstva u eurozoni kao i nešto viših kamata koje je plaćala na državni dug. Kako je početkom 2010 godine prinos na Njemačke obveznice iznosio 2.295 %,a na Grčke 6.2 % one su izgledale vrlo atraktivno investitorima koji su ponudili otkup tri puta više grčkih državnih obveznica nego što ih je bilo na tržištu.

Govoreći o kolapse Grčke nužno je vratiti se koju godinu unatrag kada su praktički istovremeno s početkom Velike recesije American Financial Services Authority, ministarstvo financija Velike Britanije i Europska komisija postigli dogovor da u slučaju kolapsa financijske institucije njeni vlasnici neće snositi financijske posljedice. Tim službenim dogovorom profit je postao privatni,a dugovi državni što ć see na kraju najbolje vidjeti na primjeru Grčke.

Oni isti koji su se početkom te 2010. godine borili da bi se Grčka kod njih zadužila samo par mjeseci kasnije počinju vršiti pritisak na svoje

vlade da država intervenira i otkupi njihove dugove, otkupi obveznice u njihovom vlasništvu. To im je naravno i uspjelo pa je pored ostalih Njemački parlament donio već u svibnju 2010. prvu odluku o spašavanju „Grčke" vrijednu 141 milijardu eura,a nakon toga su slijedile i druge slične odluke. Tim potezom nije bila spašena Grčka nego su spašavane vlastite de facto bankrotirane banke pošto je 95 % novca završilo u njima,a ne u Grčkoj.

Prije prvog glasovanja o spašavanju „Grčke" kancelarka Merkel je obećala članovima njemačkog parlamenta, Bundestaga "Mi ćemo dobiti svaki eurocent natrag i to s kamatama" dok će ministar financija Wolfgang Schäuble izjaviti „oprost državnog duga je protivan Europskom zakonu". Osnovni problem s tom njegovom izjavom da je oprost duga protivan Europskom zakonu se nalazi u činjenicu da su oni prekršili sve europske zakone kako bi spasili svoje banke, a ne Grčku i sada imaju morala tako nešto izjaviti. Na kraju Njemačka će profitirati 100 milijardi eura od Grčke financijske krize tako da nikome nije jasno o čemu su Schäuble i Merkel govorili u parlamentu.

Tokom ove krize zbog sadističkih mjera štednje Europska unija će niti po prvi niti po zadnji put svojim odlukama ubiti građane Europske unije. Lancet analiza iz 2014. je jasno prikazala puni efekat mjera štednje na zdravlje i život Grka. Po njihovim podacima zbog štednje u zdravstvu broj zaraženih AIDS-om je skočio 32 puta, broj samoubojstava „samo" 45 %, smrtnost dojenčadi 43 %, a malarija se ponovno pojavila nakon 40 godina. Svima nam mora biti jasno da su ovom odlukom Europskih institucija kako bi se zaštitile Njemačke, Francuske i druge banke ljudska bića pa čak i dojenčad bila ubijana pa je vrijeme da prestanemo pričati o europskoj brizi za ljudska prava.

U ovoj priči o slobodi kretanja kapitala i šteti učinjenoj putem naglog ulaska novca u države i potom naglog izlaska ili čak i „spašavanja država" postoji i druga europska verzija koja nam ukazuje što može postići europska ekonomija kada se radi protivno službenim, protuekonomskim europskim zakonima. Island je na početku izbijanja krize imao međudržavni ugovor o slobodi kretanja kapitala koji je već 2008 godine otkazao uvodeći državne kontrole. Sljedećih 8 godina koliko su trajale kontrole ova država je imala neprekidan gospodarski rast koji je 2016. godine bio s izuzetkom Indije najviši na svijetu među

državama članicama OECD-a. Tada je on iznosio 7.2 % BDP-a čime je ujedno dokazao bespotrebnost ili preciznije ekonomsku štetnost ove europske „slobode”.

Druga njena za društvo štetna posljedica biva izbjegavanje plaćanja poreza od strana korporacija koje su u dogovoru s onima koje slobodno možemo nazvati lopovskim ili parazitskim državama. Danas tipični korporacijski način rada je sklapanje dogovora s vladom Luxemburga, Nizozemske, Belgije, Irske ili britanskog specijalnog teritorija (primjer Jersey) po kojemu korporacije za poslovanje na području kompletne unije de facto plaćaju 0 % poreza. Kako bi se to postiglo korporacije poslovne operacije organiziraju tako da poslovnice u Njemačkoj i drugim normalnim državama nemaju nikakav profit pošto plaćaju licencna prava "središnjici" u članici gdje se plaća 0 % poreza.

Najbolji ili najjasniji primjer tog pljačkanja državnih resursa putem strukturalno uređenog neplaćanja poreza nam daruje Belgija koja je donijela novi porezni zakon 2007. godine čime su korporacijski porezi srušeni s 33.99 na 6.8 posto. Kada pogledamo podatke o navodnim investicijama u Luxemburgu i Nizozemskoj otkriti ćemo da 96 % i 83 % tih "investicija" predstavljaju u stvarnosti mjere izbjegavanja plaćanja poreza u drugim europskim državama. Danas najpoznatija korporacija po izbjegavanju poreza u Europskoj uniji je neupitno Apple koji je zahvaljujući svojem specijalnom dogovoru s Irskom platio porez na prihode u visini od 0.005 % dok u

Margaret Hodge, predsjednica parlamentarnog odbora za financije britanskog parlamenta (službeni portret)

njegovoj blizini odmah stoji nesposobniji Amazon koji je platio porez u visini od 0.55 % na svoje poslovne operacije u Europskoj uniji.

Apple i Amazon nisu izuzeci, nego samo dvije od bezbroj sličnih korporacija koje su sklopile ovakve dogovore o izbjegavanju plaćanja poreza. Među njima
se nalaze Fiat, Starbucks, MacDonalds, Deutsche Bank i bezbroj drugih. Nakon otkrića ovog neplaćanja poreza, ovog potkradanja država Apple se preselio iz Irske u Jersey (Velika Britanija) gdje također ne treba plaćati porez za svoje europske operacije, a

MacDonalds je također najavio preseljenje u Veliku Britaniju tako da se ništa nije promjenilo osim što je premijer Luxemburga postao predsjednik Europske komisije čime je poslana jasna poruka o podršci Europske unije daljnjem izbjegavanju plaćanja poreza od strane korporacija.

Kako je teško izračunati koliko su proračuni država opljačkani ovim putem spomenuti ćemo samo službeni britanski izračun iz 2013 godine. Tada je Margaret Hodge, bivša britanska ministrica turizma i u to doba predsjednica parlamentarnog odbora za financije britanskog parlamenta izašla službeno s podatkom o 120 milijardi funti koje izgubi Velika Britanija zbog korporacijskog izbjegavanja plaćanja poreza. Te 2013 godine prihodi britanskog proračuna su iznosili 600 milijardi funti pa je tako moguće reći da je 20 % proračuna ukradeno izbjeganjem plaćanja poreza ove i sve kasnije godine.

Taj de facto ukradeni novac se onda kasnije uzima socijalnim službama, zdravstvu i svim drugim osnovnim potrebama za funkcioniranje moderne države,a isto tako se događa i u drugim europskim državama gdje živi velika većina europskih građana. Kako se identična situacija s izbjegavanjem plaćanja poreza događa i u SAD tamošnja Trumpova administracija je odlučila donijeti posebni porez koji će korporacije plaćati kada šalju novac između svojih

međunarodnih podružnica s ciljem izbjegavanja plaćanja poreza. Tom razumnom i makroekonomski opravdanom potezu se najoštrije suprotstavila Europska unija izjavom "sprečavanje izbjegavanja plaćanja poreza predstavlja važan cilj, ali smatramo da američki zakon ima potencijalnu mogućnost da bude vrlo štetan za međunarodno bankarstvo, osiguranja i internacionalne financijske transakcije pošto bi one potpale pod zakon o nepovratnom porezu od 10 %.

Ta izjava s kraja 2017 godine jasno govori da Europska unija u potpunosti podupire korporacijsko izbjegavanje plaćanja poreza državama, a presudu s identičnim rezultatom je ranije donio i Europski sud. Gledajući sveukupnu situaciju možemo strogo pojednostavljeno zaključiti da službena pozicija Europske unije po pitanju izbjegavanja plaćanja poreza godišnje košta države članice 750 milijardi britanskih funti godišnje. To je 750 milijardi funti koje su oduzimaju od socijalnih službi država članica, to je 750 milijardi funti koje Europska unija kasnije utjeruje od država putem sadističkih mjera štednje. Za kraj o slobodi kretanja kapitala samo možemo konstatirati kako je lijepo vidjeti da novac koje korporacije troše za lobiranje unutar Europskih institucija višestruko vraća uloženu vrijednost.

Dogma o kompetitivnosti i stvarnost

Na početku Velike recesije Europska unija je izašla s oksimoronom „štednjom do rasta” tvrdeći da će se smanjivanjem mirovina i socijalnih programa povratiti povjerenje tržišta pa će doći do eksplozivnog rasta privatnog investiranja što će dovesti do gospodarskog rasta i izlaska iz recesije. Njihov plan je imao istu mogućnost za uspjeh kao sličan plan štednje Bizanta u XI stoljeću pa je i rezultat bio sličan. Svi kompetentni neutralni ekonomisti su znali da će doći do pada unutrašnje potrošnje što u potrošačkom društvu predstavlja početak ekonomske krize. Pošto moramo pretpostaviti da su oni barem djelomično sposobni onda moramo prihvatiti da je osnovni cilj bio rezanje mirovina i socijalnih programa u državama s ciljem dizanja korporacijskog profita.

Nakon propasti ove neuspješne ekonomske dogme o snižavanju životnog standarda i povećanju siromaštva Europljana nova službena

dogma će biti stvorena. To je bila dogma kompetitivnosti čiji osnovi ciljevi su bili identični ranijoj dogmi, ranijem oksimoronu „štednjom do rasta”. Po riječima Angele Merkel koja je stvarni gospodar Europske unije mi predstavljamo 7 % svjetskog stanovništva, 25 % BDP-a i 50 % socijalne potrošnje. Ako želimo da budemo uspješno i u budućnosti natječući se s državama u razvoju mi ne možemo biti tako darežljivi.

Iz toga ispadne da je neupitni cilj kancelarke ukidanje europske socijalne države i da je ona vrlo uspješna u njegovom ispunjavanju. Kada govorimo o punom razumjevanju situacije osnovni problem s kojim se srećemo u javnom mijenju je vrlo rašireno mišljenje o katastrofama bile one političke ili ekonomske, a nikada ne o stagnacijima. Kada govorimo o raspadu sistema prvo na pamet padaju Zimbabwe u 21 stoljeću ili Weimarske Republike u 20 stoljeću,a nitko ne razmišlja o postrimskoj Britaniji ili Raetiji u 5 stoljeću, carskoj Kini ili Argentini polovicom 20 stoljeća. Podaci europske statističke agencije, Eurostata nam dokazuju da su Europljani suočeni s stagnacijom sličnijom ovim postrimskim, kineskim ili argentinskim primjerima nego s katastrofalnim scenarijima koji su najpopularniji u javnosti.

U potpunoj suprotnosti s ovim novim proklamiranim ciljevima dizanja kompetitivnosti, produktivnosti europske ekonomije se na kraju nalazi velika većina njenih ekonomskih mjera. Prve od tih mjera su one koje se tiču podizanja nejednakosti u Europi pošto je danas opće priznato u ekonomskoj zajednici da povećanje nejednakosti negativno utiče na gospodarski rast. Po tom pitanju se slažu Organizacija za ekonomsku suradnju i razvoj skraćenog imena OECD, Međunarodni monetarni fond i drugi. Sada kada to znamo vrijeme je da se pozabavimo makroekonomskim mjerama koje provodi Europska unija s izuzetkom onih već ranije navedenih o migrantskim radnicima i izbjegavanju plaćanja poreza.

Formalno središte Europske ekonomije je Europska središnje banka (ECB) tako da uvijek trebamo uzeti u obzir njihove gospodarske mjere zajedno s očekivanim posljedicama. Mario Draghi, predsjednik ECB-a je izjavio 2017. godine:„slobodna trgovina može pogoršati nejednakost, ali po mom mišljenju globalizacija je potrebna kako bi se povećao dinamizam u globalnoj ekonomiji i kako bi se podignuo

potencijalni gospodarski rast bez obzira na starenje našeg društva. Za razvijene ekonomije koje se nalaze na tehnološkoj granici otvorenost trgovini predstavlja temelj uspjeha". Ako ovu njegovu izjavu prebacimo u riječnik običnog radnika i umirovljenika predsjednik Europske središnje banke nam govori da je snižavanje životnog standarda u Europskoj uniji i stvaranje super bogatih osoba dugoročno dobro za Europljane iako istovremeno tako stvorena nejednakost ima negativan utjecaj na gospodarski rast. Relativno sličnu izjavu nam je dao i Yves Merch član izvršnog odbora ECB-a koji je izjavio:"Čini se da naša neobična monetarna politika, a posebno velika kupovina različitih financijskih instrumenata povećava nejednakost", ali po njegovom mišljenju to je pozitivno iako nam sve dokazane gospodarske teorije govore suprotno.

Kako bi ostali još par trenutaka u domeni ECB red je spomenuti i financijalizaciju. Danas ili preciznije već gotovo 15 godina postoji ekonomski

konsenzus da financijalizacija negativno utječe na gospodarski rast. Po riječima Adair Turnera, predsjednika Financial Services Authority u Velikoj Britaniji koji je zadužen za kontrolu financijskih institucija financijalizacija
predstavlja prije svega jednu formu ekonomske rente – pojednostavljeno nešto za ništa što je potpuno u skladu s 15 godina starom izjavom američkog ekonomista Michaela Hudsona koji je opisao financijalizaciju kao povratak na rentiljersku ekonomiju Europskog feudalizma. Sve u svemu financijalizacija predstavlja jedan od glavnih razloga za povećanje nejednakosti što je samo po sebi razlog za nedovoljan gospodarski rast. Na žalost po građane ovaj proces ima puno podršku Europskih institucija.

Kada pomaknemo naš pogled s ECB prema na primjer zelenoj ekonomiji mi ćemo se ponovno suočiti s odlukama koje ruše našu kompetitivnost. Početkom 2014. godine Internacionalna agencija za energiju je izjavila da će Europa izgubiti kompetitivnost tokom sljedeća 2 desetljeća pošto će naše cijene uporno ostati više od onih u SAD. Poslovni lideri naše teške industrije koja još uvijek direktno

zapošljava 30 milijuna Europljana tvrde praktički identično kada spominju da će cijene energije uništiti industriju. Za razumjeti uništavanje teške industrije Europske unije dovoljno je sjetiti se da je Njemačka Krefeld čeličana 2012. godine plaćala tri puta veću cijenu električne energije nego 2000 godine.

Stvarni razlog za ovu politiku čiste energije koja uništava industriju nije zaustavljanje zagrijavanja planete iako nam se to putem državne propagande redovno servira. Ta činjenica se najbolje vidi u politici stvaranja energije putem spaljivanja biomase što diže cijenu energije koju plaćaju svi potrošači iako spaljivanje biomase ne smanjuje stvaranje stakleničkih plinova, ali u stvarnosti ubija ljude. Studija koja je izdana u European Respiratory Journal nam govori da je u Europi svake godine „ubijeno" minimalno 40.000 ljudi zbog spaljivanja biomase, a s daljnjim povećanjem pogona koji se s ovim bave broj preminulih će neupitno porasti. Iskren komentar ove odluke da se u ime poslovnih profita ubijaju vlastiti građani bi bio da to nije ništa novo za Europsku uniju pošto je slična odluka donosena još davno po pitanju korištenja dizela kada se odlučilo da se „danas ubiju ljudi" kako bi se zaštitila sutrašnja priroda. Stvarni razlog ovog ubijanja, ovog korištenje dizela nije bila zaštita priroda nego zaštita europske autoindustrije od globalne tržišne utakmice kao i dizanje rafinerijskih profita. Dok se za dizel i njegove posljedice čak i mogu naći makroekonomski razlozi za pogone na biomasu oni ne mogu postojati. Danas pogoni na biomasu ubijaju Europljane i dizanjem cijene energije ruše kompetitivnost naše ekonomije tako da jedini razlog za postojanje ove ekonomske politike može biti zarobljavanje europskih institucija od strane interestnih skupina.

Situacije slične ovoj iz sfere zelene energije možemo naći u stvarno bezbroj drugih gospodarskih sektora. Možemo za primjer uzeti migrantsku politiku koja rezultira neupitnom financijskim gubicima za Europu. Samo marokanska dijaspora tako je iz prije svega Europe tokom godine dana poslala u Maroko 6.4 milijarde američkih dolara. Po riječima Antonija Guterresa, generalnog sekretara Ujedinjenih Naroda migranti su u svoje države tokom 2017. godine poslali 445 milijardi eura što je neupitno pomoglo njihove domovine, ali je i oštetilo ekonomije država iz kojih je novac poslan. Taj novac je izgubljen za

našu ekonomiju, ali iz potpuno krive utilitarističke perspektive zapadnoeuropskih lidera važnije je pomoći većem broj ljudi u Lesotu ili Burundiju nego vlastitom stanovništvu tako da je ovaj gubitak za nas nevažan. „Naši" politički lideri koji zagovaraju ovu utilitarističku ideologiju su moralno u pravu, ali u stvarnom životu u krivu pošto je njihova osnovna dužnost dizanje životnog standarda vlastitog stanovništva.

Druge primjere te moralno ispravne, ali u stvarnosti potpuno pogrešne ekonomske politike mi možemo naći na tržištu maslinovog ulja. Nakon terorističkog napada u Tunisu tokom kojeg su ciljano ubijeni europski turisti europske institucije su odlučile podržati tunišku industriju maslinovog ulja. Italija, Španjolska i Grčka su uložile žestoke proteste znajući da će zbog nje izgubiti radna mjesta pošto je Tunis drugi najveći svjetski proizvođač maslinova ulja čak i bez te pomoći. Svi ti protesti na kraju nisu s ničim urodili pošto je za europsku neizabranu elitu jedino važno bilo „humanistička" podrška državi u kojoj su ubijeni Europljani. Terorizam se isplati !?

Posljednji konkretni primjer navodno humane vanjske politike Europske unije koji ćemo ovdje navesti je onaj ruskih sankcija. Nakon obaranja Malaysia Airlines Flight 17 nad Ukrajinom Europska unija je aktivirala ekonomske sankcije protiv Rusije, na što je ova u skladu s očekivanjima odgovorila kontrasankcijama. Ove protusankcije su prije svega ciljano udarile po europskoj poljoprivredi i stočarstvu koje su do tada na godišnjoj razini izvozili proizvode u visini od 11800 milijuna eura u Rusiju. Kao osnovna i jedina neupitna posljedica ovih sankcija postaje odluka Moskve da napokon počne voditi normalnu ekonomsku politiku za državu s 150 milijuna stanovnika ili preciznije zamjena uvoza vlastitom industrijom.

Gledajući iz službene europske perspektive ekonomske sankcije su postigle svoj cilj zbog početka ekonomske recesije u Ruskoj federaciji. Razlika između tog propagandističkog pogleda i stvarnosti je nevjerojatna pošto tamošnja recesija počinje pada cijene nafte s 112 dolara po barelu u lipnju 2014. na 62 dolara u prosincu iste godine. Jedine stvarne posljedice ekonomskih sankcija bivaju godišnja ekonomska šteta od 100 milijardi eura i ugrožavanje 2 milijuna radnih mjesta u Europskoj uniji. Ova konkretna i ekstremno visoka

ekonomska i ljudska šteta predstavlja osnovni razlog zašto se veliki broj članica protivi sankcijama. Na popisu protivnika sankcija nalazimo Italiju, Grčku, Mađarsku, Cipar, Slovačku i Bugarsku dok Baltičke države i Velika Britanija smatraju da je svaka ekonomska cijena zaustavljanja "ruske agresije" opravdana. Najbolji ili najkonkretniji primjer te pozicije o opravdanosti sankcija nam daruje Latvija čija vlada podržava sankcije iako su njeni farmeri pretrpili iznimne štete pošto je cijena njihovog mlijeka pala između 30 i 50 % zbog zabrane izvoza u Rusiju.

Za kraj da poglavlja red je da citiramo ECB koji tvrdi:”Ekonomija Europske unije je relativno otvorena ako ju se usporedi s drugim većim ekonomijama kao što su SAD, Kina ili Japan”, kako bi se ovdje upitali da li je to dobro ili loše ? Ako ćemo uzeti podatke Međunarodnog monetarnog fonda ili Svjetske banke ćemo otkriti je točan odgovor na ovo pitanje negativan. U 2012. godini ekonomija Europske unije je bila najveća na svijetu po pitanju običnog bruto domaćeg proizvoda i po pitanju bruto domaćeg proizvoda kupovne moći. Samo 6 godina kasnije, 2018 godine Europska unija više nije najveća svjetska ekonomija niti po pitanju običnog bruto domaćeg proizvoda niti po pitanju bruto domaćeg proizvoda kupovne moći. To nam bolje od svih drugih podataka ukazuje na stvarne gospodarske “uspjehe” Europske komisije, Europske središnje banke i Europske unije općenito.

Euro

ERM zahtjeva da slabije države interveniraju na deviznom tržištu kako bi spuštale na nižu vrijednost vrijednost valuta jačih država;to znači da Francuska i Italija će plaćati kako bi Njemačka marka imala nižu vrijednost od one koja bi bila da postoji slobodno tržište dižući tako kompetitivnost Njemačke ekonomije i spuštajući onu drugih država - **Manfred Lahnstein**, ministar ekonomije i financija Njemačke

Što misli ta europska radnička rulja, da je euro stvoren radi njihove sreće ?- **Emmanuel Macron**, predsjednik Francuske

Ako jedinu alternativu napuštanju eurozone predstavlja uništavajuća politika štednje i masovna nezaposlenost s dugovima koji nikada neće biti otplaćeni tada napuštanje eurozone predstavlja jedinu ispravnu opciju. – **Mervyn King**, guverner Engleske banke

Počeci

Pretpovijest eura u određenom smislu počinje još u 19 stoljeću s Latinskom monetarnom unijom. Ovaj neuspio dogovor o stvaranju zajedničkog novčanog standarda su 23.12.1865. godine bili potpisali Francuska, Belgija, Italija i Švicarska,a kasnije će im se službeno ili neslužbeno pridružiti Vatikan, Grčka, Veliko vojvodstvo Finske, Srbija, Bugarska,a potom djelomično i Austro-Ugarska.

Osnovu ovog monetarnog sistema su predstavljali istovremeno zlatni i srebrni standard u kojemu je bila strogo određena vrijednost zlatna i srebrna novca u odnosu 1 naprema 15.5 kao što je bilo u doba Napoleona. Zbog tržišne fluktuacije vrijednosti srebra i zlata ova prva europska monetarna unija je bila od prvog dana osuđena na propast čak i ako izuzmemo činjenicu da su praktički sve članice unije vršile neke vrste financijskih prevare. Dok su jedne članice unije smanjivale udio zlata u "zlatnom novcu" druge su tiskale papirnati novac koji nije bio pokriven ugovorom o monetarnoj uniji. Službeno govoreći Latinska monetarna unija je propala 1873. godine ili pojednostavljeno manje od 8 godina nakon osnivanja. Razlog za propast unije se nalazio u tržištu preplavljenom velikom količinom novootkrivenog srebra što je uništilo službeni odnos između zlata i srebra na kojemu se temeljio cijeli sistem. Nakon kolapsa unije ona je obnovljena kao zlatni standard, ali u stvarnosti je bila definitivno propala.

Bez obzira na sve papirnate manipulacije koje je izvodila Francuska ona tokom 19 stoljeća postaje nosivi stup europskog monetarnog sistema. Tokom ovog stoljeća svaki put kada bi se britanska središnja banka, Bank of England našla u problemima ili čak pred bankrotom Francuska je svojim intervencijama spašavala tadašnji europski financijski sustav. Te njene financijske intervencije su se dogodile 1825., 1837., 1890. i potom 1907. godine. Sve u svemu u doba izbijanja Prvog svjetskog rata 1914. godine Francuska je imala zlatne rezerve koje su bile veće od milijardu dolara što ih je činilo najvećima u Europi. U skladu s tako vođenom monetarnom politikom potpuno razumljivo zvuči da su Francuska i njena središnja banka, Banque de France uživale iznimnu financijsku reputaciju u svijetu.

Ta zaslužena reputacija će biti uništena 1925. godine u javnom skandalu kada izlazi u javnost da je središnja banka suočena s poratnim troškovima obnove lažirala svoje podatke u visini od 2 milijarde franaka, 5 % novca u opticaju. Trenutak izbijanja ove afere je istovremeno doba kada se postavljaju osnovni financijski temelji odnosa valuta koji će trajati sve do formiranja eura i ujedno utjecati na poglede raznih država prema podizanju kompetitivnosti vlastitih ekonomija.

Suočeni s troškovima Prvog svjetskog rata Njemačka, Velika Britanija i Francuska, tri europske velesile će odabrati vlastitu različite ekonomske politike što će ostaviti dugoročne posljedice na njihove buduće načine razmišljanja. Njemačka je izabrala hiperinflaciju s ciljem uništenja unutrašnjeg duga i uz put brisanja štednje građana. Biranjem tog puta ona je ujedno javno optužila države pobjednice u ratu za svoje ekonomske probleme koji su se dobrim dijelom temeljili na mirovnom ugovoru i nerazumno visoko postavljenoj ratnoj odšteti.

Velika Britanija se s druge strane odlučila na povratak na zlatni standard i to na identičnu vrijednost prema dolaru kao i prije rata. Ovim potezom ona je odlučila potpuno zaštititi vlasnike javnog duga i štednju građana što se našlo u potpunoj suprotnosti s Njemačkim rješenjem. Tako nešto je bilo moguće postići samo uz u pravom smislu te riječi sadističke mjere deflacije i unutrašnje devalvacije. Između 1920. i 1923. godine indeks cijena proizvoda je srušen 50 %, a plaća 27 % dok je istovremeno s tim mjerama broj nezaposlenih porastao s 3 % na 22 %. Sve te po britanske kompanije i radnike sadističke mjere po očekivanju nisu spasile funtu koju nije spasila niti zabrana izvoza zlata i srebra iz 1920 godine, pa je funta u početnom razdoblju ozbiljno fluktuirala. Bez obzira na sve te neuspjehe britanska vlada se odlučila 1925. i formalno vratiti na predratni tečaj kako bi se po riječima ministra financija Winstona Churchila zaštitila državna reputacija. Tu odluka koju su tada s oduševljenjem pozdravili parlamentarni zastupnici, mediji i financijska zajednica biva kasnije od Churchila nazvana njegovom najvećom životnom greškom koju nikada nije oprostio financijašima koji su ga na nju nagovorili. Bez obzira na sve žrtve koje su podnijeli britanski stanovnici i ekonomija tokom dvadesetih godina dvadesetog stoljeća tečaj je bio nerealan i neodrživ

pa je na kraju preživljavao samo uz pomoć pozajmica američke i francuske središnje banke koje je britanski guverner prezirao. Kada nakon bankrota Bečke banke Credit Anstalt 08.05.1931. godine bude počeo opći kolaps međunarodnog financijskog sistema Bank of England će na sastanku čiji zapisnik je sljedećih 80 godina imao oznaku tajnosti donijeti odluku o devalvaciji. Na tom sastanku održanom 19. rujna 1931. godine Bank of England je informirao vladu da su potrošene sve zalihe novca koje su posudile Francuska i SAD pa da je devalvacija neizbježna. Nakon ove odluke britanska ekonomija će nakon više od desetljeća samoubilačke politike štednje napokon početi normalno funkcionirat.

Francuska čija vladajuća elita je bila unaprijed potpuno svjesna gospodarskih posljedica različitih britanskih i njemačkih odluka se odlučila na treći, srednji put između unutrašnje devalvacije i hiperinflacije. Kako je jedina moguća treća varijanta bila klasična devalvacija to je na kraju i učinjeno. Vrijednost francuskog franka je tako sveukupno smanjena 500 % u odnosu na doba prije rata. Te 1914. godine 1 dolar je vrijedio 5 franaka, 1919. godine vrijedio je 15 franaka, a 1926. on vredi čak 25. Kada je postignut ovaj odnos između Francuske i Američke valute donesena je politička odluka da se spriječi po svaku cijenu jačanje tečaja franka. Ovom odlukom francuski proizvodi su postali najkompetitivniji na svjetskom tržištu što je dovelo do gospodarske eksplozije Francuske u ono isto vrijeme kada je Velika Britanija svojom odlukom o unutrašnjoj devalvaciji milijune radnika ostavila bez posla. Uspjeh ovakve Francuske gospodarske politike ništa bolje ne ukazuje od 190.000 nezaposlenih 1930. godine dok istovremeno Velika Britanija ima 2 milijuna, a Njemačka koja nakon hiperinflacije prihvaća britansku politiku štednje 4.5 milijuna nezaposlenih što će na kraju dovesti do izborne pobjede Adolfa Hitlera. Zbog ovakve francuske politike do izbijanja gospodarskih problema će na kraju doći tek nakon britanske devalvacija kojom se naglo podigla kompetitivnost otočne ekonomije.

Te i takve potpuno različite gospodarske odluke na financijskom tržištu ovog doba stvaraju financijsku nestabilnost godinama prije izbijanja Velike depresije. Europa kao i bezbroj puta kasnije suočena s svojom nemogućnosti rješavanja europskih problema je bila prisiljena

zatražiti i potom prihvatiti američku pomoć. Prva od tih značajnijih intervencija je bila američki Dawesov plan iz 1924. godine za stabilizaciju Njemačke nakon čega će ona pored ostalog dobit 1.5 milijarde dolara kredita američkih financijskih institucija. Kraj dvadesetih godina najvažnije središnje banke dočekuju u iznimno hladnim odnosima tako da izbijanje Velike depresije u SAD 1929. godine biva dočekano s oduševljenjem u Bank of England čiji guverner istovremeno uopće ne razgovara s guvernerom od Banque de France.

Prvi razlog za ove užasne odnose između internacionalno najvažnijih financijskih institucija se nalazio u mišljenju Velike Britanije da je vrijednost francuske valute preniska što je dovelo do bijega kapitala u Francusku dok se drugi razlog našao u tržišnom natjecanju tokom dvadesetih godina povodom pitanja tko će on njih dati državni kredit Kraljevini Rumunjskoj. Istovremeno s tim njihovim međusobnim svađama Federal Reserve je bio bijesan na Veliku Britaniju koja je počela financijsku svađu s Francuskom u doba kada potpuno ovisi o njenoj središnjoj banki.

U određenom smislu priča o Njemačkoj, Velikoj Britaniji i Francuskoj u dvadesetim godinama dvadesetog stoljeća predstavljaju predigru odnosu tečajeva u drugoj polovici stoljeća. Ovi događaji su u Njemačkoj ostavili vječiti strah prema inflaciji, u Francuskoj ideju o poticanju ekonomije putem devalvacije što će se ponoviti bezbroj puta, a u Velikoj Britaniji ili točnije tamošnjoj financijskoj zajednici ideju o zaštiti tečaja putem unutrašnje devalvacije što će postati životni moto Europske unije i njene središnje banke.

Po završetku Drugog svjetskog rata Francuska je reprizirala identičnu, uspješnu strategiju za stvaranje kompetitivne ekonomije s završetka prvog rata.U prve četiri godine francuski franak je devalvirao s 480 franaka za 1 britansku funtu na 980 franaka,a tokom sljedećih 9 godina će dodatno devalvirati tako da na kraju 1958. godine 1 britanska funta vredi 1382.3 francuska franka. Za razliku od takve financijske politike Francuske Velika Britanija i Italija su tokom ovog razdoblja pokušavale održati tečaj svoj valuta što stabilnijim devalvirajući jedino kada to više nije bilo moguće spriječiti. Osnovu gospodarske politike Italije kao članice Europske zajednice za ugljen i

čelik su tokom ovog razdoblja bili što stabilniji tečaj i umjetno održavanje niskih plaća zaposlenih kako bi tamošnje kompanije bile kompetitivne na europskom i svjetskom tržištu. Zbog uspješnog provođenja ove politike tokom šesdesetih godina dvadesetog stoljeća Financial Times će dodijeliti talijanskoj liri nagradu za najstabilniju valutu na svijetu što svima nama danas zvuči potpuno nevjerovatno.

Dok su ove tri europske sile svaka na svoj način pokušale izgradit kompetitivnost ekonomije uz pomoć pored ostalog i američkih subvencija Zapadna Njemačka je završila obnovu svog gospodarstva. Tokom šesdesetih godina dvadesetog stoljeća zahvaljujući ekonomskoj snazi njemačka marka je počela postepeno zamjenjivati američki dolar koji je do tada u europskoj ekonomiji predstavlja centar oko kojeg su se kretale sve druge valute. To je ujedno bilo i doba prve dvije Europske komisije čiji ostarjeli dužnosnici glorificiraju razdoblje Latinske monetarne unije sanjajući o stvaranju nove zajedničke europske valute.

Do prvog stvarnog, službeno prihvaćenog pokušaja u ovom smjeru dolazi kada Raymond Barre potpredsjednik komisije za ekonomiju i financije podnosi 28.02.1968. godine svoj prijedlog ministrima financija. Iz toga prijedloga će par godina kasnije stvoren SNAKE, ali prije njegovog stvaranja dolazi prvo do francuske devalvacije 1969 godine, a potom i raspada međunarodnog financijskog sistema iz Breton Woods-a 1971 godine.

Istovremeno s ovim financijskim događajima talijanski gospodarski model doživljava revolucionarnu promjenu. Zbog nemogućnosti daljnjeg održavanja niskih plaća zaposlenih koje su dovele do socijalnih nemira talijanska vlada je odlučila stvoriti vlastitu varijantu francuskog modela. Osnove novog talijanskog modela će činiti puna zaposlenost dok će ekonomija zadržati kompetitivnost uz pomoć devalvacija i inflacije.

Sve u svemu u doba potpisivanja Basle sporazuma 10.04.1972. godine s kojim se po prvi put pokušalo zacementirati odnose među valutama europskih država dvije (Francuska i Italija) od četiri najveće članice Europske ekonomske zajednice su imale model koji se temeljio na devalvacijama dok se treća članica (Velika Britanija) nalazila u ozbiljnim gospodarskim problemima. Samo iz tih osnovnih

makroekonomskih podataka bilo je jasno da SNAKE sistem neće uspjeti. Bez obzira na sve te jasne pokazatelje koji su ukazivali da fundamentalistička razmišljanja komisije i financijske zajednice nisu realna oni će politički progurati ovaj projekt kako bi postao stvarnost.

Osnovu tog sistema je osim de facto zlatnog standarda činila mogućnost fluktuacija tečaja od 2.25 % što je bilo pola od prvobitno dogovorene fluktuacije. Ovaj sistem navodno stabilnih tečajeva kojem su se prvog svibnja 1972. godine pridružile Velika Britanija, Irska i Danska je ipak postao neugodna stvarnost, ali ipak stvarnost. Velika Britanija je iz njega potpuno izbačena u lipnju iste godine dok su Irska i drugi neuspješno pokušavali ostati u sistemu. Bez obzira na službene, dogovorene izmjene tečajeva on je jednostavno bio neodrživ. Zacementirati valutne odnose između s jedne strane Njemačke s stabilnom ekonomijom i jakom markom, a s druge strane Francuskom i Italijom čije ekonomije se temelje na devalvaciji i inflaciji je neupitno bila arogantna ideološka ludost. Francuska je na primjer nakon početnih problema izbačena iz sistema zbog devalvacije 19.01.1974. samo da bi se u njega vratila nakon navodno stabiliziranog tečaja 10.07.1975. i da

Manfred Lahnstein, ministar financija i ekonomije Njemačke (slika iz Njemačkog državnog arhiva)

bi onda ponovno bila izbačena 15.03.1976. godine kada de facto sistem navodno stabilnih europskih valuta i službeno propada.

U makroekonomskom smislu ovaj više i nego očekivani raspad nije zaustavio fundamentalistički nastrojene europske dužnosnike koji su po svaku cijenu htjeli za početak zaključati tečajeva zapadnoeuropskih valuta u stalni odnos, a potom i stvoriti zajedničku valutu. Kako je osnovu SNAKE sistema činio odnos europskih valuta prema dolaru njegovi tvorci su krivcem za raspad proglasili nestabilnu američku valutu,a ne svoja neekonomska razmišljanja. U stvaranju tog novog sistema pored ostalog potpuno je ignorirano da je na primjer Italija u razdoblju 1973.- 1980. devalvirala 54.6 % tako da je i ona uvrštena u njega.

Za početak prvo neugodno iznenađenje je bilo odbijanje Velike Britanije koja je ranije bila u SNAKE da uđe u novi Europski tečajni mehanizam (ERM). Službeni razlog za tu odluku se našao na sastanku kada je Manfred Lahnstein, budući ministra financija i ekonomije Njemačke izjavio britanskom predstavniku da je osnovni cilj ERM umjetno održavanje niskog tečaja njemačke marke u cilju poticanja njihove ekonomije na uštrb ekonomije drugih članica Europske ekonomske zajednice.

Bez obzira na tu više nego opravdanu odbijenicu ostale članice Europske ekonomske zajednice su ušle u ERM koji je raspolagao i određenim financijskim resursima za obranu tečaja članica. U početnom razdoblju 1979.-1981. godina Europska komisija je službeno reklamirala funkcioniranje sistema kao apsolutni uspjeh iako je u tom kratko vremenu bilo došlo do tri dogovorene devalvacije.

Taj formalni uspjeh postaje polovicom 1981. godine de facto neuspjeh jer tokom sljedećih godinu dana francuski franak slabi 20 % u odnosu na njemačku marku,a sama Francuska se našla pred bankrotom. Te 1982. i potom 1983. godine Europska ekonomska zajednice počinje vršiti masivne intervencije na tržištu kako bi zaustavilo nekontrolirane promjene tečaja (19), ali rezultat svega toga će na kraju biti više nego upitan zbog stalnih devalvacija prije svega

franka i talijanske lire.

Ako za promjenu pogledamo događaje unutar Europskog tečajnog mehanizma u osamdesetim godinama dvadesetog stoljeća iz perspektive Italije, namjesto Francuske vidjeti ćemo još jednom njegov potpuni neuspjeh. Nominalna devalvacija talijanske lire između 1979 i 1991 godine prema njemačkoj marki je iznosila 51.4 %, prema nizozemskom guldenu 46.8 %, a prema francuskom franku samo 11.3 % što nam govori da je Francuska pratila talijanske devalvacije. Istovremeno s ovim neuspješnim pokušajem održavanja što stabilnijeg tečaja lire Republika Italija je uspjela povećati javni dug s 59.5 % 1980. godine na 99.1 % 1990. godine ili u prosjeku za 4 % BDP-a svake godine.

Dovoljno je ovdje citirati najčešće korišten citat koji govori "ludost je činiti istu stvar ponovno i ponovno očekujući drugačiji rezultat" kako bi objasnili što je europska elita odlučila nakon de neuspjeha SNAKE i ERM dogovora o zamrzavanju europskih tečajeva. Kao što danas znamo znanstvena zajednica je ostala iznenađena ili preciznije govoreći neugodno iznenađena kada je otkrila da su se Ugovorom iz Maastrichta države obvezale zamrznuti tečajeve i osnovati zajedničku valutu.

Nekoliko godina prije samog službenog potpisivanja ovog ugovora je u osnovi bio sklopljen dogovor o stvaranju eura. Otvaranje tajnih dosje iz doba ujedinjenja Njemačke nam je bolje nego išta drugo dokazalo da se osnivanje same valute nije temeljilo na ekonomskim nego na političkim kriterijima. Praktički sveukupna tadašnja zapadnoeuropska politička elita je bila užasnuta stvaranjem velike, ujedinjene Njemačke pa su ucjenili Kohla kako bi odustao njemačke marke. Tadašnji predsjednik Francuske Mitterand je službeno te 1989. godine bio pretio Njemačkoj da bi se ona mogla naći u situaciju sličnoj onoj 1913. godine ako ne prihvati euro. Dok su europske država naivno vršile pritisak za stvaranje europske valute nadajući se kontroli nad Njemačkom predsjednik Bundesbank-e Karl Otto Pöhl je znajući stanje europske ekonomije izjavljivao da "sljedećih 100 godina neće biti stvorena zajednička valuta". Ipak želja za ujedinjenjem je bila jača od sve ekonomske logike pa su tokom sastanka u Strasburgu 08.12.1989. Njemačka i Francuska sklopile dogovor na osnovu kojeg

se Njemačka ujedinila bez plaćanja ratne odštete,a u zamjenu za to je prihvatila stvaranje eura.

Kada gledamo događaje s početka devedesetih godina nužno je ovdje napomenuti da je i Velika Britanija u listopadu 1990. godine otklonila svoje dubioze i prihvatila buduće stvaranje eura s namjerom da odustane od svoje funte iako je za to ispunjavala uvjete kao i na primjer Italija. Kako se euro uvijek temeljio na političkim, a ne ekonomskim kriterijima to na kraju krajeva nikome niti nije bilo važno.

ERM ili kako ga je predsjedavajući britanske Konzervativne stranke Norman Tebbit nazvao Eternal Recession Mechanism (hrvatski:Vječiti recesijski mehanizam) je bio trajno vezao valute država članica s dopuštenom fluktuacijom od 2.5 % što ukazuje na određenu fiksaciju europskih dužnosnika dopuštenim iznimno niskim postocima dopuštene promjene tečaja. Te 1992. godine kada je potpisan Ugovor iz Maastrichta s najavom stvaranja eura valute ekonomski slabijih članica su se odmah našle pod napadom. U pokušaju obrane nerealnog tečaja britanske funte Velika Britanija će potrošit 40 % svojih deviznih rezervi, ali bez obzira na to neće uspjet pa će 17.09.1992. godine devalvirat 18 %. Rezultat te devalvacije osim britanskog odustajanja od eura biva rast izvoza po stopi od 7.7 % godišnje i rast BDP-a po stopi od 2.9 % godišnje. Praktički identična situacija se događa u budućoj članici, Švedskoj koja pod pritiskom devalvira u studenom 1992. godine. Isto kao i u britanskom primjeru ova devalvacija će podignuti kompetitivnost ekonomije tako da će sljedeća 1993. godina za Švedsku biti najbolja izvozna godina nakon puno vremena.

Nekontrolirano ispadanje funte,a potom i lire iz europskog sistema valuta je predstavljao šok za Europsku ekonomsku zajednicu (EU nastaje 01.11.1993.) , ali to nije bio niti približno jedinstven događaj. U pokušaju navodnog kontroliranja situacije tokom ovog istog razdoblja biti će službeno dopušteno Španjolskoj i drugima devalvirati kao što je to bilo dopušteno tokom osamdesetih godina, ali tim potezom je de facto i de jure priznato da je ekonomski nemoguće zauvijek vezati tečaj europskih valuta. Među ostalim mjerama za zadržavanje privida funkcioniranja sustava 02.08.1993. godine biva povećana i mogućnost fluktuacija tečaja s 2.5 na 15 %.

Ako gledamo period od rujna 1992. godine pa do ožujka 1995. prvo što nam pada u oči su 4 službene, dopuštene devalvacije španjolske valute, 3 devalvacije portugalske dok francuska stoji na najnižem tečaju ikada prema njemačkoj, dok je talijanska valuta nakon ispadanja iz ovog mehanizma izgubila 40 % vrijednosti u 30 mjeseci. Sveukupno nakon tih mjeseci samo 6 članica koje su se obvezale imati euro nisu uz dopuštenje Europske unije ili bez njega devalvirale u odnosu njemačku marku. Osnovni problem tog broja je bio da je za osnivanje eura minimalni broj potrebnih članica bio 8.

Bez obzira na ovu svima očitu ekonomsku neodrživost zaleđenih tečaja europskih valuta politička elita je nastavila na putu stvaranja eura potpisivanjem Pakta za Stabilnost i Rast 17.06.1997. godine. Protiv ovog sporazuma se svom svojom snagom borila Francuska koja je ispravno smatrala da on svodi Europu na put vječite ekonomske stagnacije. Kako bi se navodno uvažile kritike ove države ime ugovora biva promjenjeno iz Pakt za stabilnost u Pakt za stabilnost i rast, a dodane su i neke nevažne kozmetičke promjene, ali duh stagnacijskog ugovora nije. O tom ugovoru i općenito organizaciji eurozone Joseph E. Stiglitz dobitnik takozvane Nobelove nagrade

Martin Wolf (slika s Wikipedije)

za ekonomiju je jednostavno izjavio “Struktura eurozone, njena pravila i zakoni nisu napisani za promocije razvoja, zapošljavanja i stabilnosti”.

Tim ugovorom je odlučeno da sve buduće članice eurozone moraju imati proračunski deficit niži od 3 % i javni dug niži od 60 % BDP-a. Ta ograničenja u određenom smislu su već na samom početku najbolje ukazivala koliko Europska komisija poštuje vlastita pravila, vlastite zakone. Prva selekcija članica eurozone je vršena u ožujku 1998. godine na osnovu podataka za 1997. godinu. Po tim podacima belgijski javni dug je iznosio 122.2 %,a talijanski 121.6 % BDP-a ili više nego dvostruko od dopuštenog. Bez obzira na to obje države iako ne ispunjavaju uvjete su zajedno s na primjer Njemačkom koja ih s javnim dugom od 61.3 % također ne ispunjava ušle u eurozonu. Sve u svemu bez obzira na otvoreno protivljenje 300 europskih vodećih ekonomista i 150 njemačkih 11 članica je zauvijek zaledilo svoje

tečajeve 01.01.1999. godine čime su postale članice eurozone. Njima će se kasnije još pridružiti i Grčka po kriterijima koje je pametnije za sve ne spominjati tako da tih 12 članica predstavlja od 01.01.2002. prve države s eurom kao službenom valutom.

Danas 16 godina nakon osnivanja eura nekadašnji vatreni pobornici eura iz sfere ekonomije kao na primjer Hans-Werner Sinn priznaju da je riječ o promašaju dok je još 2013 godine Martin Wolf izjavio ”Ako bi danas sve članica Eurozone s zadovoljstvom izabrale ulazak u nju oni bi bili ekstremni mazohisti”. Po riječima Otmara Issinga prvog glavnog ekonomiste Europske središnje banke niti 2017. godine budućnost eura nakon sve patnje prouzročene politikom štednje nije sigurna što nas vraća na britanski međuratni primjer sadističke štednje. Po njemu euro je uvijek bio politički projekt vođen uz veliko protivljenje glasača. U doba osnivanja eura njemu se protivilo 80 % Njemaca dok se i danas njemu protivi velika većina njih.

Kako je euro prije svega politički projekt kojeg nije briga niti za makroekonomiju niti za dizanje životnog standarda stanovnika Europske unije odluka britanskih glasača za napuštanje unije je kao i ranija slična odluka Grenlanda dovela samo do političke odluke o njenom jačanju. U skladu s tim komesar za ekonomske poslove, Pierre Moscovici je najavio da će sve članice Europske unije koje nisu

ujedno i članice eurozone dobiti “ponudu koju nije moguće odbiti da postanu njen član” . Ta ponuda će doći neupitno vezane s pretnjama jer kako drugačije gledati na nju kada ona dolazi u doba kada Europska središnja banka otvoreno govori da politika koju provodi utječe na jačanje nejednakosti u Europi. Nema veze da li takve izjave javno dava član Izvršnog odbora Europske središnje banke ili predsjednik Europske središnje banke.

Praktički sve reakcije na ovu ponudu i na sličnu koju je dao Jean-Claude Juncker su bile negativne. Po riječima Jurgen von Hagena, profesora ekonomije na Bonn universitet-u "Euro se već pokazao destruktivnim" što je vrlo slično reakciji Nicholasa Oultona s London School of Economics koji samo govori "Euro je bio katastrofalan za Europu". Sveukupno 76 % europskih ekonomista se protivi obveznom članstvu u eurozoni što je vrlo slično ispitivanjima javnog mijenja kod običnih građana, glasača. Različita ispitivanja javnog mijenja u Švedskoj tokom posljednjih godina su ukazala da se između 66 % i 77 % građana protivi euru. Slična je situacija u Velikoj Britaniji gdje se protivi njih 85 %, ali i u Danskoj gdje se 61 % protivilo 2011 .godine, a potom se taj postotak nije mijenjao.

Na kraju nakon svih nepotrebnih, sadističkih mjera štednje tokom posljednjih 10 godina ispalo je da najveći utjecaj na rast kompetitivnosti ima devalvacija eura prema dolaru tako da su na ljeto 2017 počela zvoniti zvona za uzbunu kada se dogodilo suprotno. Po Morgan Stanley procjeni svakih 10 % jačanja eura ruši stope gospodarskog rasta eurozone za 0.7 % BDP-a. Dugoročno to po eurozonu u današnjem obliku niti nema neke veze jer kao što sam dokazao u minianalizi čiju točnost je potvrdio ured predsjednika Europske komisije eurozona će se zbog unutrašnjih neravnoteža početi raspadati 2030 godine ako ne dođe do njene radikalne reforme.

Eurozona je kao što možemo vidjeti iz njene prošlosti od prvog dana bila osuđena na nanošenje patnji stanovnicama Europe kojima je istovremeno bila nedemokratski natovarena na leđa. U trenutku njenog formiranja bilo je jasno da južne članica, a zajedno s njima i Francuska nisu u stanje pratiti ekonomiju Njemačke. To nisu mogle pola stoljeća prije osnivanja eurozone, a bilo je jasno da neće moći niti pola stoljeća kasnije. Prvi dokaz toga smo

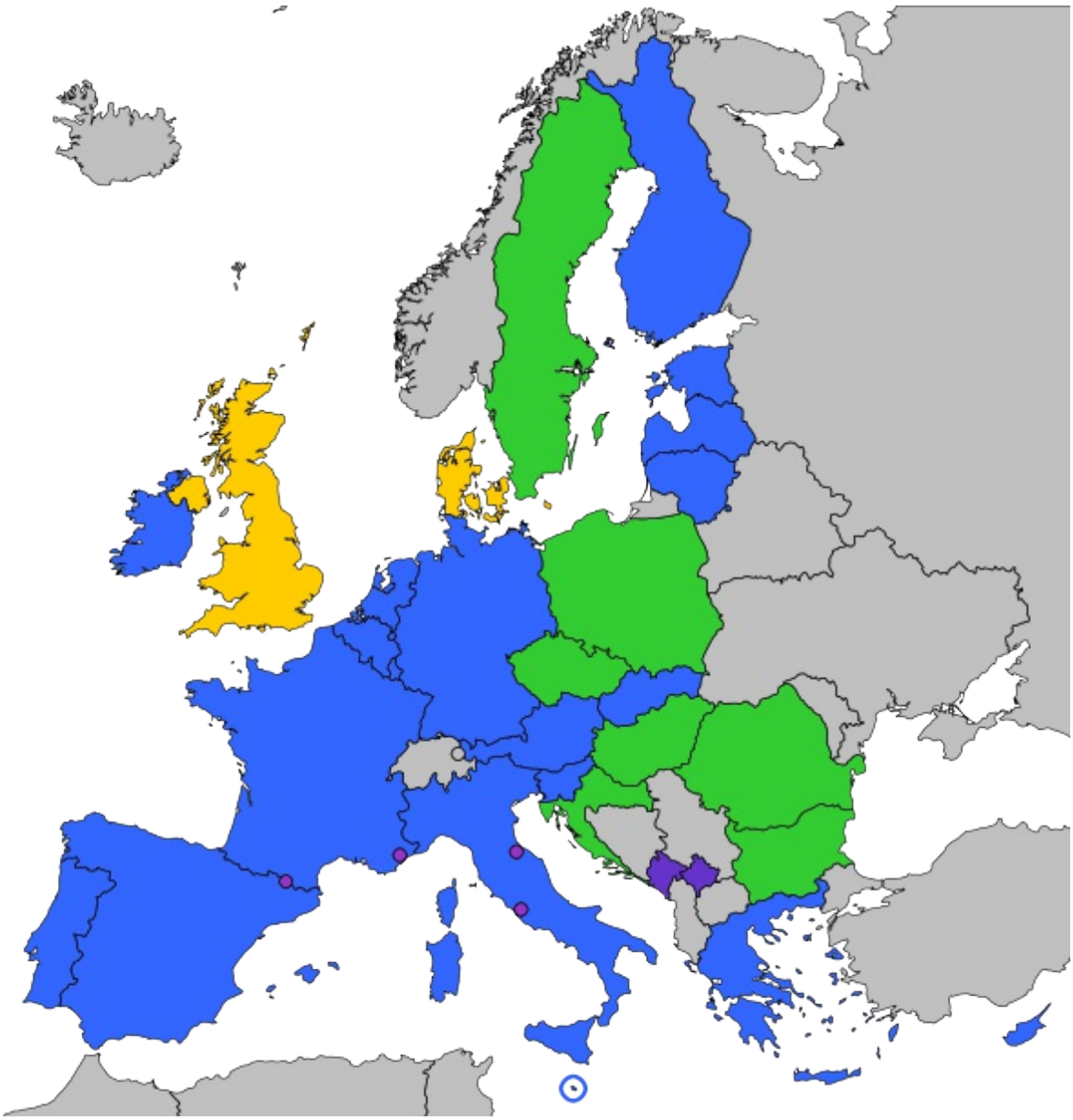

Članice Eurozone su plave boje, a oni koji moraju uvesti euro zelene
(slika preuzeta s wikipedije)

mogli vidjeti na primjeru Francuske koja je u doba osnivanja eura bila jedina država s suficitom platne bilance. Do 2005. godine taj suficit je prešao u deficit dok je Njemačka 2001 godine prešla u suficit koji je samo postajao sve veći i veći. Dodatni pritisak na europsku valutu je stvorila Njemačka kada je u potpunoj suprotnosti s navodnim pravilima europske solidarnosti provela masivnu unutrašnju devalvaciju putem provođenja Hartz reformi. Po riječima Hans-Werner Sinna druge

članice eurozone bi danas trebale devalvirati prema Njemačkoj 17 % kako bi se uspostavila unutrašnja ravnoteža, ali to već odavno nije moguće izvesti. Iako se danas praktički svi divimo ekonomskoj snazi i uspjehu Njemačke u ovoj priči ne smijemo nikada zaboraviti da je tamošnji broj odrađenih radnih sati u 20 godina porastao samo 2 % što se može nazvati na puno načina, ali nikako se ne može nazvati uspjehom.

Na suprotnoj strani od te navodno uspješne gospodarske politike se nalaze južne članice eurozone. Kako je nakon Grčke Italija najčešća članica o kojoj se raspravlja po mogućnosti napuštanja eurozone nužno je podsjetiti se da je ona to i pokušala 2011 godine kako bi izašla iz krize, iz vječite ekonomske štednje. Taj pokušaj koji je ujedno imao podršku američkog predsjednika Barracka Obame završava državnim udarom u Italiji i smjenom premijera Silvija Berlusconija. Sada 6 godina kasnije Europska unija je službeno poručila Italiji da može napustit eurozonu uz plaćanje odštete od 358 milijardi eura,a slične poruke su dobile i njene druge članice na čelu s Francuskom. Budimo realni i priznajmo prvo sebi da Europska unija nema namjeru dopustiti nikome izlazak iz eurozone čak i da članica odluči isplatiti odštetu. Izlazak iz eurozone bi doveo u pitanje nastavak postojanja same unije,a ECB i Europska komisija neće nikada dopustiti koliko god da zbog toga građani europskih država moraju patiti.

Kada bi pitali bivšeg guvernera Bank of England Mervyna Kinga što misli o mogućnosti napuštanje eurozone dobili bi vrlo jasan odgovor koji glasi:”Napustite ju bez obzira na cijenu”. Razlog u takvom odgovoru se nalazi u njegovoj izjavi:“Ako jedinu alternativu napuštanju eurozone predstavlja uništavajuća politika štednje i masovna nezaposlenost s dugovima koji nikada neće biti otplaćeni tada napuštanje eurozone predstavlja jedini način."

Situacija u istočnoeuropskim članicama

Ukidanjem komunizma u Istočnoj europi želja stanovnika svih tamošnjih država zajedno s vladama je postala ulazak u bogati

zapadni svijet, Europsku uniju. Do ispunjenja tih želja oni će morati čekati 2004. godinu i tadašnje veliko proširenje unije.

Kako svako ispunjavanje želja uvijek ima svoju cijenu tako su je i sve nove članice morale prije ili kasnije platiti. Prve cijene ulaska u uniju su bile privatizacije strateških sektora ili preciznije prodaja udjela u njima prije svega zapadnim korporacijama. To se u prvom razdoblju odnosilo na bankarski i energetski sektor preko kojeg se u određenom smislu prepustila kontrola nad vlastitom ekonomijom stranim partnerima.

Tako je udio mađarske vlade u MOL-u koji je za Hrvatsku posebno zanimljiv zbog privatizacije naše naftne kompanije bio pod vanjskim pritiscima drastično smanjen na samo 25 % udjela u vlasništvu tokom devedesetih godina. Sličnosti ove prodaje vlasništva u energetskom sektoru s kasnijim događajima u Slovačkoj, Hrvatskoj i Poljskoj koje su počeli privatizaciju svog naftnog sektora 2000., 2003. i 2004. godine bivaju svima očite.

Zajedno s ovim prepuštanjem za državu strateškog energetskog sektora strancima događalo se u skladu s zahtjevima zapadnoeuropskih „partnera”

Viktor Orban, prvi „populistički“ premijer u Europskoj uniji (slika s Wikipedije)

prepuštanje financijskog sektora. Iskorištavajući tako nužnost da istočnoeuropske vlade „privatiziraju” svoj bankovni sektor Erste Bank je uspjela tokom samo 8 godina preuzeti u svoje vlasništvo najveće banke u Češkoj, Slovačkoj i Rumunjskoj. Kako Erste nije jedina zapadna bankarska grupa koja je iskoristila ovu umjetno stvorenu poslovnu priliku ovdje ćemo još samo spomenuti za nas važan Unicredit koji je preuzeo u svoje vlasništvo najveće banke u Hrvatskoj i Bugarskoj, drugu najveću u Poljskoj i jednu od najvećih u Rumunjskoj. Osim prodaje državnog udjela u bankama bivšim komunističkim državama je bilo savjetovano,ali i ne naređeno da prodaju dijelove državnog mirovinskog sustava što su neki prihvatili kao Hrvatska prihvatili,a neki odbili.

Druga cijena koju će te sve države morati platiti po ulasku u Europsku uniju biva gubitak vlastitog stanovništva. Kao što mogli vidjeti u ovom poglavlju osnovni cilj europskog zakona o mobilnosti

radne snage je bilo rušenje cijene rada u zapadnoj europi dok za istočnu europu taj zakon predstavlja demografsku katastrofu, migraciju njihovog stanovništva na zapad

Službeni njemački državni podaci nam možda i najbolje ukazuju na veličinu ove katastrofe. Ti podaci koji navode samo osobe koje nisu stekle njemačko državljanstvo nam govore da je 31.12.2017. godine u Njemačkoj živjelo 866.855 Poljaka, 622.780 Rumunja i 367.900 Hrvata. Tak kada pogledamo ove podatke u postotcima možemo razumjeti pravi veličinu demografske štete . Ako prihvatimo da ovdje govorimo o migraciji prije svega

istočnoeuropskog radno i demografski aktivnog stanovništva starog između 25 i 54 godine onda dolazimo do zaključka da se iz Hrvatske samo u Njemačku iselilo 17.5 % sveukupnog broja tih stanovnika o kojima je trebala ovisiti naša budućnost. Tim podacima o demografskom pustošenju Hrvatske možemo dodati 76.960 Hrvata koji su migrirali u Austriju, a potom i mnogo drugih zapadnoeuropskih država.

U određenom smislu ove privatizacije kao i gubitak stanovnika su bile cijene ulaznice koje su bivše istočnoeuropske države bile prisiljene platiti da postani članovi Europske unije. Danas s časnim izuzecima sve vlade tih države suočene s demografskom katastrofom su napokon postale svjesne da je ova posljednja cijena bila previsoka. O trenutačno kritičnom demografskom stanju vlade Baltičkih država sada one javno govore da tvrdeći da je otvoreno pitanje ako će njihove države zbog slobode kretanja radnika postojati za 50 godine.

Činjenica da su i u zapadnim članicama razumjeli da postoji problem istovremeno ne predstavlja za njih potrebu da ga se i rješi. Ove migracije iz istočnih u zapadne članice predstavljaju smrt za prve navedene dok za druge predstavljaju rušenje cijene rada koja potiče populističku pobunu. Po riječima Nicka Clegga, bivšeg zamjenika premijera Velike Britanije europski lideri u privatnim razgovorima priznaju da se mora ograničiti migracija s istoka za zapad EU, ali istovremeno postoji službeni europski fundamentalizam koji se tome najoštrije protivi. Jedan od osnovnih europskih radnih prijedloga kojima bi se suzbilo demografsko izumiranje istočne Europe i

pogoršavanje životnih uvjete na zapadu se tiče cijene rada. Po tom prijedlogu pravilo o mobilnosti radne snage bi se ograničilo na države čija prosječna primanja se nalaze na 80 % prosječnih primanja u Europskoj uniji.

Dok se danas u Njemačkoj i Francuskoj još samo govori o populističkoj pobuni koja može preuzeti vlast zbog migracija i ugovora na određeno vrijeme ona se već dogodila u dvije najveće postkomunističke države koje su postale članice Europske unije 2004 godine. Iako će mnogi razlog za ovu uspješnu pobunu u Mađarskoj i Poljskoj naći ekonomskim uvjetima stvarnost je puno kompleksnija i nalazi se djelomično u bivšoj komunističkoj vladavini. Dok su stanovnici zapada tokom posljednjih 70 godina stekli kulturu povjerenje u svoje vlade i možemo slobodno reći idealizam oni na istoku su još iz doba komunizma svjesni da im vlade ne govore istinu i ujedno smatraju da idealizam predstavlja put u pakao.

Iz te osnovne razlike u pristupu dolazi do svih drugih razlika tako da „zapadnjaci" vjeruju kako mediji govore istinu, dok „istočnjaci" vjeruju svojim poznanicima,a ne medijima. Za „zapadnjake" svi ljudi su braća, negativno razmišljanje o nekom narodu predstavlja rasizam, religija je negativna stvar,a ljubav prema domovini predstavlja nepoželjni nacionalizam. Za „istočnjake" svi ljudi nisu jednaki niti smo jedni drugima braća dok politika predstavlja borbu za moć,a ideoloških parola smo se naslušali u komunizmu pa znamo da su lažne.

Drugi dio tog istočnog razočarenja predstavljaju ekonomski rezultati. Ako pitamo europske institucije i eurofile istočnoeuropske države su postigle fantastične ekonomske rezultate između 1990 i 2016 godine. Poljska je tokom ovog razdoblja došla s 36 % na 66 % prosjeka Organizacije za ekonomsku suradnju i razvoj pa je riječ o apsolutnom uspjehu. Ako s druge strane promatramo situaciju iz povijesne perspektive koju smo mogli vidjeti u ovom poglavlju knjigu otkriti ćemo da su tokom 26 godina ekonomije Njemačke, Francuske i Italije uspjele dostići ili prestići ekonomiju Velike Britanije koja nije bila uništena u Drugom svjetskom ratu. Danas se ne može reći da je i jedna istočnoeuropska država uspjela dostići zapadnoeuropske što ukazuje da je sveukupna ekonomska politika ovih država bila pogrešna.

Razlog za ovaj neuspjeh je samo jedan, a tiče se uvijek izvlačenja dobiti iz ovih država. Načina za ovo izvlačenje ima bezbroj počevši s odlaskom educirane radne snage u zapadne članice. Koristeći podatke eurostata koji nam govore da Hrvatska na učenike u osnovnim (i vrtićima) i srednjim školama troši 11.7 milijardi kuna i da škole pohađa 479.000 učenika dolazimo do zaključka da Hrvatska po učeniku godišnje troši 24.4 tisuća kuna. Kada na kraju sve te podatke pomnožimo i podijelimo dolazimo do otkrića da je Republika Hrvatska školovanjem onih 367.900 Hrvata u Njemačkoj financijski pomogla Njemačku s 107.7 milijardi kuna. To je za javnost nevidljiv novac, dobit koja je izvučena iz Hrvatske u pravcu Njemačke i toga se uvijek moramo sjetiti kada zapadne članice lažljivo optužuju istočne članice unije za manjak solidarnosti. S ovom tvrdnjom o lažljivim optužbama se u potpunosti slažu istočne vlade kao što je na primjer Mađarska koja smatra da europski fondovi predstavljaju odštetu za tržišne pozicije prepuštenu korporacijama iz zapadnih članica.

Odgovor na te različite načine izvlačenja dobiti predstavljaju u određenom smislu takozvane populističke vlade u Mađarskoj i Poljskoj kojima su se na udaru prvo našao financijski sektor. Osim što su ukinule privatizaciju mirovina (II mirovinski stup) pokrenule su renacionalizaciju banaka pa je mađarska vlada još davno bila najavila kako joj je cilj da 60 % bankarskog sektora bude u mađarskim rukama dok je poljska vlada krajem 2016 godine vratila u svoje vlasništvo 40 % bankarskog sektora. Te mjere kao i uvođenje posebno bankovnog poreza su doveli do toga da je godišnji profit 7 najvećih poljskih banaka u 2016 iznosio 369 milijuna američkih dolara. S druge strane u gotovo 10 puta manjoj Hrvatskoj te 2016 godine neto dobit svih banaka zajedno je iznosila 5.1 milijardu kuna ili 713 milijuna američkih dolara bez da spominjemo novac „uložen” u obvezne mirovinske fondove.

Osim povratka kontrole nad strateškim sektorima u državi i potom reinvesticija dobiti države su krenule u pokušaj zaustavljanja demografske katastrofe. Tako je na primjer Mađarska povećale realne plaće za 36 % između 2010 i 2017 godine dok je istovremeno realni gospodarski rast iznosio

Public balance and general government debt, 2014-2017 (¹)
(% of GDP)

	Public balance (net borrowing / lending of consolidated general government sector)			
	2014	2015	2016	2017
EU-28	-2.9	-2.3	-1.6	-1.0
Euro area (EA-19)	-2.5	-2.0	-1.5	-0.9
Belgium	-3.1	-2.5	-2.5	-1.0
Bulgaria	-5.5	-1.6	0.2	0.9
Czech Republic	-2.1	-0.6	0.7	1.6
Denmark	1.1	-1.5	-0.4	1.0
Germany	0.5	0.8	1.0	1.3
Estonia	0.7	0.1	-0.3	-0.3
Ireland	-3.6	-1.9	-0.5	-0.3
Greece	-3.6	-5.7	0.6	0.8
Spain	-6.0	-5.3	-4.5	-3.1
France	-3.9	-3.6	-3.4	-2.6
Croatia	-5.1	-3.4	-0.9	0.8
Italy	-3.0	-2.6	-2.5	-2.3
Cyprus	-9.0	-1.3	0.3	1.8
Latvia	-1.5	-1.4	0.1	-0.5
Lithuania	-0.6	-0.2	0.3	0.5
Luxembourg	1.3	1.4	1.6	1.5
Hungary	-2.6	-1.9	-1.7	-2.0
Malta	-1.8	-1.1	1.0	3.9
Netherlands	-2.3	-2.1	0.4	1.1
Austria	-2.7	-1.0	-1.6	-0.7
Poland	-3.6	-2.6	-2.3	-1.7
Portugal	-7.2	-4.4	-2.0	-3.0
Romania	-1.3	-0.8	-3.0	-2.9
Slovenia	-5.5	-2.9	-1.9	0.0
Slovakia	-2.7	-2.7	-2.2	-1.0
Finland	-3.2	-2.8	-1.8	-0.6
Sweden	-1.6	0.2	1.2	1.3
United Kingdom	-5.4	-4.3	-3.0	-1.9

(¹) Data extracted on 23.04.2018.
Source: Eurostat (online data codes: tec00127 and tsdde410)

Promjene u godišnjim proračunskim deficitima članica Europske unije između 2014 i 2017 godine (izvor Eurostat)

samo 16 %. Slično se događa i u svim ostalim državama tako da su plaće 2017 godine rasle između 4.9 % i 12.5 % u Slovačkoj, Češkoj, Poljskoj i Mađarskoj.

Druga od mjera za sprečavanje demografske katastrofe predstavljaju poticaji da se ima više djece. Tako je Poljska uz apsolutno protivljenje liberalnog, globalistički nastrojenog dijela poslovne zajednice donijela zakon kojim se za drugo dijete u obitelji,a potom i svako sljedeće dobiva po 140 američkih dolara mjesečno do

punoljetnosti djeteta,a i Mađarska je donijela sličan zakon. Da li će istovremeno različiti pristupi različitih bivših komunističkih država dovesti do uspjeha, dovesti do dizanja životnih uvjeta stanovništva na zapadnu razinu kako bi se spriječila demografska katastrofa danas nije moguće zaključiti.

Neki kao Hrvatska ne provode renacionalizacije, ne poklanjaju razumne potpore po rođenom djetetu što znači vode politiku neupletanja države u ekonomiju dok drugi kao Mađarska i Poljska rade potpuno suprotno. Ta razlika u politici predstavlja određen oblik tržišnog i društvenog natjecanja što je uvijek bilo pozitivno u povijesti Europe. Ako pitamo stanovnike te samo tri države mi ćemo vrlo brzo otkriti tko je u pravu isto kao i kada gledamo osnovne statističke podatke.

Po njima odnos Hrvatske prema gospodarstvu je pogrešan, a u tome su neupitno u pravu. Kada usporedimo podatke o proračunskoj štednji za 2014 i 2017 godinu otkriti ćemo da su hrvatske vlade provele drugu najstrožu politiku štednje u Europskoj uniji. Proračunski manjak je u ovom razdoblju smanjen za 5.9 % BDP-a ili u prijevodu nešto više od 20 milijardi kuna na godišnjoj razini iako smo po zakonima trebali smanjiti ovaj deficit za minimalno 7 milijardi kuna. Kada bi razliku između te dvije cifre podjelili radnicima na bruto plaće od 6.000 kuna dobili bismo 180.000 radnih mjesta, ali namjesto korištenje novca za poticanje gospodarstva mi smo se odlučili na proračunsku štednju i stimulaciranje iseljavanja Hrvata iz Hrvatske.

Osim ove politike kojoj je osnovni cilj ulazak u eurozonu bez obzira na činjenicu da se euru danas protive svi svjetski iole značajni ekonomisti Hrvatska ima i cijeli tucet drugih makroekonomskih problema. Jednostavno dok se Europska unija postepeno transformira u rentiljersku neofeudalnu ekonomiju mi smo tamo već odavno stigli. Strogo pojednostavljeno govoreći kao što sam bio napisao u analizi za Domoljubnu koaliciju danas građani Hrvatske moraju na godišnjoj razini platiti 3 % BDP-a više nego oni u Poljskoj, Mađarskoj, Sloveniji ili Češkoj i to neupitno ruši konkurentnost našeg gospodarstva koje ako ne dođe do promjena čak i ako izuzmemo klasično izvlačenje dobiti iz Hrvatske neće nikada dostići druge članice Unije i postati će njen neupitno najsiromašniji član.

Zaključak gospodarska politika Europske unije

Za donošenje ispravnih makroekonomskih odluka potrebno je prije svega da osobe koje ih donose imaju osjećaj odgovornosti prema vlastitim građanima kao i razumijevanje osnovnih moralnih i etičkih kodeksa pri sagledavanju dugoročnih posljedica svojih odluka. Tužnu istinu za građane država članica Europske unije predstavlja da njima danas vladaju osobe više nego upitnog morala bez osjećaja odgovornosti prema građanima koji ciljano donose pogrešne makroekonomske odluke tako da Unija polako svake godine postaje relativno siromašnija. Ovaj proces koji sada traje već dvadesetak godina ne znači niti približno da je ona siromašna, nego da vremenom postaje i nastaviti će postajati sve siromašnija i nejednakija. Zbog broja stanovnika Kine, Indije i slično taj proces je nezaustavljiv ako izuzmemo mogućnost katastrofalnog globalnog trećeg svjetskog rata, ali svojim odlukama Europa ga može dodatno ubrzati ili usporiti tako da traje stoljeće ili duže. Na žalost njene odluke su kao što smo ovdje vidjeli počevši od carinske unije s Turskom i Stability and Growth Pact kojega je Stilgitz nazvao stagnacijskim ugovorom uvijek bile usmjerena na ubrzavanje europske stagnacije, europskog propadanja.

Strukturalno gledajući praktički sve njene ekonomske odluke od samih početaka ukazuju da je osnovni cilj ekonomskih planera snižavanja životnih uvjeta stanovnika i u skladu s tim ubrzano urušavanje pozicije Unije u svijetu. Dio tih odluka se tiče prevladavajuće ideologije među eurokratima koja se nalazi u suprotnosti s ekonomskim, povijesnim i prirodnim zakonima, dok se drugi tiče ciljane redistribucije prihoda iz smjera stanovnika u smjer različitih korporacija koje zavisno od interpretacije lobiraju ili korumpiraju eurokrate. To propadanje Europska unija pokušava prikriti pomoću bezbroj različitih ideoloških parola. Činjenicu da u današnjoj Europi građani ne mogu više kupiti kuću ili stan se prikriva propagandnim parolama o mobilnosti građana dok onu da ih je sve manje u stanju kupiti automobil se objašnjava pojavom ekonomije

dijeljenja (eng: sharing economy).

Iza tih ekonomskih, financijskih odluka i parola koje dovode do propadanja se nalazi ideološko ludilo za koje nam najbolji primjer davaju dužnosnici. Za primjer toga možemo uzeti izjavu Olli Rehna, tadašnjeg komesara za ekonomske i financijske poslove koji je izjavio: „Veliki problem s politikom štednje nije da ona ne funkcionira nego činjenica da ekonomisti nastavljaju izdavati studije koje dokazuju da ne funkcionira". Ova oksimoron izjava bolje od ičega, bolje i od službene promovirane politike imena „štednjom do rasta" ukazuje na sulude ideološke pozicije onih koji upravljaju našom ekonomijom pa nije čudno da dobivamo poražavajuće rezultate i bauljamo od krize do krize (2) rušeći uz put našu gospodarsku kompetitivnost.

Drugi primjer ovog puta samo makroekonomskog ludila bi bile bezbroj puta ponovljene tvrdnje da je slobodna trgovina dobra za ekonomiju. Ona je neupitno dobra za najveće korporacije kao što su Volkswagen, Siemens, BASF i druge, ali je istovremeno štetna za makroekonomije država članica. Kao što smo već vidjeli Europska središnja banka voli ponavljati:„Eurozona je relativno otvorena ekonomija pogotovo kada ju usporedimo s SAD, Kinom ili Japanom", ali pitanje je što njeni građani dobivaju s tom otvorenošću ?

Po podacima Europske komisije, znači neupitno pristranim podacima europska ekonomija je zahvaljujući unutarnjoj potpunoj slobodi kretanja roba, usluga i radnika 2013 veća 2.13 % nego što bi bila da ne postoje te slobode. To znači da je u prosjeku po podacima Europske unije tokom 20 godina njena ekonomija u prosjeku rasla svake godine oko 0.10 % zbog unutrašnjih gospodarskih sloboda. Taj užasno maleni godišnji postotak koji ukazuje na gospodarski neuspjeh integracije ekonomija po analizi Američke gospodarske komore u Europskoj uniji u stvarnosti predstavlja lažnu vijest. Po njihovoj analizi zbog integracije Europski BDP je sveukupno tokom 20 godina postao viši samo 1 % što znači da je rastao po stopi od 0.05 % godišnje što neupitno predstavlja ekonomsku katastrofu zbog nuspojava tog takozvanog gospodarskog rasta. Sve te procjene o minornom navodno pozitivnom utjecaju ekonomskih sloboda Europske unije na gospodarstva država članica su tokom 2018 godine dobile na dodatnoj važnosti zbog Brexit-a tako da ih možemo promatrati i iz

britanske perspektive. Kada gledamo utjecaj Europske unije iz Londona onda ćemo vrlo brzo uočiti da je on makroekonomski gledajući negativan. U pripremi Brexit britanske analize nam ukazuju da će napuštanje Europske unije smanjiti rast britanskog BDP-a između 0.17 % i 0.04 % godišnje zavisno od uvoznih politika koje će neovisna Velika Britanija provoditi. Dodajmo tom podatku dugoročne negativne nuspojave rasta kakvog promovira Europska komisija i sve će nam postati jasno.

Situacija s međunarodnim ugovorima kao što su CETA, TTIP i JEFTA koje eurokrati diktatorski forsiraju protivno plebiscitarnoj volji europskih građana je slična ili još gora nego s unutrašnjim tržištem. Kao primjer toga uzeti ćemo službenu američku prognozu koristiti od TPP koju je napisala državna agencija imena United States International Trade Commission. Po njoj u slučaju zaključivanja TPP-a ekonomija SAD-a će biti 2032 godine veća za 0.23 % ili u prevodu svake godine će biti veća za 0.01 % ako se potpiše taj sporazum za razliku od slučaja da nije potpisan. Nužno je ovdje naglasiti da je riječ o agenciji koja uvijek u pozitivnom svijetlu prikazuje trgovinu. To je agencija koja nije predvidjela da će NAFTA sporazum i onaj s Kinom rezultirati američkim trgovinskim deficitom,a da ostalo ne spominjemo !?

Ako se vratimo na buduće najavljene europske trgovinske sporazume prvi na redu je neupitno CETA koji će po mišljenju The Parliament's Social Affairs Committee u najboljem slučaju rezulturati s povećanjem broja zaposlenih od 0.18 % u razdoblju 6-10 godina dok većina drugih analiza ukazuje na gubitak radnih mjesta u Europi. Slična je situacija i s JEFTA koji po Njemački državnim podacima **može** povećati BDP za 0.04 %. Ekonomske analize o TTIP, CETA ili JEFTA koje forsira Europska komisija ukazuju na slične da ne tvrdimo ovdje identične gospodarske rezultate. U najboljem slučaju TTIP će dovesti do rasta europskog BDP-a od 0.87 % u razdoblju od 15 godina ili drugim rječima u najboljem slučaju BDP će biti svake godine veći za 0.06 %. Tih navodnih 0.06 % godišnjeg rasta je po mišljenju Europske komisije predstavlja procjenjenu vrijednost demokracije u europskim državama pošto osnovni cilj svih tih sporazuma nije slobodna trgovina nego zabrana utjecaja glasača nad

makroekonomskim odlukama i predaja nacionalnih resursa internacionalnim korporacijama.

Sada kada smo u očima eurokrata utvrdili vrijednost naše navodne demokracije vrijeme je da se vratimo na druge osnovne strukturalne probleme. Autokratski provedenom unutarnjom devalvacijom Europska unija je uspjela povećati svoj trgovinski suficit do neslućenih visina u službeno proklamiranom uvjerenju da to neće izazvati reakcije drugih država koje će uvoziti maksimalno kompetitivne europske proizvode. Osnovni problem s ovom kombinacijom ideologije koja upravlja ekonomijom je kao u većinu drugih sličnih pogrešaka europski statični pogled na svijet, očekivanje da reakcija neće izazvati protureakciju drugih država. Danas kada u SAD dolazi to te protureakcije, kada na primjer službeni Washington DC tvrdi da neće dalje dopuštati trgovinski deficit od 135 milijardi dolara u trgovini vozila Europa je bila ponovno iznenađena. Niti ovaj američki potez koji je iznenadio navodne ekonomske stručnjake nije doveo do promjena u donošenju odluka tako da i nakon njega potpredsjednik Europske središnje banke Vitor Constancio uzima kao europski najveći uspjeh da sve države imaju suficit platne bilance. To nam više od svega ukazuje da se eurokrati ne bave ekonomijom nego ideologijom, a razlog zašto se to događa trebamo potražiti na drugom mjestu.

Pitanje svih po pitanja o politici unutrašnje devalvacije moramo sada postaviti,a ono bi glasilo: „da li je stvarno cilj bio onaj proklamirani stvaranje najkompetitivnije ekonomije na svijetu ili je osnovni cilj bio dizanje profita korporacija i njenih vlasnika, menadžera stvaranjem rentiljerske neofeudalne ekonomije ?” Oni koji znaju ekonomsku povijest ujedno znaju posljedice mjera koje su provodile Njemačka, Velika Britanija i Francuska tokom dvadesetih godina. Hiperinflacija u Njemačkoj je dovela do brzog, a devalvacije u Francuskoj do postepenog smanjivanja nejednakosti u državi. S druge strane mazohistička politika unutrašnje devalvacije koju je tada vodila britanska vlada, a danas vode eurokrati je dovela do povećavanja nejednakosti, povećavanja bogatstva elite, smanjivanja primanja običnih građana i do ekonomskog propadanja.

Drugi neupitni razlog zašto dizanje kompetitivnosti putem unutrašnje devalvacije nema nekog pretjeranog ekonomskog smisla nam daraju

službeni podaci Eurostata. Po njihovim podacima 25.6 milijuna radnih mjesta u EU je vezano s izvozom, dok sveukupni broj zaposlenih iznosi 211 milijuna što znači da se s programom „dizanja kompetitivnosti" zbog 12 % zaposlenih ruši životni standard 100 % zaposlenih. Ekonomski realno govoreći svjetska trgovina je potpuno nevažna za Europsku uniju, Kinu, SAD, Indiju i općenito gledajući za sve države s više od 100 milijuna stanovnika, potrošača zbog čega je trenutačna službena ekonomska politika toliko nerealna, toliko pogrešna da ju je čak i MMF osudio . Jedini stvarni razlog njenog postojanja tako ispadne dizanje korporacijskog i osobnog liderskog profita u skladu s željama, potrošnjom lobista koji se u potrošenoj vrijednosti novca približavaju onima u SAD.

Utjecaj tog lobističkog ili korupcijskog novca se može uočiti svugdje u ekonomiji. Nema nikakve veze da li govorimo o takozvanoj organskoj hrani pri čijoj proizvodnji se u skladu s europskim pravilima koriste pesticidi, do odluke o poticanje dizel vozila čime je njihova upotreba skočila s 10 % 1995. godine na više od 50 % u 2012. godini uz eksploziju smrtnih slučajeva, besplatnog spašavanje banaka s europskim kapitalom i kažnjavanje onih bez njega kao na Cipru, ili bezbroj stvarno bezbroj drugih primjera za koje ovdje stvarno nemamo mjesta.

Osnovu svake gradnje imperije, a Europska unija je po službenom kineskom, britanskom,ali i mišljenju bivšeg njemačkog ministra vanjskih poslova Joschka Fischer Njemačka imperija predstavlja centralizacija donošenje odluka, korupcije i profita. U Europi država poslovni ljudi su lobirali ili korumpirali tamošnje nacionalne vlade kako bi njihove tvrtke ostvarile zakonskim promjenama dodatnu dobit. Fiat u Italiji, Carrefour u Francuskoj, Abengoa u Španiji i drugi su vršili pritisak na nacionalne političare na osnovu koje su oni ostvarivali tržišne prednosti na nacionalnoj razini s tim da je tako ostvarena dobit ostajala u državama. Danas najbogatije korporacije lobiraju europsku komisiju i tako maksimaliziraju dobit u svojim rukama na području kontinenta dok istovremeno osiromašuju nacionalne ekonomije izbjegavanjem plaćanja poreza. Ovaj ekonomski proces centralizacije i njeni koruptivni ili lobistički efekti nam je poznat još iz doba antike, još iz doba Rimskog carstva.

On se ne odnosi samo na zakone nego se odnosi i na različite makroekonomske odluke s ciljem podupiranja utjecajnih prije svega njemačkih ili francuskih korporacija na uštrb manjih država. Vrlo vjerojatno najbolji javno poznati primjer za to nam dava Lidl koji smo ranije spomenuli. Otkriće 2015. godine o nepoštenom kreditiranju ove kompanije s ciljem osvajanja tržišta istočne Europe kako bi uništio tamošnje nacionalne trgovinske lance nije zaustavilo ovaj proces pa su oni 2016. i 2017. dobili nove kredite s identičnim ciljem. Drugi sličan ranije spomenut jasan primjer nam dolazi i iz Grčke koja je bila prisiljena od Unije ukinuti zakon o svježem mlijeku. Razlog za ovo ukidanje se nalazio u činjenici da zapadnoeuropske mljekarske korporacije nisu mogle dostaviti mlijeko u 4 dana iz Njemačke ili Nizozemske, pa je Grčka bila prisiljena ukinuti zakon i tako uništiti lokalne mljekarske kompanije.

Sličan primjer nanošenja šteta nacionalnoj ekonomiji nam dava iseljavanje radne snage iz siromašnijih članica u bogatije dok nam po ovom pitanju najradikalniji primjer za to predstavlja bombardiranje liječnika iz bivših komunističkih država pozivima da dođu raditi u Njemačke, Veliku Britaniju ili druge bogate članice koje ne ulažu u njihovu edukaciju. Branko Milanović, bivši ekonomist u Svjetskog banki tvrdi da to rezultira povećanom smrtnošću u državama koje su educirale liječnike samo da bi se oni potom iselili. Šteta koja od takvog načina funkcioniranja unije nastaje biva istovremeno demografska, ekonomska i financijska.

Te financije inače predstavljaju početno, a ujedno i završno ludilo ideologije eurokrata. Još je davno Stilgitz kritizirao odnos unije prema ekonomiji tvrdeći ispravno da ekonomija de facto za nju ne postoji nego postoje samo financije. Gledajući iz sfere eurokrata jedino što postoje su financije, a čak i u tome su neuspješni. Osnovni njihov način funkcioniranja se tiče strukturalnog suficita ili deficita i potencijalnog rasta BDP-a. Najtužnije je da ovi takozvani stručnjaci niti to nisu u stanju izračunati, ali su u stanju prisiljavati države da se prilagode njihovim odlukama.

Po izračunu iz 2008 godine Irska je u razdoblju 2000-2007 godina imala svake godine strukturalni suficit od 1.3 %, dok je u istom razdoblju Španjolska imala suficit od 0.5 %. Nakon izbijanja eurokrize

ili preciznije 2012 ti izračuni su poništeni i izrađeni su novi koji sada tvrde da je Irska imala svake godine strukturalni deficit od 2.7 %,a Španjolska od 1.2 %. Sveukupna greška „financijskih stručnjaka" je za Irsku iznosila 32 % BDP-a, a za Španjolsku 13.6 % BDP-a. Slične radikalne promjene su doživjele i njihove projekcije potencijalnog rasta, ali razgovor o tim greškama nakon ovdje navedenih podataka stvarno nema nikakvog smisla.

Na žalost ti „stručnjaci" danas prisiljavaju države da se mora produžiti radnik vijek građana i smanjiti njihova mirovinska i socijalna prava jer će ona biti „neizdrživo" visoka 2050 ili 2060 godine. Ludost same primisli da oni koji nisu u stanju procjeniti gospodarske procese u državama danas, nam tvrde kako znaju što će se dogoditi za 40 godina je nevjerojatna !? Te stručnjake i njihove prognoze je najbolje opisao Nassim Nicholas Taleb kada je napisao da dok makroekonomska analiza funkcionira lošije nego astrologija, dok efikasnost lijekova u najbolje smislu ponavlja rezultate s testiranja u 1/3 slučajeva tada ljudi imaju puno pravo više vjerovati vlastitim instiktima i bakama nego modernim klovnovima.

Dok je ova situacija po pitanju osoba koje donose ekonomske odluke užasavajuća niti ona druga, sveukupna nije bolja. Bez obzira na sve makroekonomske dokaze, bez obzira na zahteve MMF-a o potrebi stimuliranja ekonomije Njemačka službena politika je smanjivanje državnih investicija i postizanje proračunskog viška od 1 % BDP-a dok je pozicija Francuske postizanje potpuno uravnoteženog proračuna. Riječ je o još jednim fundamentalističkim, sadističkim pozicijama protivnima modernoj ekonomskoj povijesti pošto države nisu gotovo nikada imale uravnoteženi proračun ili čak proračunske viškove. Ova službena ideološka,a nikako ne ekonomska pozicija je na snazi bez obzira na raspadajuću infrastukturu na primjer Njemačke koja ima negativni utjecaj na stvarni i potencijalni gospodarski rast.

Osim ove čisto ideološke odluke o stezanju remene, rušenju potencijalnog rasta BDP-a i izvozu vlastitih makroekonomskih problema u svijet državljani Europe su napadnuti s više drugih strana odlukama Europskih institucija. S jedne strane njihove države moraju imati uravnotežen proračun što je samo po sebi suludo, dok s druge strane države gube prihode jer korporacije koristeći europske zakone

čiji nastanak su vrlo vjerojatno sami pomogli de facto ne plaćaju poreze, a s treće strane moraju financirati radno neproduktivne migrante. Troškovi svih tih pogrešnih odluka plaćaju građani europskih država.

Službeni dokumenti Europske unije o izbjegavanju poreza koje će kasnije potvrditi i Luxleaks dokazuju kako su korporacije zakonito sklopile porezne ugovore u Luxemburgu i Haagu čime su de facto oslobođeni od plaćanja poreza. Dok danas Apple biva korišten kao PR primjer europske borbe protiv korporacijskog izbjegavanja plaćanja poreza ostale zakonski sposobnije korporacije nisu ugrožene. Osim što financijske kompenzacije za taj izgubljeni novac države ne mogu nikada očekivati njihov proračun se našao i pod napadom troškova vezanih s migrantima i njihovim potomcima koji imaju u ekstremnim slučajevima stope zaposlenosti od samo 30 %.

Dok je na primjer Njemačka odlučila smanjiti javnu potrošnju za 4.4 milijarde eura godišnje s ciljem postizanja suficita od 1 % ona istovremeno daruje migrantima 30 milijardi eura godišnje s tim da će veliki broj ili čak većina njih biti po služenim podacima doživotni teret proračuna. Kako 42 % njih nije završilo niti osnovnu, a 69 % niti srednju školu u vlastitim državama njihove mogućnosti za produktivni život su minimalne što znači da će doživotno ovisiti o socijalnoj pomoći. Po rječima lidera berlinskog SPD-a slična situacija će biti i s njihovom djecom koja gledaju roditelje kako dobivaju novac od države i onda ponavljaju ciklus. Prije nastanka Europske unije, prije nastanka današnjih navodno univerzalnih humanističkih vrijednosti u ekonomiji je bilo uvriježeno mišljenje o produktivnosti određenih kultura. Po tom eurocentričnom razmišljanju protestantske države su najproduktivnije nakon čega su dolazile katoličke države. Ako ćemo se držati ove dokazane teorije koju je podržao i događaj u Francuskoj o kojem govorimo u poglavlju demografija tada primanjem osoba iz muslimanskih država koje drže do svojih kulturoloških vrijednosti mi rušimo produktivnost država, bez da ovdje spominjemo njihov proračunski trošak koji nitko ne osporava.

Te sve ekonomske ili preciznije bi bilo reći financijske odluke od kojih je velika većina neupitno makroekonomski i za građane osobno štetna je na kraju izazvalo zasluženi bijes državljana država članica.

Dok se s jedne strane građane prisiljava na snižavanje životnog standarda s druge strane nitko nikada nije odgovarao zbog financijske krize koja je nanijela tisuće milijardi dolara štete. Dok je s jedne strane na primjer udio mladih vlasnika stanova u Engleskoj je pao s 67 % 1991. godine na 26 % 2013. godine s druge strane nitko nije odgovarao da su europske banke imale dug veći od 300 % zajedničkog BDP-a Njemačke, Francuske, Velike Britanije i Nizozemske. Ta činjenica da nitko nikada nije odgovarao za štetne odluke izaziva opravdani bijes građana koji na kraju moraju snositi sve troškove ovih makroekonomski pogrešnih odluka.

O varanju s Liborom se znalo još 2008 godine, ali sve je bilo dopušteno i nitko nije odgovarao. O utjecaju diesela na povećanu smrtnost se znalo od prvog dana i nitko nije odgovarao. O pljačkanju država putem organiziranog izbjegavanja plaćanja poreza nitko nikada nije niti će odgovarati. O davanju kredita Grčkoj zbog nešto više kamatne stope nego u Njemačkoj ili Francuskoj nitko nikada nije odgovarao ili snosio financijske posljedice nakon njenog de facto bankrota. Red je da ponovimo kako zbog tih i takvih europskih odluka čije financijske i zdravstvene posljedice jedino snose Europljani oni opravdano bijesne na uniju i eurokrate koji „pa baš nikada nisu krivi".

Najbolji primjer prevladavajućeg ideološkog razmišljanja o radnicima u Europi nam ne davaju njeni štetni trgovinski dogovori sklapani u tajnosti niti svima nama dokazano po rječima Robert E. Lucas dobitnika takozvanog Nobela za ekonomiju pogrešno ideološko razmišljanje da će se stvaranjem novog novca kao što to radi ECB pokrenuti ekonomije. Dokaz tog pogrešnog mišljenja nam daruje Deutsche Bank koja službeno podržava umiranje na radnom mjestu od previše posla jer ukidanje tog sramotnog običaja u Japanu po njoj će dovesti do snižavanja stope ekonomskog rasta. Toliko o europskom humanizmu, toliko o humanizmu onih koji sudjeluju u pisanju europskih zakona.

Te sve pogrešne,štetne europske ekonomske politike najbolje je sažeo u jednoj rečenici premijer Islanda Sigmundur David Gunnlaugsson kada je jednostavno rekao „Vrlo sam siguran da se naš ekonomski oporavak ne bi dogodio da smo bili dio Europske unije". Razlog za to se prije svega nalazi u činjenici da je Europska unija

zaglavila u najobičnijem rentiljerstvu i s njim vezanim izvlačenje dobiti po svaku cijenu.

Primjera za to ima bezbroj, a dovoljno se sjetiti za početak onih osnovnih proizvoda i usluga koje svi građani moraju koristiti. Između 2009. i 2017. godine cijenu električne energije se povećalo za 51 % u Njemačkoj, a 100 % u Danskoj dok su se istovremeno cijene solarnih panela smanjile za 75 %, vjetroturbina za 50 % i plina za gotovo 50 %. Slična je situacija i s lijekovima koji su također stanovnicima nužni za živjeti pa je to rezultiralo eksplozijom cijena tako da su Španjolska domaćinstva plaćala 2016. godine 58 % više novca za lijekove nego 2010. godine, a u Portugalu povećanje je bilo „samo" 39 % između 2010. i 2014. godine. Situacija po pitanju cjepljenja koje na kraju krajeva spada u prikrivene troškove jer ih plaća država,a ne građani je daleko gora jer ju je lakše prikriti u državnom proračunu. Između 2001. i 2014. godine cijena cjepljenja se povećala 6800 %,a kako su na ovu pljačku državnih resursa reagirale europske institucije ? Vođenjem propagandne kampanje o obveznosti cjepljenja, znači povećanja tog nezasluženog profita i pozivom državama da zajedno u sklopu Europske unije nabavljaju lijekovi koji će time biti jeftiniji. Pretpostavljamo da ako države prihvate ovaj dodatni poziv za centralizaciju cijena cjepiva neće rasti 68 puta u 13 godina nego samo 50 puta ?

Svi se moramo složiti da se danas Europska unija nalazi u populističkoj pobuni čiji jedan od temelja se nalazi u povratku u 1750. godinu i tadašnju feudalne politiku rentiljerstva kojim se radnike vraća u period samozaposlenosti i fleksibilnih radnih sati, dok su feudalci-poduzetnici živjeli od rente. Politike kao one što su „stručnjaci" ECB-a provodili u Italiji uvijek dovode i uvijek će dovesti do pobune građana,a jedino je pitanje koliko se to nezadovoljstvo može kontrolirati putem europropagande. Poruke kao one od europskog povjerenika za proračun Gunthera Oettingera:"financijsko tržište i stanje ekonomije Italije će uvjeriti glasače da ne glasuju za lijeve ili desne populiste" jasno ukazuje na diktatorski i što je glavno gledajući makroekonomske rezultate nesposoban način upravljanja unijom koji se mora promjeniti. Osnovni cilj tih promjena bi bio osim bržeg ekonomskog rasta i rasta životnog standarda obnova legitimiteta Europske unije koji je sada

definitivno izgubljen u većini država članica.

Prva od tih promjena bi se morala ticati ukidanja povlastica koje su nekada imali rimski senatori ili kineski mandarini,a koje danas imaju korporacije. Kao što su nekada rimski senatori i potom davajući ovaj primjer dužnosnici Tang Kine bili oslobođeni plaćanja poreza dok su istovremeno imali utjecaj na donošenje zakona njihova moderna varijanta su danas korporacije u uniji što svima nama mora biti neprihvatljivo. Svaki dolar ili euro izgubljenog poreza stvara samo 59 centi gospodarske aktivnosti dok je 41 cent zauvijek izgubljen tako ova situacija nema nema nikakvog makroekonomskog smisla. Iako ova predložena reforma načina funkcioniranja ima jedno jednostavno europsko rješenje koje bi tražilo da sve internacionalne korporacije moraju platiti minimalni porez od 15 % na svoje prihode u državama gdje su aktivne red je ujedno spomenuti takozvane lopovske države i druga moguća rješenja. Za početak red bi bio ukinuti patent box zakone koje su donijeli države Beneluxa.

Iako nam službena dogma Europske unije govori da se ona temelji na vladavini prava, njena neistinitost nije nigdje jasnija prikazana od stanja u gospodarstvu. Za to ima bezbroj primjer počevši od kao što smo ranije naveli spašavanja banaka, preko strukturalnih reformi gdje su jedne država kažnjavane zbog neravnoteža dok druge kao Njemačka nisu pa sve do proračunskog deficita većeg od 3 % gdje Francuska nije kažnjena jer je po riječima predsjednika europske komisije riječ o Francuskoj.

U ovoj reformiranoj uniji koju ovdje predlažemo zakon mora bit jednak za sve i za Njemačku i za Hrvatsku, i za Francusku i za Latviju. Budimo iskreni pa priznajmo da zakon nije niti će ikada biti jednak za sve, ali financijska pravila o proračunskom manjku moraju biti jednaka za sve, baš sve članice eurozone. Osim što pravila moraju biti jednaka za postizanje gospodarskog uspjeha ona se ujedno moraju i unaprijediti. Prvi potez u ovom smjeru bi bio uvođenje takozvanog Tobinovog poreza kojim bi se oporezovale sve vrste kratkotrajnih financijskih špekulacija s ciljem smanjivanja gospodarske štete koju one stvaraju.

Naš drugi prijedlog financijske reforme se mora ticati proračunskog pravila o maksimalnom deficitu od 3 % koje je pretvoreno u pravilo o

sadističkom i protuekonomskom proračunskom suficitu. Tokom krize, a mogli bi dodati negdje već i ranije države su s ciljem pridržavanja ovog pravila smanjivale investicije, ulaganja u budućnost i tako snižavale svoj dugoročni gospodarski rast. Rezultat takve pogrešne politike je bio da su zapadnoeuropske države u razdoblju 2000.-2010. ostvarile sveukupni gospodarski rast od samo 12 % dok su sve druge države osim Japana ostvarile daleko veći rast. Tokom ovog razdoblja dalekoistočne razvijene države su imale gospodarski rast od 51 % (Južna Koreja, Tajvan, Singapur, Hong Kong),a SAD od samo 16 % što je ipak bilo bolje od rasta eurozone.Kako bi se u budućnosti spriječio nastavak ove gospodarske katastrofe potrebno je odvojiti dio proračuna za investicije od dijela proračuna za potrošnju. Ovim prijedlogom dio državnog proračuna za investicije bi se izdvojio iz pravila od 3 % proračunskog manjka ili onog o proračunskom suficiti kako bi države mogla investirati u svoju budućnost i ponovno pokrenuti svoju ekonomiju na put dugoročno održivog makroekonomskog rasta.

Kada govorimo o svim drugim makroekonomskim ili kako to eurokrati govore strukturalnim pitanjima tamo oni nemaju što raditi. Nama nije potrebno čitati knjigu The European Miracle od Eric Jonesa ili djela bezbroj drugih stručnjaka zvali li se oni Jared Diamond, Joel Mokyr, Paul Kennedy ili drugačije. Nama je dovoljno upotrebiti zdravi razum kako bi znali da se povijesni uspjeh Europe temeljio na eksperimentiranju s različitim ekonomskim i političkim modelima. Jednostavno govoreći natjecanje među državama stvara inovativnost dok ju Carstva guše.

To eksperimentiranje je dovelo do toga da su Europa i države koje su u njoj nastale postale najrazvijeniji, najbogatiji dio svijeta. Danas u potpunoj suprotnosti s tom dokazano uspješnom politikom eksperimentiranja fundamentalistički nastrojena Europska komisija centralistički nameće svima samo jedan ideološki, a ne ekonomski prihvatljiv model i tako ubija inovativnost europskih država i njenih građana. Ne postoje baš nikakvi makroekonomski razlozi da Unija određuje državama koliko im mora biti udio socijale u BDP-u, koliko migranata moraju primiti, zabraniti korištenje plastike i cijeli tucet drugih stvari koje se ne bi smjele ticati Brussela.

Ponovno moramo naglasiti da nama koji znamo razloge povijesnog uspjeha Europe i sadašnje stagnacije nije potreban niti Ben S. Bernarke da nam govori kako ne postoji nikakav opravdani razlog da unija donosi odluke o radnim uvjetima ili poslovnim zakonima izvan sfere financija eurozone. Ne postoje nikakvi opravdani razlozi da komisija kritizira, napada, sprečava države da donose zakone o oporezivanju na primjer trgovačkih centara ili poticanju potrošnje domaćih proizvoda kao što to danas radi. Jednostavno od akcija Brussela koristi imaju korporacije, a štetu članice što mora postati neprihvatljivo ako želimo dobrobit i budućnost uniji.

Ponovno i ponovno ćemo reći da ne postoje nikakvi opravdani gospodarski razlozi da Europska komisija odlučuje o radnim, socijalnim ili mirovinskim pravima u državama članica unije i to mora prestati odmah ako joj želimo uniji. Isto tako ne postoje nikakvi opravdani gospodarski razlozi da komisija kontrolira cijene uvozne energije koju plaćaju članice ili da odlučuje o zlatnoj dionici u nacionalnim kompanijama. Jednostavno ako želimo da ponovno pokrenemo ekonomiju Europe moramo stimulirati ono što eurokrati po svaku cijenu uništavaju,a to je makroekonomsko eksperimentiranje država članica.

Ne postoje općenito govoreći nikakvi opravdani gospodarski razlozi da se Europska komisija, Eurogrupa i druge institucije miješaju u unutrašnje gospodarske poslove država članica s izuzetkom onog dijela strogo vezanog za euro. Sve ostalo mješanje je dovodi do katastrofalnih rezultata kao što će do katastrofalnih političkih i gospodarskih rezultata dovesti potencijalno potpisivanje CETA i TTIP sporazuma. Čak po ovom pitanju postoji i presuda europskog suda koji kaže da ti sporazumi krše zakone Europske unije, ali kao što svi znamo to njene institucije nikada nije sprečavalo o donošenju odluka. Oba sporazuma kojima je jedini cilj ukinuti sav utjecaj država u ekonomiju predstavljaju najljepši poklon populistima i svima koji žele razbiti uniju pošto se njima protivi velika većina Njemaca i svih drugih Europljana. Gledajući realistično odredbe tih sporazuma u ekonomskom interesu građana je da njihove države napuste uniju, kao što je danas u interesu nekih članica eurozone da ju napuste što se također mora dopustiti u reformi unije. Kao što svi znamo bez da

ponovno citiramo Manfreda Lahnsteina nekadašnjeg ministra financija i ekonomije Zapadne Njemačke osnovni smisao ERM i eura koji je iz njega nastao je da Njemački proizvodi budu jeftiniji, a oni drugih članica skuplji. U određenom smislu s tim se slažu i Soros, Stilgitz i mnogi drugi pa stoga obvezno treba dopustiti državama da napuste eurozonu jer ako ništa drugo da se prestane s sadističkim mučenjem južnih članica što traje sada već 10 godina.

Na kraju krajeva prve signale ekonomske budućnosti Europske unije će nam dati međunarodni sporazumi i reforma eurozone koji ako se nastavi s sadašnjom putanjom samo stvaraju novu dodatnu koruptivnu centralizaciju. Ako Europska unija autistički ratificira protivno Achem odluci Europskog suda, ekonomskoj logici i želji glasača samo koruptivni CETA, TTIP ili JEFTA sporazum koji ruše BDP tada do njene gospodarske reforme neće nikada doći i ona će zaglaviti u vječitom rentiljerstvu eurokratske koruptivne imperjalne administracije. Ako se ekonomski ne reformira Europska unija će neupitno postati sistem u kojem maleni broj osoba i korporacija ostvaruje enormne, sigurne I nezaređene profite dok gubitke trpe, plaćaju svi drugi stanovnici. Kao što je Jared Diamond napisao u svojoj knjizi “Collapse” ovo je jedan od scenarija po kojemu društvo donoseći logične odluke odlučuje da bude uništeno.

Bez ekonomske reforme Europska unija će završiti u tom scenariju budućnosti Jared Diamonda koji će za njegove stanovnike ličiti na stagnacijski svijet koji je opisao u svom pismu Orwellu Aldous Huxley autoru knjige „Vrli novi svijet” gdje stanovnici sami sebe bičuju u ime veće produktivnosti.

Multikulturalizam i migracije

“Niti jedna zajednica ne bi trebala osjećati da se prema njoj neopošteno odnosi pa ako Vlada smatra da su migranti problem onda bi prije svega trebali gledati sebe pošto su oni svojim odluka dopustili dolazak tih ljudi” - dr **Mohammed Naseem**, predsjednik Središnje džamije Birminghama (2009)

"Rim možda još ne gori, ali mislim da mogu osjetiti miris paljevine dok se mi krećemo po taktovima liberalnog samozavaravanja”- **Trevor Phillips**, predsjednik Komisije za rasnu jednakost Velike Britanije (2016)

"Europa, a Njemačka posebno ne može postati Arapska država. Njemačka je Njemačka" - **Dalai Lama**, duhovni lider Tibetanaca koji živi u izbjeglištvu 60 godina (2016) (3)

Svi smo jednaki u zločinu

Počevši od najranijeg povijesnog doba ono što danas na zapadu nazivamo rasizmom se na žalost smatralo najnormalnijim načinom razmišljanja i postupanja svih, pa baš svih naroda i država. Kada gledamo preživjele povijesne dokumente i djela ne obazirujući se na autore uvijek dolazimo da takozvanog rasizma. Nema veze da li govorimo o na primjer antičkoj Grčkoj u kojoj Aristotel govori:"Grci su prirodno slobodni dok su barbari prirodno robovi" ili antičkim Židovima čija Tora traži da Židovi protjeraju ili istrijebe Kanaanite ili na primjer Arapskom kolonizacijom Tunisa ili pozicijom Kineskog Carstva o barbarima.

Povijest čovječanstva predstavlja ujedno povijest rasizma, genocida i silovanja. Dovoljno je za potvrdu toga malo stati i sjetiti se Džingis kana koji je umro 1227 godine. Po sačuvanim kineskim arhivima 1195. godine u sjevernoj Kini je živjelo 50 milijuna ljudi, a 40 godina kasnije nakon završetka genocidnog mongolskog osvajanja tamo ih je živjelo samo 8.5 milijuna. Danas gotovo 800 godina kasnije 8 % svih muškaraca koji žive na području kojim je nekada vladalo Mongolsko carstvo su direktni potomci tog i takvog Kana.

Drugi vrlo sličan, ali puno definitivniji primjer nam dolazi s dalekog sjevera. Na današnjem području otoka Grenland i sjevernih kanadskih otoka sve do približno 1500 godine živio je narod Tuniita. O nastanku ovog naroda se danas iznimno malo zna, ali zahvaljujući ledenoj klimi o njegovom nestanku se zna baš sve. Tuniiti koji živući u ledenim područjima nisu koristili luk i strelu našli su se pod migratorskim napadima Inuita koji su se iz smjera Aljaske širili prema Grenlandu. Tokom približno 500 godina Inuiti će u svom prodoru istrebiti Tuniite. Posebnost ili preciznije tužno obilježje ovog prodora predstavlja potpuni genocid. Tokom euroazijskih ratnih pokolja osvajači bi poubijali muškarce dok bi žene postale robinje, sluškinje, ljubavnice i slično zbog čega je postojao genetički kontinuitet po majčinskoj liniji između prethodnog naroda i onoga koji ga je uništio. U osvajanjima Inuita taj kontinuitet ne postoji. Oni su pobili baš sve pripadnike

naroda Tuniita. Oni su izvršili potpuni genocid, potpuno istrebljenje Tuniita tako da u današnjim stanovnicima Greenlanda uopće nema genetičkog matirjala prošlog naroda. Danas samo možemo pokušati pogoditi zašto se to dogodilo,a jedna razumna pretpostavka bi bila da se to dogodilo zbog nedostatka prirodnih resursa u artičkom području. U skladu s takvim načinom razmišljanja ispalo bi da pobjednici nisu htjeli dijeliti tamošnje mizerne resurse s niti jednim pripadnikom poraženog plemena. Sve u svemu nakon 4.300 godina postojanja za koje postoje dokaze ovaj narod je bio potpuno istrebljen.

Svi ovi spomenuti primjeri nisu spomenuti kako bi se napali, ocrnili drugi narodi. Oni su spomenuti samo kao podsjetnik da se mi Europljani po svojim crnim, negativnim, možemo reći i genocidnim tendencijama kroz povijest ne razlikujemo od drugih naroda jer se to u današnjem liberalnom ludilu najčešće zaboravlja. Po toj svojoj želji za uništenjem mi, Europljani nismo niti bolji niti gori od njih,ali to se uvijek namjerno zaboravlja kada nas se podsjeća na zločin Holokausta, zločine Belgijanaca u Kongu ili neke treće događaje. Europljani su tokom svog postojanja puno toga originalnog učinili, izmislili, ali oni definitivno nisu izmislili niti rasizam niti genocid niti strah od drugih, različitih jer to se biološki nalazi u svima nama.

Na ranije navedene primjere smo morali podsjetiti pošto danas početkom 21 stoljeća prevladavajuća liberalna ideologija našeg kontinenta govori kako su bijelci odgovorni za sve moguće i nemoguće zločine,a da se njihova civilizacija od drugih razlikuje samo po veličini njihovih zločina. Ta današnja, moderna ideologija se nalazi u potpunoj suprotnosti s onom iz 19 stoljeća koja je tvrdila da je dužnost Europljana bila donošenje civilizacije "divljacima", ali ona ima jednu neupitnu zajedničku poveznicu. Tu poveznicu predstavlja breme bijelog čovjeka koje postoji i u prvoj i u drugoj rasnoj ideologiji. U 19 stoljeću Europljanin, bijelac je bio supermen s zadatkom donošenja civilizacije u zabačene krajeva planete,a sada u 21 stoljeću Europljanin, bijelac se razlikuje od svih drugih rasa samo po tome što je ništarija koja treba do svog istrebljenja okajavati vlastite povijesne grijehe. Poveznica ove obje ideologije se neupitno nalazi u uzdizanju bijelaca u centar ljudskog svijeta oko kojega kruže sve druge u te obje ideološke realnosti manje vrijedne rase na koje bijelci svojim "radom"

pozitivno ili negativno utječu.

Tokom stvaranja ove sulude ideologija nitko nije ponudio odgovor tko i što su Europljani osim da su bijelci pa stoga prije nego što uopće možemo početi razgovarati o migrantima i multikulturalizmu moramo se upitati tko i što su Njemci, Italijani, Francuzi, Švođani i uopće Europljani ? U slučaju da ovo pitanje postavimo zagovornicima multikulturalizma i primanja migranata u Europi čuti ćemo samo da su nacije umjetne tvorevine. Taj odgovor je zavisno od interpretacija istinit i neistinit, a pravi odgovor kao i uvijek kod ideoloških prepucavanja leži negdje u sredini. Kako bi barem djelomično ispravno odgovorili na pitanje tko su Englezi, Njemci, Švođani, Hrvati i drugi mi trebamo za početak baciti pogled u daleku prošlost.

Autohtoni Europljani

Povijest Europe gledajući iz te perspektive neupitno počinje s Homo neandertalcima koji su živjeli na našem kontinentu počevši od prije približno 600.000 godina kada su se evolucijski odvojili od Homo erectusa i drugih prethodnika, srodnika. Oni su našoj povijesnoj priči zanimljivi pošto predstavljaju prvog predstavnika vrste Homo s plavim očima, svijetlom kožom i kosom. Iako će ta specifičnost za mnoge biti više nego dovoljna ona nije jedina pošto postoji i ona druga. Tu drugu specifičnost predstavlja činjenica da ovaj predstavnik vrste Homo je po dosadašnjim naučnim, genetičkim podacima prvi koji se razvio, evolurirao na području Europe.

Do definitivnog istrebljenja Homo neandertalaca dolazi prije približno 26.000 godina u doba kada na našem kontinentu već približno 20.000 godina

Rekonstrukcija Homo neandertalca u Burgos muzeju (slika s Wikipedije)

živi i vrsta Homo sapiens. Naša moderna zapadna nauka već više od 100 godina pokušava naći, izmisliti različite razloge nestanka Neandertalaca izbjegavajući u tom vremenu spomenuti stvarni razlog. Ime tog pravog razloga je genocid i analitički gledajući njega je teško osporiti. Do nastanka, do evolucije koja je stvorila Homo sapiensa nikada u svijetu nije živjela samo jedna vrsta pripadnika vrste Homo. Sada već tisućama godinama to je slučaj što možemo objasniti na samo dva načina. Prvi bi bio da su Homo denisovan, Homo neandertalac, Homo floresiensis i drugi odlučili izumrijeti kada su vidjeli svu ljepotu Homo sapiensa, a drugi bi bio da ih je on sve istrijebio na jedan ili drugi način. Do ovog istrebljenja nije došlo na

način kojim su Inuiti istrebili Tuniite nego mogli bismo to reći klasičnim osvajanjem tako da se dio njihovog genetičkog matirjala nalazi u svima nama osim stanovnika Afrike gdje oni nisu niti živjeli.

U doba nestanka Homo neandertalaca s povijesne pozornice već dvadesetak tisuća godina na području Europe je živio Homo sapiens koji je na ovom kontinentu prošao minimalnu evolucijsku genetičku mutaciju. Današnja moderna nauka rezultat te mutacije naziva genetičkom Y-DNA Haplogroup I,a prvobitno stanovništvo koje ju je nosio Protoeuropljani. Posebnu zanimljivost ili preciznije autohtonost toj haplogrupi dava činjenica da su njeni nosioci kao nekada Neandertalci imali plave oči što predstavlja ekstremno rijedak evolucijski slučaj među primatima. Danas se procjenjuje da do ove genetičke mutacije dolazi prije približno 35.000 godina i da po mišljenju evolucijske znanosti ona nema nikakve veze s Neandertalcima iako genetička znanost neupitno osporava takvo razmišljanje.

Današnja prirodna nauka nam govori da među primatima samo Spilocuscus wilsoni s Nove Gvinije, Homo neandertalci iz Europe i Protoeuropljani imaju plave oči. Činjenica da dvije srodne vrste ili jedna vrsta i jedna genetička mutacija koje su živjeli na istom kontinentu gotovo 20 tisuća godina imaju ekstremno rijetke plave oči logički ukazuje na zajedničke potomke bez potrebe za ikakvim drugim dokazima. Tu uzročno-posljedičnu vezu današnja službena evolucijska nauka odbija tako da ona trenutačno predstavlja najrašireniju pogrešnu teoriju u znanstvenom svijetu. Oni još uvijek misle da je Neandertalac nestao bez da je ostavio ikakav genitički matirjal u modernim ljudima.

Tokom razdoblja posljednjeg ledenog doba Protoeuropljani su živjeli kao lovci na najsjevernijim područjima gdje je bio moguć život. Povlačenjem leda, snjega i hladnoće oni su počeli naseljavati sve sjevernija područja Europe,a danas se zna da su prije minimalno negdje 10 tisuća godina naselili Skandinaviju i britanske otoke. U to vrijeme svi muški stanovnici Europe su pripadnici genetičke Y-DNA haplogrupe I, a ženski haplogrupe U zbog čega se njene pripadnike kao što smo već rekli naziva Protoeuropljani.

Do prve drastične demografske promjene u Europi dolazi prije

približno 8.000 godina kada migranti s Bliskog Istoka gdje je izumljena poljoprivreda počnu naseljavati naš kontinent. Procjenjuje se da je ovim kolonizatorima potiskujući Protoeuropljane trebalo 2.500 godina da dođu s Balkana do Engleske i 3.500 godina da izađu na Baltik gdje se pojavljuju oko 3.500 prije Krista. Izum poljoprivrede koji je ovim naseljenicima dao brojčanu prednost nad protoeuropljanima će kasnije postati osnovni razlog njihovog istrebljenja tako da samo minimalan njihovih potomaka živi u Europi.

Dok su se ove promjene događalo na području gdje će kasnije nastati Europska unija na području današnje Ukrajinske i Ruske stepe je živio narod kojega su moderni naučnici nazvali Protoindoeuropljani. Genetički gledajući onih su se razlikovali od ostalih tadašnjih stanovnika Europe jer su bili pripadnici genetičke Y-DNA Haplogrupe R koja je nastala prije 27.000 godina. Slično kao i pripadnici prije navedenih genetičkih skupina oni su imali potomke s Neandertalcima zbog čega su po mišljenju današnje genetičke nauke dobili svijetliju boju kože. U svjetskim značajima oni postaju važni zbog pripitomljavanja konja što je praktički odmah postalo tehnološko otkrića od iznimnog značaja.

Pretpostavlja se da do ovog pripitomljavanja dolazi prije približno 5.500 godina što kasnije dovodi do stvaranja prve, neorganizirane, ali ujedno i najveće Horde. Pripadnici ove genetičke grupe koju moderna nauka dijeli na podgrupa R1a i R1b su koristeći konje krenuli su na neorganizirano, ali ipak stvarno osvajanje svijeta. U svom pohodu oni će u Europi praktički istrebiti poljoprivrednika iz haplogrupe G pošto su obje grupe težile imati kontrolu nad plodnim ravnicama. Za genetičku grupu G te ravnice su predstavljale poljoprivredno zemljište dok su za haplogrupu R one predstavljale ispašu za pripitomljene konje.

Kako su konjanici postepeno osvajali Europu tako su pripadnici genetičke skupine poljoprivrednika nestajali. Pošto su osvajači došli u Španjolsku i Italiju tek prije 3.200 godina tako je u tim državama preživio najviši postotak (u ukupnom stanovništvu) predstavnika Haplogrupe G tako da oni danas ipak predstavljaju dio stanovništva Europe. U stvarnosti govorimo o minimalnom postotku Europljana, ali taj dio nam je na kraju krajeva dao Rikarda III, kralja Engleske i Staljina.

U svom pohodu prema Europi Protoindoeuropljani ili genetički gledano pripadnici Haplogrupe R prvo dolaze na ušće Dunava prije 6.200 godina,a potom se širi po cijeloj Europi. Osim ovog zapadnog osvajanja koristeći konja pripadnici ovog naroda su krenuli i na osvajanja prema istoku koja se realnog gledajući ne tiče tematike ove knjige, ali red je da ih ipak spomenemo. Tokom ovog prodora kojeg slobodno možemo nazvati Prva Horda oni pored ostalog osvajaju i naseljavaju središnja područja današnje Indije prije približno 2.500 godina i još ranije dio sjeverozapadne Kine. Genetički rezultat ovog osvajanja možemo danas vidjeti u činjenici da u nekim područjima 70 % pripadnika Brahmani kaste, najviše kaste Hinduizma čine pripadnici Haplogroup R. To nam ukazuje da su protoindoeuropejci nakon osvajanja stvorili sistem kasti kako bi pokušali zauvijek isključiti lokalne stanovnike iz vlasti.

Osvajanjem i s njima pratećim pokoljima od strane Protoindoeuropljana dolazi do završnog genetičkog formiranja današnjih Europljana. Njihovu invaziju su iz nama nepoznatih razloga najbolje uspjeli zaustaviti Protoeuropljani zapadnog Balkana i zapadne Skandinavije čiji direktni muški potomci predstavljaju i danas relativnu ili apsolutnu većinu stanovnika na svom teritoriju. S druge strane potomci Protoindoeuropljana čine apsolutnu većinu stanovnika u praktički svim drugim europskim državama počevši od Španjolske gdje čine 71 % pa završivši s geografski ogromne Rusije gdje čine 52 % stanovnika. Sveukupno danas prije svega genetički potomci protoeuropljana i protoindoeuropljana ili skraćeno Europljani čine referendumsku većinu stanovništva u Europi zahvaljujući uspjehu u obrani vlastitog teritorija od strane osvajačkih napada drugih genetičkih skupina. Primjera za to ima bezbroj pa ćemo ovdje spomenuti samo Mongole koji pripadaju Y DNA haplogrupi C i Arape koji pripadaju Y DNA haplogrupi J.

U doba današnje ideologije multikulturalnosti naša ljevica i politička elita vole naglašavati da smo mi svi migranti i da su naša društva uvijek bila multikulturalna. Na žalost ta istina je potpuno drugačija pa se onda prelazi na izmišljanje nove i "bolje", ali lažne povijesti po kojoj je na primjer Rimsko carstvo imalo crnog generala u Velikoj Britaniji čime se danas podučava djecu u britanskim školama. U stvarnosti

Velika Britanija nije nikada bila

Genetičke Y-DNA haplogrupe u Europi i okolnim regijama. U Europi su dominantne R+I, u Turskoj, Siriji i Jordanu J, a u Magrebu i Egiptu E1 (slika s Wikipedije)

multikulturalna. Nakon dolaska, osvajanja od strane Protoindoeuropljana prije minimalno 4.200 godina stalna konstanta većina stanovnika je spadala u dominantnu genetičku haplogrupu R i manjinsku haplogrupu I od strane poraženih, ali ne i uništenih Protoeuropljana. Odnos između ove dvije genetičke grupe je vremenom fluktuirao pored ostalog i zbog vikinških osvajanja, ali se

njihov zajednički postotak unutar britanske populacije nije značajnije mijenjao. Sve u svemu danas 92.5 % rođenih Engleza su pripadnici jedne od ovih skupina dok je u Irskoj taj postotak za Irce i viši. Rezultat toga svega bi bio da nitko ne može naučno govoriti o značajnijim migracija na britanske otoke nakon razdoblja završetka prvobitnog naseljavanja i potom osvajanja prije 4.200 godina.

Genetičku situaciju sličnu ovoj u Velikoj Britaniji nalazimo i u drugim europskim državama tako da u Njemačkoj koja se nalazi u centru Europe postotak stanovništva koji spada u ove genetičke grupe iznosi 82.5 %, u Norveškoj na dalekom sjeveru on je 93.5 %,a u Španjolskoj na jugozapadu kontinenta on iznosi 78 %. Ovakav način genetičkog formiranja današnjih Europljana znači ujedno da on ima i neke specifičnosti u odnosu na stanovnike drugih kontinenata.

Kako ovu tematiku moramo prostorno ograničiti najjednostavnije nam se je vratiti na genetiku i osvrnuti na fiziološke osobine koje su Europljani nasljedili od Neandertalaca. Prije svega je važno ponovno naglasiti da znanost o evoluciji čovjeka još uvijek odbija prihvatiti da je išta nasljeđeno od Neanderthalaca, ali mi se na to nećemo obazirati pa ćemo se samo baviti dokazima koje nam daruje nauka o genetici. Kako smo spomenuli boju kože red je naglasiti gen BNC2 koji potiče od Neanderthalaca, a slična je situacija i s genom SLC24A5 koji sam utječe 40 % na razliku u boji kože između bijelaca i crnaca. Praktički identična situacija imamo i s bojom očiju, a kada obratimo pažnju na nevidljive promjene dolazimo da našeg imunološkog sustava koji je dosta osobina naslijedio od naših izumrlih predaka. Kod tog nasljeđivanja nije uvijek bilo riječi samo vanjskim razlikama u boji kože ili očiju, nego i unutrašnjim koje nam predstavljaju problem u svakodnevnom životu. Od negativnih osobina neupitno najbolje je da spomenemo bolesti koje smo dobili putem nasljednih genetičkih osobina. Među te bolesti koje predstavljaju nasljedni poklon od Neandertalci navešćemo samo kao primjer dijabetes, Crohnovu bolest, jer pored njih ima i dosta drugih.

Za razliku od Europljana na čiji razvoj su utjecali geni Neandertalaca na razvoj stanovnika južne i istočne Azije su utjecali prije svega geni Homo denisovansa. Sve u svemu velika osvajanja Protoindoeuropljana u Europi i Aziji su rezultirala s genetičkim

približavanjem stanovnika Euroazije od kojih su po istom ključu najudaljeniji stanovnici subsaharske Afrike.

Svi ljudi imaju jednake sposobnosti ??

Kao što smo na početku rekli zagovornici multikulturalizma koji tvrde „Nacije su umjetne tvorevine" govore neistine. Kada gledamo genetičku haplogrup razliku između na primjer Engleza i Iraca ili Šveđana i Danaca ona je minimalna dok je istovremeno razlika između njih i na primjer plemena Zulu maksimalna. Sve, pa baš sve današnje nacije se temelje na nekadašnjim osvajanjima i potom mitu o stvaranju nacije. Prvo knjige, potom novine,a na kraju radio i televizija su završili posao formiranja modernih nacija bez obzira da li mi govorimo o europskim, azijskim ili afričkim nacijama. Kao što smo vidjeli to formiranje se u Europi dogodilo na širim genetičkim temeljima koji su stvarni,a ne umjetni kao što zagovornici ove teorije tvrde jer mi svi nismo niti ćemo ikada biti jednaki.

To je dio koji zagovornici ideologije multikulturalizma odbijaju prihvati. Oni na primjer prihvaćaju da se bijeli, žuti i crni ljudi na primjer razlikuju po dužini debelog crijeva ili po boji kože ili po atletskim sposobnostima što nitko ne može osporiti ali odbijaju prihvatiti druge, prije svega urođene mentalne razlike. Akademska zajednica već pola stoljeća uspješno nameće dogmu preuzetu iz staljinizma da evolucija nije stvorila različite sposobnosti kod različite grupe ljudi, različitih nacija. Ovo akademsko razmišljenje imena "Dogma nulte razlike" tvrdi da ljudske sposobnosti predstavljaju umjetno stvorenu socijalnu konstrukciju. Po toj teoriji sva ljudska bića imaju identične sposobnosti, identičan ljudski potencijal što u stvarnosti neupitno predstavlja najobičniju ideološku laž bez obzira koliko se puta ona ponavljala.

Te de facto službene ideološke tvrdnje, laži da smo svi jednaki nije nikakav problem osporiti i za to je dovoljno samo da zastanemo i u miru razmislimo o evoluciji. S jedne strane imamo populaciju koja živi u sjevernim krajevima u kojima zima traje 4 ili čak 6 mjeseci, a na drugom kraju se nalazi populacija koja živi na ekvatoru gdje zime

uopće nema. Te dvije populacije odvojeno žive 40.000 godina i suludo bi bilo nakon ovog najjednostavnijeg mogućeg primjera tvrditi da nije došlo do nikakvog prilagođavanja lokalnih populacija Homo sapiensa svome okruženju. Tvrdnja da stanovnici juga i sjevera nisu svojim način života utjecali na svoje područje i da njihovo područje istovremeno nije utjecalo na njih predstavlja laž u potpunoj suprotnosti s konceptom evolucije koji te iste educirane osobe slave.

Dok je direktno laganje da nema razlike u urođenim sposobnostima Homo Sapiensa i smješno kada ovu dogmu preuzmu državne i paradržavne organizacije ona postane opasna. U svom dužem eseju Byron Roth, profesor emeritus of Dowling College je naveo primjere stručnjaka koji su otpušteni,a nekima je i zabranjen rad jer su naveli da različite grupe ljudi imaju različitu inteligenciju. Kao nekontroverzni primjer iz njegovog eseja možemo navesti kinesko-američkog stručnjaka za genetiku Bruce Lahna koji je bio izložen napadu zbog naučnog istraživanja koje je otkrilo da "evolucija može rezultirati genetičkim razlikama koje utječu na intelektualne sposobnosti geografski razdvojenih grupa ljudi". Zbog te svoje studije on biva prisiljen napustiti daljnja istraživanja o genetici mozga,a situaciju po ovom pitanju najbolje nam iskazuje događaj iz 2013. godine kada je stručnjake bilo pitano da kažu svoje mišljenje ako postoje genetičke razlike u inteligenciji bijelaca i crnaca. Samo 5 % njih se osudilo dati ikakav odgovor na ovo pitanje što ukazuje na totalitarističku strahovladu koju dodatnu potvrđuju mladi akademici koji moraju vršiti naučna istraživanja o ljudima samo na područjima koja de facto vlada dopusti. Nemoguće je uopće zamisliti ijednog mladog naučnika koji će napisati u svom radu nešto što bi se našlo u suprotnosti s državnom politikom, ideologijom jer bi to unaprijed uništilo njegovu karijeru.

Početak kolonizacije Europe

Prije nego što počnemo raspravljati o masovnom dolasku migranata na područje Europske unije tokom posljednjih 25 godina vrijeme je da se osvrnemo na posljednji od naših mitova. Kroz povijest bezbroj civilizacija na svim kontinentima je smatralo da se Zemlja nalazi u

centru svemira.

Taj sistem razmišljanja je u svom konačnom obliku standardizirao Klaudije Ptolomej prije približno 1750 godina nakon čega će njegov sistem biti prihvaćen prvo od kršćanstva, a onda i islamskih osvajača iz 7 stoljeća. Do urušavanja ovog načina razmišljanja o Zemlji u centru Svemira dolazi 1543. godine kada Nikola Kopernik izdaje knjigu o kretanju nebeskih objekata koja postavlja pojednostavljeno govoreći Sunce u centar Svemira,a Zemlju kao jednu od planeta koja se okreće oko Sunca i ujedno centra Svemira. Daljnjim napretkom znanja naša planeta će biti svedena na svoje realno gledajući nevažno mjesto na rubu jedne od bezbroj galaksija u svemiru koji se za sada konstantno širi.

Dok se pozicija naše planete u svemiru promjenila u našim glavama, ona čovjeka na njoj nije. Vremenom prije svega na zapadu čovjek je postao odgovoran za uništenje prirode i životinjskih vrsta, ali on je uvijek ostao u svemu tome onaj za kojega vrede posebna pravila. Ako nasuprot ove pozicije, ovog mita uzmemo kao stvarnu činjenicu da je Homo sapiens ništa drugo do Kralj životinja za kojeg vrijede ista biološka pravila kao i za životinje onda automatski dolazimo do određenih problema.

Kada pogledamo svijet iz perpektive životinja otkriti ćemo i borbe za zaštitu vlastitog ili osvajanja tuđeg teritorija kao i migracije životinja kada se na njihovom teritoriju pojavi nedostatak hrane ili jači protivnik. Iz tih potpuno identičnih razloga je kroz povijest dolazilo do migracija Homo sapiens što je dovelo do današnje nacionalne slike svijeta, a iz istih identičnih razloga dolazi i do današnjih migracija.

Za tako nešto razumjeti dovoljno nam je pogledat demografsku sliku Afrike u kojoj je 1900. godine živjelo 100 milijuna stanovnika, danas ih živi milijardu ili 1000 % više, a moguće je da će ih 2050. godine živjeti 3 milijarde ili 300 % više nego danas. Ova populacijska eksplozija se događa u doba kada se Afrički predsjednici kao na primjer Museveni iz Ugande ponose s činjenicom da se broj stanovnika udvostručio ili utrostručio tokom njihove vladavine. To za Musevenija i druge lidere Afrike i Bliskog istok predstavlja uspjeh i cilj državne politike,a za Europu predstavlja osnovni migratorski problem koji svi izbjegavaju spomenuti kao slona u staklarnici.

Bez obzira čije demografske podatke gledamo iz europske perspektive oni su jezivi. Nigerija je 1952. godine imala 30 milijuna stanovnika, a 2017. ih ima 192 milijuna, tako da nam podaci za Maroko i Siriju gdje se broj stanovnika "samo" utrostručio između 1962. i 2017. godine zvuče gotovo normalno. Najveći apsurd svih ovih demografskih podataka predstavlja Etiopija u kojoj gotovo redovno dolazi do umiranja od gladi. Nema veze da li mi govorimo o 1984. kada se održavao Live Aid za pomoć Etiopiji zbog umiranja od gladi ili o 2015. godini ili o 2017. godine kada 16 milijuna stanovnika treba hitnu pomoć u hrani ili o nekoj drugoj godini. Uz sva ta umiranja od gladi broj stanovnika Etiopije je skočio s 20.3 milijuna 1955. godina na 102.4 milijuna 2016. godine ili u prevodu 500 %.

Hladno gledajući demografske podatke netko bi mogao tvrditi da se politika velikog dijela neEuropskih država temelji na politici Raspršenje iz serije sf knjiga Dune Franka Herberta. U ovoj iznimno popularnoj SF seriji knjiga državna politika je svedena na politiku siromaštva i demografske ekspanzije kako bi se naselila nova područja koja nisu do tada pod kontrolom države, kako bi se osvojio novi teritorij. Uspoređujući stanje u Africi i Bliskom istoku s Europom priznati ćemo da su svi oni siromašno, ali kao što sam rekao savjetniku predsjednika Europske komisije kada bi prestali s demografskom eksplozijom tada bi im se životni standard drastično povećao. Ova jednostavna metoda bi istovremeno digla životni standard tamošnjih stanovnika i smanjila migracije ,ali ju države odbijaju provoditi.

Siguran sam da će zagovornici migranata tvrditi da su ove tvrdnje rasističke, ali kada bi oni pazili na ono što govore onda realno oni ne bi govorili ništa. Francuskoj se u posljednjih 210 godina broj stanovnika povećao za 223 %, a Švedskoj za 408 % u isto vrijeme, dok se Italiji povećao za 268 % u 150 godina. S druge strane Nigerija ima povećanje stanovnika veće od 600 % u 65 godina, Sirija od 500 % i Pakistan od 378 % u istom razdoblju. Te stope demografske eksplozije u ovim državama se nikada po niti jednom ključu ne mogu usporediti s onim što se događalo u Europi tako da svi pokušaji stavljanja znaka jednakosti između povijesnih povećavanja stanovnika u Europi i ovim državama predstavljaju najobičniju lažnu vijest.

Kao što smo na početku ovog dijela spomenuli Homo sapiens nije

ništa drugo do kralj životinja i živi po istim biološkim zakonima kao i životinje. Kako ova populacijska eksplozija dovodi do loših životnih uvjeta na tamošnjem životnom prostoru njeni stanovnici kao pojedinci, ali i grupe traže područja gdje je bolji život, gdje ima više hrane. U toj svojoj migraciji oni dolaze na bogatije područje koje kontrolira druga grupa što je i u životinjskom i u ljudskom svijetu kroz povijest dovodilo do sukoba jer je riječ o borbi za ograničene resurse koji postoje u svakoj svjetskoj regiji. Odbijajući povijesne lekcije i osnovne biološke porive koji se nalaze u svima nama bili mi iz Afrike, Europe, Azije, Australije ili Amerike prije svega Europska unija, a potom i države članice su odlučile suprotno referendumskoj volji vlastitog stanovništva otvoriti granice migrantima.

Za razliku od "naših" gospodarskih i političkih lidera koji kao stari francuski kraljevi, Burbonci iz povijesti nisu naučili, ali istovremeno nisu ništa niti zaboravili Britanci, Francuzi, Njemci i svi drugi pojednostavljeno govoreći Europljani znaju što je u njihovom interesu. Oni znaju da dolazak migranata nije u njihovom interesu i to su znali od prvog dana. Nakon što je Enoch Powell 1968. godine održao svoj čuveni govor „Rijeke krvi" ispitivanje javnog mijenja u Velikoj Britaniji je dokazalo da se 74 % britanaca slaže s njim. Slična situacija je u Francuskoj gdje tamošnji premijer Michel Rocard još 1989. godine govori u skladu s željama Francuza protiv primanja migranata kao i premijer Manuel Valls 2016 godine dok istovremeno de facto dopuštaju naseljavanje, koloniziranje smatrajući da su Francuzi glupi da ne znaju što se događa. Slično kao u Velikoj Britaniji ispitivanje javnog mijenja u Njemačkoj je još 1982 godine otkrilo žestoko protivljenje Njemaca primanju migranata iz na primjer Turske. Tome se te godine protivilo 69 % Njemaca

Enoch Powell (slika s Wikipedije)

, a 2017. godine po Royal Institute of International Affairs ispitivanju javnog mijenja odnos između zagovornika dolaska migranata i njihovih protivnika je 1:2.8. Potpuno ignoriranje tokom desetljeća i desetljeća i desetljeća osnovnih želja stanovnika, glasača po pitanju jedne osnovne stvari kao što je nacionalni identitet i migracija definitivno osporava službenu definiciju naših država kao liberalnih demokracija u kojima se poštuju volje glasača.

Kada je prije više od deset godina nizozemski ministar pravde Piet-Hein Donner ustvrdio da će islamsko šerijatsko pravo postati zakon ako to želi 2/3 stanovnika on u toj tvrdnji nije vidio niti licemerje niti javno iskazani prezir prema svojim glasačima, prema državljanima Nizozemske. 2/3 njih već desetljećima i desetljećima želi da se prekine primanje migranata i gradnja džamija, ali vlada to odbija dok je po ministrovim riječima istovremeno spremna prihvatiti šerijatsko pravo ako ga podrži identični broj stanovnika. Tim svojim javnim

stavom on je samo dokazao da za njega glasovi etničkih Nizozemaca nemaju jednaku vrijednost kao glasovi prije svega islamskih migranata i njihovih potomaka.

Za razliku od ove politike kvazidemokratskih vlada u Europi i razmišljanja europskih domorodaca stanovnici Afrike i Bliskog istoka iskazuju masivnu želju da se presele iz svojih prenapučenih siromašnih država u Europu. Po podacima velikog ispitivanja javnog mijenja iz 2017. godine 700 milijuna stanovnika siromašnih država se želi preseliti u bogate prije svega zapadne države od kojih je normalno Europska unija s svojih 500 milijuna stanovnika daleko najpopularnije svjetsko odredište.

Gledajući s humanističkog, univerzalnog stajališta i dosadašnjeg načina rada zadaća Europljana je na početku financirati pomoć u hrani Afričkim državama kako tamošnje stanovništvo ne bi umiralo od gladi. Dvadesetak godina kasnije zadaća Europljana je primiti migrante koji se ne bi bili niti rodili da nisu dobili pomoć u hrani na početku ove priče,a potom nam je dužnost financirati te afričke migrante koji su stigli u Europe i uvažavati "njihovu kulturu" usput ukidajući europsku kulturu. To ukratko opisuje iz Europske perspektive priču o migrantima iz podsaharske Afrike, a prije svega iz Etiopije, Eritreje i Somalije čijih je samo nešto više 20 % migranata zaposleno u Velikoj Britaniji.

Velika Britanija danas

Po Europskim pravilima, koji potiču još od odluke Vijeća Europe iz 2004 godine: "Integracija migranata je predstavlja dinamični dugotrajni proces koji zahtjeva angažman i od migranata i od autohtonog stanovnika. Kako bi integracija bila uspješna od država članica se traži da u njega uključe i migrante i vlastite stanovnike kako bi ih upoznali s međusobnim pravima i dužnostima." Osnovni problem te europske odluke o integraciji migranata se nalazi u tamo ponovno i ponovno napisanim pravilima da se autohtoni Europljani trebaju prilagođavati migrantima ili ako ćemo ih drugačije nazvati kolonizatorima. Taj zakon se nalazi u potpunoj suprotnosti s Deklaracijom Ujedinjenih Naroda o Pravima Autohtonog stanovništva kao i rezolucijom Savjeta za

Ljudska prava iste organizacije od 29.06.2006. godine. Taj europski zakon o integraciji poziva na uništavanje lokalne kulture i u skladu s tim na kulturni genocid.

Sveukupno gledajući Europska službena ideologija multikulturalizma krši gotovo bezbroj članaka Deklaracije Ujedinjenih Naroda o Pravima Autohtonog stanovništva počevši od članka 8 koji tvrdi da je dužnost država stvoriti efikasne mehanizme s ciljem prevencije i zaustavljanja svih akcija kojima je cilj uništavanje autohtonih naroda putem izmjena njihove kulture i nacionalnog identiteta, putem bilo kojeg načina nasilne asimilacije i integracije. Kako su europski narodi na našem kontinentu neupitno autohtoni nametanjem prisilne integracije s migrantima, kolonizatorima krši se ova deklaracija. Pošto je ovo ipak kritička analiza načina funkcioniranja Europske unije cilj nam nije trenutačno se baviti službenom definicijom autohtonih naroda i pitanjem da li Europljani danas spadaju u nju kao genetički nasljednici neandertalaca i potom prvih europljana ili će spadati tek kada postanu dio Maghreba nego prije svega napraviti kratak presjek situacije.

Možemo slobodno reći da povijest multikulturalizma u Europi počinje 1968. godine kada Belgija s ciljem dobivanja jeftinije nafte potpisuje ugovor s Saudijskom Arabijom o otvaranju džamije u Brussels-u. Taj ugovorom kojim je džamija postala teritorij Saudijske Arabije na 99 godina predstavlja početak novog povijesnog doba našeg kontinenta. Između tog početka i doba multikulturalizma proći će više od 30 godina, tokom kojih Saudijska Arabija nije promjenila vlastitu politiku tako da je na primjer 2015 godine odbila primiti izbjeglice, ali je u „zamjenu” za to ponudila izgratiti 200 novih džamija u Njemačkoj tako da slobodno možemo reći kako je Saudijska državna polika u odnosu na Europu vrlo jasna.

Kada mislimo na migrante koji su stigli u Europu nama svima za početak mora biti jasno da je svaki od njih uspio osvojiti životni jackpot. On nije migrirao jer mu se sviđa naša kultura ili jer mu se sviđaju Europljani nego je migrirao kako bi podignuo svoj životni standard i životni standard svoje obitelji. On je migrirao iz svojih materijalističkih, egoističkih razloga kao što se iz tih istih egoističnih razloga velika većina europljana ne slaže s njegovim dolaskom. Ovo isto pravilo vrijedi i u Južnoj Africi gdje se tamošnji crni stanovnici

protive dolasku crnih stanovnika iz drugih afričkih država kao i u Brazilu, Peruu, Ekvadoru i Kolumbiji gdje se protive primanju Venecuelanskih migranata tako da nema govora o nikakvom rasizmu.

Dok naseljavanje migranata predstavlja neupitnu financijsku štetu službena politika Europske unije koja insistira na poštivanju "kulturoloških" običaja migranata predstavlja nepopravljivu psihološku štetu koja uništava samopouzdanje autohtonog stanovništva našeg kontinenta,a na tom samopouzdanju žive i umiru sva društva. Po trenutačnoj službenoj ideologiji kulturološko raznolikost predstavlja bogatstvo koje se mora čuvati. Ova europska ideologija multikulturalizma nalazi sve svoje temelje u propalim komunističkim diktaturama, a na isti način se i ponaša kao i njeni ideološki prethodnicima.

Kao što se danas različite kulture doseljenih migranata predstavljaju kao bogatstvo tako se u komunizmu slavilo bratstvo i jedinstvo različitih naroda komunističkih federacija koji su predstavljali nacionalno i kulturno bogatstvo. Isto tako kao što je Staljin odlučio nasilno stvoriti novog socijalističkog čovjeka danas europska elita navodno pokušava stvoriti novog multikulturalnog čovjeka, čovjeka bez domovine. Kao što je Staljin u svoje doba fizički eliminirao one koji se protive državnoj ideologiji kao na primjer Nikolaja Vavilova tako se već pola stoljeća u Europi počevši s Enoch Powelom u Velikoj Britaniji društveno eliminiraju oni koji se protive multikulturalizmu.

Strah ili možda preciznije govoreći državni teror i u jednom i u drugom sustavu su onemogućili razgovor o tematici što bi u demokratskom ili čak i kvazidemokratskom sistemu trebalo biti nezamislivo. Kao što je rekao predsjednik komisije za rasnu jednakost Velike Britanije Trevor Philips činjenica da smo de facto zabranili ljudima da kažu što misle ne znači da su oni to prestali misliti. Taj isti Philips koji danas osuđuje sadašnji multikulturalizam je osoba koja se istovremeno hvali da je korištenjem državnog novca uništio British National Party, jedinu britansku nacionalnu stranku istovremeno ne shvaćajući da je to protivno zakonima svakog

Trevor Philips, predsjednik komisije za rasnu jednakost Velike Britanije (slika s Wikipedije)

demokratskog sistema. Trenutačno se u Velikoj Britaniji nalaze na snazi 35 akata parliamenta, 52 statutarna instrumenta, 13 kodeksa prakse, 3 kodeksa uputstava i 16 direktiva Europske komisije koje govore da je zabranjeno „mrziti" ikoga zbog njegove rase, boje kože, nacionalnosti, nacionalnih korjena, religije, ateisma, spola, roda, seksualne orjentacije, invaliditeta, godina starosti itd.

Bez obzira na sve te zakone, a trebali bi dodati i baš zbog njih britanski multikulturalizam predstavlja totalni promašaj u usporedbi s onim kakvim se predstavlja od strane medija i države. Terorizirani strahom da će biti proglašeni rasistima nitko u Velikoj Britaniji ne želi govoriti o problemima što je na kraju rezultiralo prihvaćanjem azijski bandi silovatelja, šerijatskim sudovima, genitalnom mutilacijom djevojaka, mnogoženstvom i drugim represivnim načinima ponašanja prije svega muslimanskih grupa koje najčešće porjeklo vode iz Pakistana. To sve je bilo prihvaćeno u ime multikulturalnosti i

prihvaćanja različitosti kultura što "obogaćuje društvo" u cijelini bez obzira što nitko ne pruža dokaze o pozitivnom utjecaju na autohtone stanovnike i socijalnu koheziju.

Službeno mnogoženstvo je u Velikoj Britaniji protivno tamošnjim zakonima, ali u veljači 2008 godine britanski department za rad i mirovine je donio uredbu kojom se mnogoženstvo prihvaća tako da druga i treća žena dobivaju socijalnu zaštitu i mirovine. Trenutačno po službenim podacima u Velikoj Britaniji postoji oko 20.000 mnogoženstvenih brakova iako je mnogoženstvo protuzakonito !?

Slično kao i mnogoženstvo genitalna mutilacija djevojaka je protuzakonita, ali od 1985. godine britanski sudovi za ovaj zločin nisu nikoga osudili iako se žrtve ovog zločina otkrivaju svakoga sata. Sve u svemu između travnja 2015. i ožujka 2016. registrirano je 8.656 zločina genitalne mutilacije djevojaka,a nitko nikada nije osuđen vrlo vjerojatno da se ne bi nanijela šteta pravu na kulturološko samoodređenja različitih društvenih skupina.

Za razliku od ova dva primjera šerijatski sudovi službeno postoje zahvaljujući zakonu iz 1996. godine. Sve sudske odluke nekoliko desetaka postojećih šerijatskih sudova u Velikoj Britaniji su potpuno zakoniti dok se njihove odluke ne nalaze u suprotnosti s britanskim zakonom. Dok se ovi kulturološki običaji koji navodno pozitivno utiču na multikulturalnost tiču samo migranata i njihovih potomaka pa ih autohtono stanovništvo može ignorirati tako nešto nije moguće za zločine asijskih silovateljskih bandi.

Realno govoreći teško je naći u Velikoj Britaniji područje s većim postotkom prije svega muslimanskih migranata i njihovih potomaka gdje nije došlo do stvaranja ovih bandi koje su ciljano sudjelovale u silovanju bijelih djevojčica, autohtonih stanovnika. Jednostavno nema nikakvog smisla nabrajati mjesta u kojima su muslimanske grupe ciljano silovale bijele djevojčice jer mi za to nemamo dovoljno prostora. Općenito gledajući nema veze da li pričamo o West Yorkshire, Buckinghamshire, Greater Manchester, Oxfordshire ili nekoj drugoj oblasti jer priča je uvijek ista. Prije svega pakistanske,a ponekad kao u Bristolu i druge muslimanske bande su ciljano silovale bijele djevojčice. Državni organi su u većini slučajeva znali što se događa, ali su 15 i više godina odbijali zaštiti silovane i uhiti silovatelje.

Jedino razlog za takvo ponašanje se nalazio u činjenici da su silovatelji muslimani, a silovani bijelkinje što samo predstavlja zavisno od interpretacije policijski rasizam ili državni aparthejd. Na kraju kada se slegla prašina oko svega najbolji prikaz situacije o ovim događajima je dao sudac Penny Moreland koji je u svojoj presudi toj azijskoj silovateljskoj bandi iz Newcastlea presudio da su oni ciljano silovali bijele djevojčice, ali da to ne predstavlja rasizam.

U današnjoj Velikoj Britaniji masovna silovanja bijelkinja jer su bijelkinje ne predstavlja rasizam, ali izjava policajca Marcusa Tysona na povike prokurdskih demonstranata “Ovo je moja država, pa obavite ono što trebate” predstavlja rasizam koji zaslužuje policijsku istragu. Kao što je Staljin prisilnom edukacijom stvarao novog sovjetskog čovjeka danas se stvara novi multikulturalni čovjek na praktički isti način, putem lažiranja povijesti i u pravom smislu te riječi pretnje nasiljem. Kako bi se stvorio taj novi čovjek BBC izmišlja povijesti multikulturalne Engleske putem crnog rimskog generala koji nikada nije postojao, dok povjesničari iskapaju antičke grobove tražeći također crnce. Po riječima Nassima Nicholasa Taleba:
“Tipični britanski akademik radi na osnovu petogodišnjeg radnog ugovora koji se obnavlja pa kao ostali članovi srednje klase živi u konstantnom strahu da

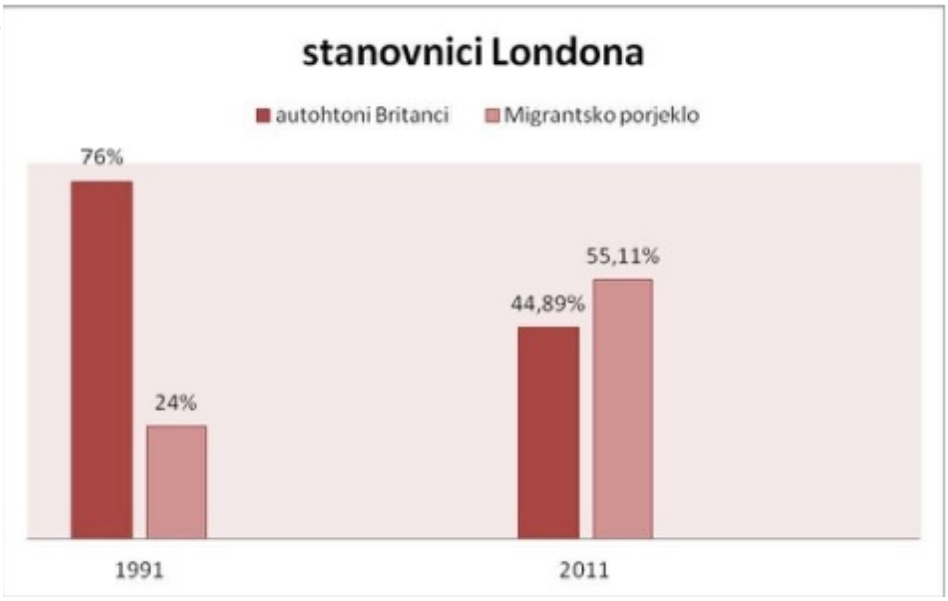

Demografska promjena u Londonu po britanskom popisu stanovništva.

će biti uhvaćen kršeći pravila. On je ranjiv na na najmanju optužbu tako da imamo izgrađen cijeli sustav koji terorizira njegov naučni rad”. Teško ili praktički nemoguće biva ustvrditi da on u toj

svojoj izjavi nije u pravu, ali što to istovremeno govori o sistemu u kojem živimo?

Bez obzira na sve to državno prisiljavanje i reeduciranje ovaj sistem ne funkcionira kao što nije funkcionirao niti Staljinov novi socijalistički čovjek. Prvi dokaz toga je samozatvaranje pripadnika nacionalne/vjerske zajednice u vlastita geta dok drugi predstavlja činjenica da se samo 4 % bijelaca oženilo za pripadnika druge rase dok posljednji dokaz predstavlja bjeg bijelaca iz “multikulturalnih” kvartova i gradova. Samo iz Londona se iselilo 1.400.000 bijelih britanaca u 20 godina što tamošnji mediji pokušavaju objasniti na bezbroj načina samo s ciljem da se ne spomene multikulturalizam. Realno govoreći nije uopće čudno da ljudi koji mogu napuštaju Veliku Britaniju u kojoj poziv “Britanski poslovi za britanske radnike” biva proglašavan fašizmom. Poruka koju autohtoni britanci već desetljećima dobivaju od britanske vlade je jednostavna "Ti si užasan. Ti si nitko."

Dok je vlada tako svojim rasističkim potezima napadala vlastite autohtone državljane i nagrađivala prije svega muslimanske migrante ona nije uspjela dobiti, kupiti njihovu lojalnost jer ipak je riječ u njihovim očima o nevjerničkoj vladi. Kada govorimo o lojalnosti migranata i njihovih potomaka Europskim državama u kojima žive dovoljno se sjetiti argumenta predsjednika Trump u izbornoj kampanji kada je ustvrdio da se više muslimanskih britanaca bori u vojsci Islamske države nego što ih se nalazi u britanskoj vojsci. Ta njegova tvrdnja koja otkriva laž multikulturalizma je bila od medija licemjerno dočekana na nož kao neistinita iako je bila realno govoreći istinita. Po britanskim službenim podacima u njenim vojnim snagama se nalazi 640 muslimanskih pripadnika dok se u snagama Islamske države i Al Kaide/Al Nusre tokom sveukupnog razdoblja borilo 750 ili vjerojatnije 850 britanaca.

Francuska danas

Uzimajući kao negativni primjer Veliku Britaniju francuski premijer Michel Rocard je još 1989. godine izjavio da Francuska ne može postati skup zajednica nego mora biti formirana na zajedničkim

osnovama i ne smije pratiti Anglo-Saksonski model koji dopušta etničkim grupama da se zatvore u etnička, kulturološka i vjerska geta. To je bilo doba kada on još spominje 07.01.1990. da Francuska ne može primiti svu svjetsku sirotinju, a predsjednik Mitterand 10.12.1989. da je kapacitet za primanje migranata ispunjen još sedamdesetih godina. Na žalost po Francusku i Francuze oni su govorili tipične političke laži kako bi digli rejting stranke.

Do negativnih promjena u Francuskoj počinje dolaziti početkom osamdesetih godina kada je vlada premijera Mauroya ukinula veliki broj restriktivnih zakona, migrantskih kvota i prava za udruživanje migranata. Ukidanje tih zakona je praktički automatski dovelo do stvaranja migrantskih problema u Francuskoj kao i njihovih povećanih zahtjeva. Među ostalim nuspjovama tih promjena pojavilo se 1982. godine takozvano Mustafino pismo koje poziva Muslimane da dođu živjeti u Francusku gdje su Muslimani postali gospodari.

Moguće je reći da je već 1983. godine Pierre Mauroy, socijalistički premijer Francuske potpuno izgubio kontrolu na migrantskom situacijom. To je bila godina migrantskih štrajkova koji su bili de facto dopušteni tek promjenama zakona iz 1981 godine. Tokom tih događa čak je i Mauroy izjavio:”Migrantski lideri štrajka su motivirani religioznim I političkim interesima koji nemaju nikakve veze s Francuskom realnošću”, ali on ipak nije promjenio svoju politiku. Tokom štrajka u tvornici automobila koja se nalazi u Aulnay-sous-bois direktori su dali otkaz muslimanskim liderima štrajka, bez ikakve reakcije premijera ili vlade. Nakon pada vlade koja je stvorila prve promigrantske zakone u Francuskoj Pierre Mauroy je postao prvi sekretar Francuske socijalističke partije i potom predsjednik Socijalističke internacionale (1992.-1999). Zbog tih svojih pozicija između 1981. i 1999. on je bio ekstremno utjecajan u stvaranju multikulturalne politike pa ga slobodno možemo nazvati ocem Europskog multikulturalizma. Kako bi u stvarnosti vidjeli jučerašnje i današnje rezultate njegove politike najbolje nam je pogledati stanje u njegovom gradu gdje je bio neupitan lider gotovo 30 godine. Moguće je čak reći da današnji Lille predstavlja budućnost Europe.

Nakon 28 godina na pozicija gradonačelnika Lillea Mauroya će 2001. godine naslijediti novi socijalistički gradonačelnik Martine Aubry,

kćer Jacquesa Dellorsa, predsjednika Europske komisije. Približno godinu dana nakon što je postala gradonačelnik odlučila je posjetiti grad Roubaix koji se nalazi u metropolitanskog zone Lille-a. O svojoj namjeri ona je obavijestila i tamošnju muslimansku zajednicu samo da bi od vjerskog vođe, imama dobila odgovor da je Roubaix muslimanski teritorij i da je haram, zabranjeno da ju se dočeka u Roubaixu pa će namjesto toga on posjetiti nju. Ova minipobuna je završila bez ikakve reakcije gradonačelnice ili države tako da je danas po riječima Fabricea Balanchea, direktora za istraživanje Fakulteta Lyon 2 i člana Washitonstkog fakulteta Roubaix postao "islamska mini država" pošto je autoritet Francuske potpuno ukinut. U ovoj priči o metropolitanskoj regiji Lille-a važno je uočiti izborni uspjeh Martine Aubry koja još uvijek vrši dužnost gradonačelnica tako da je iz gledajuću ovu situaciju iz njene perspektive sve super završilo.

Novi, ovaj puta svima očiti potres u Francuskoj se dogodio 2005 godine kada je policija bila pozvana radi provale. Tri tinejdžera, a za ovaj događaj iznimno važno je što govorimo o tri muslimanska, sunitska tinejdžera su se pokušala sakriti od policije u trafostanici što je dovelo do njihove smrti od električnog udara. To je rezultiralo po riječima New York Timesa pobunom francuskih muslimana afričkog porijekla. Tri dana nakon početka pobune ministar unutrašnjih poslova Sarkozy će ponoviti riječi Francuza koji traži pomoć, zaštitu svog kvarta od "racaille" (bandi). Te njegove riječi koji je izrekao 3 dana nakon početka pobune će potom od liberalnih medija i muslimanskih grupa biti proglašeni službenim razlogom početka bune.

Po riječima francuskog filozofa židovskih korjena Alaina Finkielkrauta, muslimanski tinejdžeri su paljem vozila i državnih institucija vikala"Jebem ti majku! Jebem ti državu! Jebem ti policiju!", dok je politička elita čula poziv za pomoć. Tokom ovih događaja BBC je govorio o nezadovoljstvu migrantske zajednice i o tužnoj priči o rasističkom francuskom društvu koje odbija prihvatiti migrante i njihovu djecu. BBC priča o pobuni će završiti političkom, dogmatskom rečenicom koje će se ponavljati uvijek nakon muslimanskih ili preciznije govoreći sunitskih nereda i terorističkih napada "Velika većina Muslimana se protivi ekstreministima u vlastitim redovima". Vrlo sličnu poziciju ovoj britanskog će preuzeti francuski mediji koji

vrše drastičnu medijsku cenzuru događaja “kako bi se spriječilo davanje podrške ekstremno nacionalnim pokretima u Francuskoj” što ćemo mi također čuti bezbroj puta u bliskoj budućnosti jer u ovoj državnoj ideologiji pravi neprijatelji nisu oni koji vrše terorističke napade i nerede nego vlastito autohtono stanovništvo koje se svim tim negativnim događajima protivi.

Moguće je reći da Francuska pokušava sve da multikulturalizam profunkcionira, da integrira migrante i njihovu djecu u zajednicu, ali na kraju sve završava s neuspjehom. Primjer jednog od tih pokušaja se dogodio 15.07.2009. godine kada osuđeni kriminalac Amedy Coulibaly, biva primljen od strane francuskog predsjednika Nicolasa Sarkozija u Elizejskoj palači kako bi bio prikazan u svojstvu primjera uspješne rehabilitacije samo da bi manje od godinu dana kasnije bio uhićen s oružjem i osuđen na 5 godina robije zbog pokušaja organiziranja bijega iz zatvora osobe osuđene za teroristički napad u Parizu 1995 godine. Amedy Coulibaly koji je nekada bio primjer uspješne rehabilitacije će napustiti zatvor 2014 godine samo da bi par mjeseci kasnije vodio teroristički napad na Charlie Hebdo. Drugi član ove terorističke grupe je bio Ahmed Khelifi, koji se kandidirao na izborima 2012 godine.

Po riječima Coulibalijeve djevojke “ljudi koji trpe nepravdu imaju pravo da

Slogan “Je suis Charlie” (Ja sam Charlie) koji je širen putem internet nakon terorističkog napada.

dignu ruke na onog tko ih ugnjetava”, dok je sam Coulibaly prije napada izjavio “Čak i u našoj državi (Francuska) nije nam dopušten šerijat!?” . Iz svega ovoga možemo jedino zaključiti da takozvane no-go zone u očima sunitske terorističke grupe više nisu dio Francuske što vrlo vjerojatno u de facto smislu niti nije tako daleko od istine.

Nakon terorističkog napada na Charlie Hebdo Francuz Joachim Roncin je stvorio slogan “Je suis Charlie” (Ja sam Charlie). Taj slogan koji je praktički automatski bio promoviran od strane Francuske i drugih europskih država se ubrzo našao pod napadom sunitskog protuslogana “Je ne suis pas Charlie” (Ja nisam Charlie). Veliki broj francuskih profesora je s alarmom promatrao kako muslimanski studentu odbijaju sudjelovati u minuti šutnje za žrtve terorističkog napada ili da čak otvoreno simpatiziraju teroriste, pri čemu su dobili punu podršku sunitskih država. Po riječima katarske Al Jazeera “Ja sam Charlie” predstavlja islamofobiju s čime se vrlo jasno složila i službena Turska.

Praktički identično Velikoj Britaniji Francuska je dala potpunu

slobodu migrantima što je rezultiralo potpunim promašajem. U očima Organizacije protiv islamofobije u Francuskoj integracija muslimana u Francuskoj nije uspjela zbog francuskog rasizma i diskriminacije. Po njima muslimani su žrtve kao što su to ranije bili Židovi, a ne osobe koje teroriziraju autohtone stanovnike. Iz njihove perspektive malena primanja i loši poslovi koji obavljaju migranti zajedno s svojim potomcima predstavljaju rezultat rasizma,a ne loše edukacije i produktivnosti.

U analizi koju je na 136 stranica napisala državna agencija imena Visoki savjet za integraciju se jasno govori o problemima u edukaciji migranata i njihovih potomaka. Ova državna analiza nam govori kako su učitelji/profesori u školama s visokim postotkom muslimanskih učenika praktički svakog dana zastrašivani. Roditelji ne dopuštaju da se djecu uči o Holokaustu, križarskim ratovima, kršćanstvu, evoluciji i puno, puno toga drugog. Resultat ovih etničko-kulturalnih pritisaka su loši školski rezultati i kasnije u životu samo nisko plaćeni poslovi koji se u očima odraslih ljudi potom objašnjava diskriminacijom. Kada govorimo o ovim etničko-kulturalnim pritiscima mi ne smijemo nikada zaboraviti školske I poslovne resultate 700.000 kineskih migranata u Francuskoj i 400.000 njih u Velikoj Britaniji koji uvijek ostvaruju u prosjeku bolje rezultate od autohtonih europljana tako da je jasno kako ovdje nije priča o rasizmu nego o nacionalnoj kulturi.

Sada na kraju vrijeme je da se vratimo u Aulnay-sous-bois i tamošnju tvornicu automobila koja je 1982. podijelila otkaze muslimanskim ekstremistima. Nakon ovog događaja vlasnici tvornice su prihvatili baš sve zahtjeve lokalne muslimanske zajednice, ali to nije spriječilo da ovo mjesto postane centar pobune 2005 godine gdje je Sarkozy govorio o kriminalcima. Na kraju krajeva Aulnay-sous-bois tvornica se nalazila u jednoj od 717 no-go ili zabranjenih zona u Francuskoj pa će na kraju i biti zatvorena zbog niske produktivnosti, zbog prevelikog broja stanki radi molitve. Sigurno smo da je u očima tamošnjih stanovnika no-go zone zatvaranje ove tvornice koja je podržavala 100.000 ljudi u Seine-Saint-Denis biti proglašeno još jednim primjerom francuskog rasizma.

Početkom 2017 godine Aulnay-sous-bois će ponovno postati centar pobune kada Theo, tamošni uhićeni crni stanovnik optužuje policiju za

silovanje. Dva mjeseca kasnije kada se na sudu prikaže snimka uhićenja Theo priznaje da je lagao, ali to ne možemo promjeniti činjenicu da su Aulnay-sous-bois i druge no-go zone gorile nakon njegove prvobitne izjave, a da su policajci bili terorizirani optužbama. Francuska je danas država koja je dala 1.000 vojnika Islamskoj državi i u kojoj njeni "integrirani, multikulturalni" stanovnici navijaju za Alžir, Maroko, ali nikada za Francusku. Macron, novi Francuski predsjednik bez obzira na sve dotadašnje multikulturalne neuspjehe namjerava nastaviti ovu borbu tako da svakoj tvrtki koja zaposli osobu iz no-go zone pokloni 15.000 eura. Činjenica da će netko drugi, neki drugi Francuz zbog ovog ostati bez posla, a da se zauzvrat neće dobiti baš ništa njega niti najmanje ne brine.

Ostatak Europe

Pozivom Merkel migrantima da 2015. godine dođu u Njemačku ova država koja je do tada muku mučila s neuspjelom integracijom Turaka postaje novi europski multikulturalni centar. To je ona ista Merkel koja je pet godina ranije bila izjavila da multikulturalizam predstavlja potpuni promašaj. U tom govoru iako to ona nije direktno navela ciljala je na 2.5 milijuna Turaka koji žive u Njemačkoj i koji predstavljaju 3.2 % svih tamošnjih stanovnika. Ta njena izjava dana nakon sastanka s Erdoganom je prije svega bila odgovor na izjave Thila Sarrazina i njegovu knjigu "*Germany Is Doing Away With Itself*" koja izlazi 2010. godine. Još godinu dana prije izlaska svoje knjige on je bio po pitanju situacije s multikulturalizmom u Njemačkoj vrlo jednostavnu istinu koju nitko nije osporavao i koja vrijedi za sve Europske države: "Integracija zahtjeva želju migranata da budu integrirani. Ja ne moram prihvatiti sve one koji žive na socijalnoj zaštiti, a istovremeno osporavaju legitimitet države koja im daruje novac za življeti, odbijaju da se brinu za edukaciju vlastite djece i stvaraju nove malene djevojčice u marama. To je situacija s 70 % Turaka i 90 % Arapa u Berlinu".

Nakon izlaska knjige kao nekada Powell u Velikoj Britaniji Sarrazin je dobio masovnu podršku autohtonog stanovništva, ali je istovremeno

od elite politički eliminiran. Većina članova SPD-a čiji je Sarrazin član se slagao s njegovim argumentima tako da je generalni sekretar stranke bio prisiljen poslati dopise u kojima objašnjava da njegovo izbacivanje ne predstavlja ujedno I odbijanje debate o integraciji. S druge strane 90 % članova Merkelčinog CDU-a je izrazilo slaganje s njim, ali bez obzira na to Sarrazin će dobit otkaz u Bundesbanki. Kao razlog za otkaz se navodi šteta nanesena reputaciji Bundesbanke s time da se kao dokaz štete navode citati kancelarke Merkel, European Central Bank President Jean-Claude Tricheta i drugih. Na kraju radno mjesto će mu biti oduzeto, ali zbog slaganja 62 % članova SPDa s njegovim stajalištem on iz stranke nije mogao biti izbačen.

Kao što je Sarrazin 2010 godine dobio otkaz nakon izjave suprotne vladajućoj multikulturalnoj ideologiji tako ga je dobio i švedski zubar koji je pustio u javnost istinitu vijest da su 80 % takozvanih maloljetnih migranata u stvarnosti punoljetni. Švedskoj na kraju niti uručen otkaz nije bila dovoljna kazna za heretika koji osporava državnu ideologiju. Bez obzira na to što ima dijete od 8 godina osim oduzimanja posla dosudili su mu još i kaznu od 54.000 dolara da ga potpuno životno unište.

Potpuna suprotnost Sarrazina u Njemačkoj i Herlitza u Švedskoj koji postaju još jedan primjer i još jedna opomena za sve koji osporavaju ideologiju multikulturalizma je Karl-Heinza Florenz praktički doživotni član Europskog parlamenta iz CDU-a. On smatra da će integracija “biti uspješna ako migranti nauče jezik države u kojoj žive” i “Mi imamo problem s integracijom, ali je lako reći da je to njihov problem”. O današnjoj situaciji u Njemačkoj dovoljno je reći da se samo u North Rhine-Westphalia nalazi 37 takozvanih no-go zona u kojima je po službenim podacima policija izgubila kontrolu. Gledajući iz te perspektive onda nije niti čudno da su se novogodišnji napadi dogodili u Kolnu, najvećem gradu North Rhine-Westphalije kao što to nije čudno nije čudno niti da je Ralf Jaeger, tamošnji ministar unutrašnjih poslova izjavio: “Što se događa u ekstremnoj desnici i na njihovim internet stranicama je minimalno isto užasno kao novogodišnji napad na žene.”

Thilo Sarrazin, autor knjige "Germany Is Doing Away With Itself" (slika s Wikipedije)

Praktički danas nema nikave razlike između stanja u Švedskoj, Belgiji, Nizozemskoj i ranije spomenutim državama. Držeći se samoubilačke ideologije multikulturalizma koja potpuno ignorira društvene veze svih etničkih grupa države su u potpunosti izgubile kontrolu nad situacijom. Po pitanju poštivanja kulture migranata i njihovih potomaka liberalna Švedska je dala praktički sva moguća i nemoguća prava migrantima, ali to ih nije spriječilo da se zabarkadiraju u kvartove koji se samo fizički nalaze u Europi i žive koristeći socijalnu europljana pomoć. Sve u svemu Švedska je izgubila kontrolu nad 61 kvartom koji su postali takozvane no-go zone . Dok država gubi kontrolu nad svojim teritorijem migranti koji u nju dolaze odbijaju raditi tako da samo 50 % njih radi nakon 9 godina života u Švedskoj,a praktički identična situacije je i u Njemačkoj gdje državne agencije priznaju da 75 % izbjeglica čeka dugoročna nezaposlenost s životom na socijalnoj pomoći koju iz svojih plaća financiraju Njemci.

Teško da išta bolje dokazuje apsurdnost stanja u Nizozemskoj od činjenice da je Khadija Arib savjetnica kralja Maroka istovremeno i doživotna zastupnica u parlamentu, a od 2016 i predsjednica parlamenta Nizozemske. Ta sama činjenica pokreće osim pitanja njene lojalnosti i pitanje rasizma. Kada bi postojao rasizam ili barem racionalna nacionalna politika ona ne bi istovremeno mogla biti na dvije državne funkcije u različitim državama. O s druge strane neuspjehu migranata u Nizozemskoj dovoljno dobro govori studija Dronkersa koja ukazuje da škole s visokim postotkom muslimanskih učenika postižu gore rezultate na PISA testovima. Sveukupno rezultat ovih testova ovisi o pridržavanju islamskih vrijednosti i normi. Što se učenik njih više pridržava to je rezultat u školi lošiji, što kasnije dovodi do nižih primanja. U očima migranata i njihovih potomaka činjenica da je 56 % Marokanaca u Belgiji siromašno,a da im stopa nezaposlenosti iznosi 29-38 % predstavlja rasizam bijelaca,a ne posljedicu njihovih školskih neuspjeha ili osobne produktivnosti.

Kao što je studija o školskim rezultatima bila napadnuta tako je napadnuta i ona belgijskog ministarstva unutrašnjih poslova koja je utvrdila povezanost Marokanaca i kriminala. Istinitost ove belgijske službene studije je u određenom smislu potvrdila službena talijanska studija iz 2016 godine. Ona nam govori da migranti počine 460 % više ubojstava, 690 % više seksualnih zločina i 720 % više otmica od lokalnog stanovništva.

Gledajući sve ove podatke iz perspektive autohtonih Europljana ne treba nam predstavljati nikakvo iznenađenje da se oni protive primanju migranata. Da su se njihovom primanju protivili prije 50 godina, a da se danas njemu još vatrenije protive. Ako pogledamo što su Europljani odgovorili na pitanje što je najveći promašaj Europske unije tokom ispitivanje javnog mijenja odgovorom nećemo biti iznenađeni. Na prvom mjestu najvećih promašaja unije se nalazi izbjeglička kriza, a na drugom masovna migracija. Za razliku od ovog razmišljanja običnih građana takozvana elita ova dva pitanja stavlja tek na drugo i peto mjesto Europskih neuspjeha.

Kako bi se suzbilo ovo svima očito protivljenje koloniziranju Europe tokom 2006 godine Vijeće Europe se odlučio na radikalnu, do tada nezamislivu promjenu europskog zakonodavstva. Do tada je vredilo

zakonsko pravila da je osoba nedužna dok joj se ne dokaže krivica, ali po novim zakonima to je ukinuto pa sada kada govorimo o diskriminaciji vredi obratno. Onaj kojemu se sudi radi diskriminacije mora dokazat da nije počinio ovaj zločin što je u potpunoj suprotnosti s zapadnom pravnom tradicijom. To je dovelo do pravosudnog masakriranja i financijskog uništavanja realno govoreći nevinih osoba.

Ova pravosudne promjena predstavljaju samo jedan od novih oblika terora usmjerenog na autohtone stanovnike Europe koji su već do tada zahvatile intelektualnu zajednicu. Kao što su se u doba komunizma SSSR režimi borili protiv navodnih unutrašnjih i vanjskih neprijatelja tako se danas isto ideologija multikulturalizma brani od protivnika. Kao što se u doba Staljina hvalilo djecu koja otkriju unutrašnje neprijatelje u školi ili prijave roditelje tako danas Njemačka državna medijska agencija slavi djete koje je prijavilo svoje školske kolege zbog navodnog nacizm. Kao što je Xhavid Nimani, predsjednik jugoslavenske pokrajine Kosova 1981 godine izjavio “zaustavite Reuters” na vijest da su tamošnji događaji preneseni u svijet tako današnji europski dužnosnici viču “zaustavite Russia Today” koji navodno širi islamofobiju.

Ovaj državni teror ne može spriječiti ljude da misle i uočavaju situaciju. On ne može spriječiti da ljudi primjete kako među migrantima ima previše kriminalaca ili kako je to Koln-a policija rekla da 40 % migranata iz Sjeverne Afrike počini kazneno dijelo u prvoj godini boravka u gradu što je puno gori podatak od onog talijanskog. Kao što to nije moguće spriječiti nije moguće spriječiti niti izlazak vijest o kriminalu migranata kao što su bili novogodišnji napadi u Njemačkoj bez obzira na dogovor države s medijima. Također ovaj državni teror ne može spriječiti ljude da vide kako no-go zone u Francuskoj ili Beneluxu gore nakon nogometnih pobjeda Alžira i Maroka.

Ovaj državni teror se može jedino izbjeći tako da autohtoni Europljani počnu bježati kao što je 17 % ili prevedeno 600.000 britanaca pobjeglo iz Londona u posljednjih 10 godina,a slično se događa i u ostatku Europe.Tako je na primjer 19.4 % Norvežana pobjeglo iz Groruddalena u Oslu dok nam istovremeno naučna studija ukazuje da se u drugoj skandinavskoj državi, Švedskoj Šveđani počnu iseljavati kada postotak migranata u kvartu dostigne 4 % stanovništva.

Bez obzira na naša razmišljanja o multukulturalismu i migracijama svi ćemo se sigurno složiti da stvaranje uvjeta kojim se prisiljava stanovništvo na raseljavanja ili kojem se ukida nacionalna kultura predstavlja genocid pa je red da se sada i s tim počnemo baviti.

Nestanak Europskih naroda

Sastavni dio cijele priče o multikulturalizmu kao što samo ime kaže čini miješanje kultura na teritoriju gdje se provodi ova državna ideologija. U osnovnom kulturološko-teoretskom smislu multikulturalizam predstavlja identično poštovanje prema različitim kulturama koje postoje u društvu i promoviranje polike raznolikosti kultura. Kada se vratimo iz teorije u europsku praksu otkriti ćemo ozbiljne razlike koje kreiraju stvarne probleme.

Prvi od problema koje odmah uočavamo predstavljaju razliku između zapadnjačkog pristupa multikulturalizmu i pristupa svih drugih skupina država. Indija, Indonezija, Malezija i sve druge nezapadne država koje podržavaju ovu ideologiju u svojoj interpretaciji poštuju kulturološka prava svojih manjina dok u potpunosti ignoriraju migrante koji se moraju prilagoditi državu u koju su došli ili iseliti. Bez obzira na ta poštivanja prava manjina ove države su redovno zahvaćene većim nemirima između pripadnika različitih nacionalnih i vjerskih kultura. Na primjer u Indiji su se ti nemiri između različitih kultura koje žive jedna pored druge stotinama, tisućama godinama dogodila 1984., 1992., 2002., 2012. i 2013.,a svaki put je bilo između stotina i tisuća ubijenih.

Za razliku od ove interpretacije multikulturalizma koja kao što smo vidjeli također ima svojih više nego očitih problema zapadni svijet je skrenuo u fundamentalistički interpretaciju te politike. Prvi dio te zapadne interpretacije govori da svaka osoba bez obzira da li je državljanin ili ne ima pravo tražiti zaštitu vlastite kulture osim de facto autohtonih stanovnika dok drugi dio govori da on ima pravo tražiti da nitko ne vređa njegovu kulturu. Ovdje govorimo o fundamentalističkoj interpretaciji multikulturalizma iz dva osnovna razloga. Prvi razlog je da nigdje osim u Europskoj uniji migrant nema pravo tražiti da država u koju se doselio prihvaća njegovu kulturu,a drugi razlog se tiče činjenice da ne postoji definicija vređanja nečije kulture što je dovelo do apsurdnih sudskih tužbi i zastraživanja koje su dovele do stvaranja u kulturološkom smislu klime totalitarizma.

Posljednji, a ujedno za većinu Europljana i najveći problem ove fundamentalističke interpretacije multikulturalizma predstavlja nasilno

zatiranje kulture europskih nacija. Do ovog dolazi pošto države u skladu s smjernicama Europske unije provode ciljane mjere da bi se novi Europljani osjećali kao u svojoj kući. Zagovornici ove ideologije tvrde da ovo ovdje nije riječ o situaciju u kojoj netko nešto mora izgubiti da bi netko mogao dobiti što predstavlja najobičniju ideološku laž. Nasilnim zatiranjem običaja autohtonih Europljana oni gube dio svoje kulture dok se istovremeno kultura migranata nastavlja razvijati u njihovoj nacionalnoj državi i u državi gdje su migrirali. Ovo znači da govorimo o situaciji gdje jedna kultura nestaje dok se druga nastavlja normalno razvijati. Sve u svemu ovom politikom kojom se želi postići da se novi Europljani osjećaju kao u svojoj kući, autohtoni Europljani se prestaju osjećati kao da su u svojoj kući.

Stotinu godina star prikaz Djeda Božićnjaka s Crnim Petrom. Danas se ovaj prikaz u Nizozemskoj smatra rasističkim (preuzeto s Wikipedije)

Primjera za ove promjene, ova ukidanja nacionalnih i lokalnih kultura danas imamo bezbroj. Dok se u različitim područjuma Velike Britanije zabranjuje 500 godina stari tradicionalni ples Border Morris jer plesači zacrnjuju lice, u Nizozemskoj i Belgiji se mijenja izgled od pomoćnika Djeda Božićnaka Crnog Petra. Ovaj lik koji je u osnovnoj priči crnac većina u Amsterdam doseljenih migranata i njihovih potomaka smatra rasističkim. Potpuno različito mišljenje o njemu imaju Nizozemci kojih 92 % ne smatra ovaj lik niti rasističkim niti da predstavlja roba, ali pošto se njihovo mišljenje ne uzima u obzir ovaj tradicionalni božićni lik je izmjenjen. Kada je tokom demonstracija Nizozemac izjavio "Ovo je način kako ja slavim, kako su moja baka i djed slavili" on je bio potpuno u pravu, ali nije bio razumio da je cilj na papiru njegove nizozemske vlade ukidanje nizozemskih običaja, kulture. Oni koji uspijevaju razumjeti suludost odluke da državna vlada ukida državne običaje znači da još uvijek uspijevaju racionalno razmišljati.

Praktički identično ukidanje tradicionalne božićne kulture se dogodilo u Španjolskoj, ali to tamošnje pitanje promjena tradicija tamo kao niti u drugim državama nije bilo niti približno riješeno. Kako je moderna Španjolska stvorena na temeljima oslobađanja od dugotrajne arapske okupacije tako su njihovi gradovi i regije još prije 800-1000 godina počeli redovno slaviti godišnjice oslobođenja. Iz liberalne, utilitarističke perspektive kao i one muslimanskih doseljenika ti prastari običaji su rasistički i u skladu s tim uvredljivi pa se zbog toga trebaju za početak izmjeniti,a potom i ukinuti. Nakon pritisaka od strane doseljenih sunitskih migranata koje su podržali multikulturalisti na primjer prastari tradicionalni festival oslobađanja Valencije je bio izmjenjen kako ne bi vređao novonaseljene muslimanske migrante,ali ta promjena gotovo 800 godina starog španjolskog lokalnog običaja je samo postigla da par godina kasnije šef Španjolske Muslimanske zajednice pojača svoje fundamentalističke zahtjeve izjavom:"Moros y cristianos običaj treba biti ukinut u ime mirnog suživota."

Najbolji primjer tih ukidanja tradicija od strane Europske unije nam je dao Europski sud svojom jednoglasnom presudom iz 2009. godine kojom je na zahtjev migranta de facto presudio da se uklone kršćanski križevi iz svih škola u Europskoj uniji. Jedino otvorena pobuna u kojoj

su javno učestvovale 21 od 47 članica Vijeće Europe su dovele do ukidanja ove presude 2011. godine na drugom sudu.

Ta pobuna nije ukinula ove promjene nego ih je samo usporila jer kao što je predsjednik Europske komisije Junckers izjavio:"Kada mi donesemo odluku o nečemu, pustimo ju da stoji i čekamo da vidimo što će se dogoditi. Ako se nitko ne pobuni jer velika većina ljudi niti ne zna što je odlučeno mi nastavimo vršiti promjene korak po korak do trenutka kada ih više nije moguće poništiti." Ljudi su ovaj put digli paniku i promjene su bile zablokirane na neko vrijeme ili preciznije govoreći one su samo usporene.

Tokom prošle 2017. godina u Velikoj Britaniji je došlo do više vatrenih multikulturalnih polemika u vezi kršćanskih praznika. U travnju tamošnji Cadbury i National Trust su odlučili pobrisati riječ Uskrs iz uskršnjih jaja tako da su "Uskršnja potraga za jajima" preimenovali u "Britanska potraga za jajima" kako bi ovaj događaj bio prihvatljiv pripadnicima drugih vjera što je izazvalo ispravnu reakciju Engleske crkve i osudu premijerke Therese May. Drugi veći incident je izazvao Tesco koji je svima poznat s svojom "marketinškom sposobnošću". Već ranije se bio proslavio tokom Ramadana 2015.,a potom i Uskrs-a 2017. što je potom dodatno zacementirao s Božićem 2017. Njegova reklama u kojoj muslimanska obitelj učestvuje u Božićnoj kupovini je izazvala bezbrojne negativne reakcije autohtonih britanaca na što je Tesco odgovorio: “Svi su dobrodošli u Tesco ovog Božića i mi smo ponosni što slavimo bezbroj načina kojima ga naši kupci obilježavaju.” Za razliku od ove neutralne reakcije na kritike muslimana povodom greške za Ramadan 2015. de facto odgovor je bio izvinite pogrešili smo.

Bez da ulazimo dalje u ove kulturološke pritiske dovoljno se sjetiti Jyllands-Posten Muhammad karikatura i reakcija. Pred Danskom ambasadom u Londonu demonstranti su nosili poruke "Masakrirajmo one koji vređaju Islam", "Budite spremni za stvarni Holocaust", "Europe će platiti", a završni rezultat je bio 6 uhićenih osoba više od mjesec dana nakon demonstracija u kojima ih je učestvovalo 4.500. Dok se ovo događalo u Velikoj Britaniji u Francuskoj je Carrefour vodio marketinšku kampanju “Carrefour ne prodaje Danske proizvode”. Po riječima Bernarda Lewisa muslimani insistiraju na

upotrebi muslimanskih zakona po pitanju onog što nemuslimani rade u većinski nemuslimanskim državama.

Te karikature koje su izazvale sve ove polemike su bile nastale kao kritika samocenzure u Europi u cilju podsjećanja na slobodu govora koji je de facto ukinuta u Europskoj uniji. Reakcije država na testiranje slobode govora se nisu trebale duge čekati pa su 2012. godine Francuska i Američka vlada napale u svojim izjavama Charlie Hebdo koji je izašao s novim karikaturama Muhameda. Francuska vlada je tada izjavila da priznaje slobodu govora, ali osuđuje odluku da se tiskaju slike za koje se može očekivati da će prouzročiti nasilje dok je Bijela kuća izašla s sličnim izjavom. Problem s obje njihove izjave se tiče gotovo identične sličnosti s komunističkim režimima koji su potpuno podržavali slobodu govora, ali je postojao popis onoga što se ne smije reći.

Mnogi će danas pokušati osporiti da sloboda govora ili čak demokracija spadaju u kulturološke osobine Europe, ali to će samo činiti samo zbog svoje nedovoljne edukacije. Čak i u najmračnije doba ideja demokracije i slobode mišljenja nikada nije bila nestala tako da umirući bizantski car Staurikije 811. godine prijeti obnovom republike što ukazuje da je ova ideja uvijek postojala u Europi za razliku od ostatka svijeta. Kako nije uopće moguće osporiti sveukupne kulturološke promjene koje Europska unija nameće svome autohtonome stanovništvu red je da se podsjetimo na Deklaracije Ujedinjenih Naroda o pravima autohtonog stanovništa i definiciju genocida.

Genocid ?

Po riječima Joschka Fischera, bivšeg ministra vanjskih poslova Njemačke mi danas živimo u Njemačkoj Europi, što sigurno nije daleko od istine pošto slične izjave možemo naći u Narodnoj Republici Kini i drugim državama. Da li ovu situaciju možemo zvati Njemačka Europa ili Četvrti Reich trenutačno nije važno, ali je iznimno važna njemačka definicija genocida. Tokom sudskog slučaja povodom rata u Bosni i Hercegovini Njemački niži sudovi, a potom i onaj ustavni su

presudili da za genocid nije potrebno fizički eliminirati pripadnike nekog naroda što znači da su upotrebili širu definiciju genocida. Presuda Njemačkog ustavnog suda kojeg će u žalbenom postupku potvrditi i europski sud za ljudska pravda glasi:
"Zakonska definicija genocida štiti postojanje društvene, kulturološke grupe.... cilj da se uništi neka grupa ljudi je daleko širi od fizičke i biološke eliminacije stoga tekst zakona ne traži da počinitelj zločina genocida mora imati namjeru da pobije sve ili veliki dio pripadnika neke grupe ljudi. "

Ta presuda nam govori da je namjera uništenja socijalne grupe, onoga čime
se jedan narod razlikuje od drugog važnija od konkretne fizičke eliminacije
dijela članova nekog naroda.

Vodeći se tom presudom Njemačkog vrhovnog suda u slučaju Jorgić protiv Njemačke po pitanju genocida u Bosni i Hercegovini koja će 2007. godine biti potvrđena i od Europskog suda za ljudska prava mi dobivamo mogućnost ocjene stanja u Europskoj uniji. Nakon što smo sada uspjeli utvrditi definiciju genocida u dominantnoj sili našeg kontinenta red je da se pozabavimo današnjim stanjem i ujedno se osvrnemo na demografske projekcije budućnosti kako bi analitičkim analizom zaključili da li danas možemo govoriti o tome da se na području članica Europske unije vrši zločin genocida.

Ako bi se u ovoj našoj analizi osvrnuli na sačuvane povijesne spise s područja Mediterana onda bi rekli da se prvi genocid dogodio u slučaju grada Mileta u Maloj aziji kojega su osvojili Atenjani prije približno 3.000 godina. U sačuvanim spisima oni su se hvalili da su po osvajanju pobili sve muškarce i oženili njihove udovice. Ovaj antički primjer je ujedno i klasični primjer kako tipičan današnji stanovnik zamišlja genocid. Po tom razmišljanju do genocida dolazi tokom rata i njega provede osvajačka ili okupaciona armija.

Iako je ovaj način razmišljanja o genocidu bio točan sve do modernog doba u posljednjih nešto više od 100 godina dolazi do radikalne promjene pošto pojedine države kao neprijatelje počinju gledati dijelove vlastitog stanovništva. Danas na zapadu najpoznatiji

primjeri genocida ili pokušaja genocida nad vlastitim stanovništva predstavljaju neupitno genocid Armenaca u Turskoj i Tutsija u Ruandi, ali oni nisu jedini. Za razliku od tih režima nacistički je tokom svog doba provodio genocid istovremeno anakronistički jer ga je provodio na okupiranom teritoriju i „moderno" jer je izvršio genocid nad dijelom vlastitih državljana (Židova).

Posebnost Njemačkog slučaja nam je danas neobično zanimljiva iz dva različita razloga. Pošto nas po pitanju ove tematike ne zanima za 20 stoljeće anakronistički pristup nacista prema okupiranom području nego pristup prema vlastitom stanovništu njime ćemo se ovdje i baviti. Dana 14.07.1933. Njemačka kojom vlada demokratski izabrani kancelar Adolf Hitler je donijela zakon na osnovu kojega će 200.000 Njemaca biti podvrgnuto prisilnoj sterilizaciji. Tokom Drugog svjetskog rata nacisti će u svojim logorima smrti težiti stvaranju sistema kojim će se po režim neželjene skupine ljudi što efikasnije, brže i istovremeno jeftinije sterilizirati i to na taj način da sam proces sterilizacije ne dovodi do pada produktivnosti rada logoraša.

Kako bi se postigli tako postavljeni ciljevi tadašnji „zdravstveni" radnici su predlagali različite metode. Na primjer Dr. Adolf Pokorny je predložio izradu tableta ili injekcija za sterilizaciju koje su tokom testiranja sterilizirale tisuće žena u Auschwitzu, ali zbog problema izrade doza od tog plana se bilo odustalo. S druge strane Dr. Viktor Brack je predložio sterilizaciju putem radijacije kojom se moglo ozračiti nekoliko tisuća ljudi na dan. Zbog ovih pokušaja masovnog istrebljenja putem sterilizacije na Nuremberskim suđenjima se pored ostaloga bilo sudilo sljedećim nacističkim doktorima: Karl Brandt, Gebhardt, Rudolf Brandt, Mrugowsky, Poppendick, Brack i drugi.

Kada nakon ovih događaja iz doba Holokausta pomaknemo sat 70

doktor Adolf Pokorny (slika s Wikipedije)

godina unaprijed dolazimo do Europe koja izumire, Europe čiji stanovnici ne žele imati djecu. Sada već možemo slobodno reći desetljećima se govori i govori i govori o izumiranju Europe bez da se išta po tom pitanju poduzme. Govor o izumiranju je u tipično neoliberalnom pogledu na svijet postao sam sebi smisao s ciljem da se ništa ne promjeni, s ciljem da se izumiranje ne zaustavi. Bez

potrebe da li danas pratimo njemačke, britanske, irske ili američke medije svi govore u izumiranju Europe iako se u svim tim spominjanjima nitko ne usudi navesti stvarne razloge ovog izumiranja.

Slično medijima veliki broj stručnjaka i takozvanih stručnjaka govori o izumiranju, ali isto vrlo rijetko se usude navesti razloge za to izumiranje. Po riječima ranije navedenog Thila Sarrazina, tadašnjeg član izvršnog odbora Deutsche Bundesbank za 100 godina Njemačka će imati 25 milijuna autohtonih stanovnika, za 200 godina 8 milijuna,a za 300 samo 3 milijuna. Jednostavnije bi bilo reći da će za 300 godina po tim projekcijama na području Njemačke živjeti samo 3 milijuna etničkih Njemaca. U osnovi identično na zapadnom kraju Europe u Irskoj govori William Reville, emeritus profesor biokemije na College Cork fakultetu koji tvrdi da će u slučaju nastavljanja sadašnjih trendova svaka nova generacija Španjolaca biti 40 % manja od prošle što vredi i za mnoge druge države.

Kako se osnovni podatak o demografskom kolapsu u Zapadnoj Europi tiče prije svega broja rođene djece tada smo obvezni usmjeriti naš pogled na službene statistike o broju rođenih. Po podacima Britanskog zavoda za statistiku 18 % žena rođenih 1969 godine nije nikada niti će ikada roditi djecu. Kako u cilju pravljenja demografskih projekcija budućnosti trebamo napraviti usporedbu s podacima o mlađim ženama uzeti ćemo podatke za generaciju rođenu 1984

godine i usporediti ju s onom za 1969 godinu. Ove podatke je britanski zavoda za statistiku usporedio tako da je uzeo postatak žena koje nisu rodile do svog 30 rođendana,a rođene su ranije navedenih godinama. Ti podaci su nam otkrili da 43 % žena rođenih 1969 godine i 47 % žena rođenih 1984 godine nije imalo djece do svog 30 rođendana. Ti statistički podaci nam ukazuju da možemo očekivati da minimalno 22 % žena rođenih 1984 godine na području Engleske i Walesa neće imati djece.

Iako ova demografska situacija na britanskim otocima izgleda katastrofalno ona je slična onoj u Njemačkoj. Tamo gledajući najnovije dostupne podatke 21 % žena rođenih 1967 godine nije nikada imalo niti će ikada imati djece. Ovaj postotak u određenom smislu je vezan na ranije navedenu izjavu Thila Sarrazina, ali službena Njemačka ipak slavi ove podatke jer se zaustavio rast broja žena bez djece. Sveukupno gledajući podatke za Europu Francuskog instituta za demografske studije 14 % žena rođenih 1968. godine nije rodilo djecu s tim da su podaci najgori za države bez velike migrantske populacije što znači da osnovni utjecaj na snižavanje ovog postotka imaju migranti. Ti demografski podaci nam ujedno govore da su nekadašnja Zapadna Njemačka, Švicarska, Italija i Finska države u kojima petina žena nikada nije imala djecu.

Uzimajući u obzir sve navedene podatke kao i na osnovnu drugih službenih državnih statističkih podataka očito je da na području članica Europske unije dolazi do etničkog izumiranja tamošnjih autohtonih naroda. Pošto ovdje govorimo o zločinu genocida nije dovoljno reći da neka nacija fizički izumire nego se treba dokazati odgovornost režima kao i njegovu punu svjesnost da će akcije koje provodi dovesti do genocida.

U svojim pokušajima sterilizacije neželjenog stanovništva Hitlerova Njemačka se vodila biološkim, kemijskim i radiološkim pokusima zbog čega se na kraju njenim doktorima i sudilo. Za razliku od ovih sirovih, nasilnih pokusa sterilizacije današnja moderna zapadna društva su uspjela postići "zanimljiv" rezultat putem psihologije i medijske indoktrinacije. Siguran sam da će ovu usporedbu veliki broj liberala i humanista osuditi iako će istovremeno podržati moju drugu paralelu između negativnih sličnosti totalitarističkog i modernog društva.

Popularno, a ujedno istinito razmišljanje o SSSR-u i Istočnoj Njemačkoj nam govori o sistemu gdje su tajne službe prisluškivale na iz današnje perspektive zastarjeli i sirov način praktički sve svoje stanovnike. S druge strane danas u modernom svijetu tajne službe kontroliraju, prisluškuju sve što radimo na internetu dok zahvaljujući mobitelima uvijek znaju gdje se nalazimo. Ako prihvatimo kao stvarnu činjenicu da današnja tehnologija prisluškivanja predstavlja Staljinov san tada je red prihvatiti i da današnja mogućnost medijske demografske indoktrinacije predstavlja Hitlerov san.

Kao jedan od bezbroj primjera te medijske indoktrinacije možemo uzeti na primjer BBC i njegovu Newsbeat emisiju iz 27.09.2017. godine tokom koje se koristeći lažne podatke mladima poručilo daje dobro biti pripadnik LGBT zajednice. U emisiju su se navodili navodni podaci ispitivanja javnog mijenja po kojima su jedna trećina osoba mlađih od 22 godine pripadnici LGBT zajednice dok istovremeno taj postotak kod starije populacije iznosi 12 %. Činjenica da po podacima pro-LGBT Williams instituta o seksualnoj orijentaciji taj postotak iznosi 3.8 %,a po službenim podacima američkog CDC taj stvarni postotak iznosi 2.3 % nije spriječilo BBC u ovoj indoktrinaciji mladih jer stvarnost nikada ne smije pokvariti „dobru priču". Općenito govoreći pogled zapadnog svijeta prema LGBT zajednici je u posljednjih pola stoljeća doživio u pravom smislu te riječi revolucionarne promjene. Još 1967. godine homoseksualne osobe su mogle u Velikoj Britaniji završiti na sudu zbog homoseksualnog čina dok pola stoljeća kasnije javna televizija vodi pro-LGBT propagandu kako bi na što veći broj mladih osoba utjecala da postanu članovi ove zajednice.

Pitanje desetljećime dugog utjecaja LGBT-a promocije na pad fertiliteta u društvu nikada nije stručno ispitano zbog državnih politika i od nje stvorene ideološke zatrovanosti ove tematike. Protivnici LGBT zajednice pokušavaju stvoriti vezu između LGBT brakova, pada fertiliteta i abortusa (31) što je diplomatski govoreći potpuno pogrešno, dok zagovornici LGBT prava tvrde da jačanje njihovih prava kao i PR promocija ne utiče na fertilitet što je isto pogrešno. Tokom europske prošlosti, a možemo reći i sadašnjosti muslimanskih, afričkih i drugih država u kojima nisu razvijena LGBT prava tamošnji pripadnici ove zajednice se nalaze pod velikim, gotovo neodrživim pritiskom svog

društva da stupe u heteroseksualni brak i imaju djecu. Primjera ovog društvenog pritiska kroz povijest možemo naći jednostavno bezbroj. Tokom vladavine Jakova I koji je 1603. godine ujedinio kraljevstva Engleske i Škotske suvremenici su govorili da je Elizabeta bila kralj (vladala 1558-1603), a Jakov je kraljica. Bez obzira na to on je iza sebe zbog osjećaja dužnosti i društvenog pritiska ostavio 7 biološke djece,a praktički identično se dogodilo i s Lujom XIII., u Francuskoj. Možemo slobodno priznati da ovaj društveni pritisak za pripadnike LGBT zajednice osobno nije dobar, ali za biološku budućnost nacije taj pritisak je poželjan. Za razliku od ovog tradionalnog pritiska koji postoji i danas u ostatku svijeta u Europi se televizijskim i medijskim promocijama uvjerava tinejdžere da je super biti član ove zajednice.

Te državne odluke o prije svega promociji LGBT zajednice kao nečeg dobrog i poželjnog neupitno stvara neupitno negativni utjecaj na fertilitet. Nema veze da li ovdje govorimo o LGBT pride koje uvijek odobravaju država i lokalni uprava ili na primjer odluci BBC-a da do 2020. godine 8 % likova u filmovima moraju biti pripadnici LGBT zajednice iako je kao što smo prije vidjeli taj postotak u stvarnom životu puno, puno niži. Vlade zapadnih država su neupitno svjesne negativnog utjecaja ove politike na fertilitet, ali ju i dalje provode tako da su one direktno odgovorne za njene posljedice.

Drugi konkretni slučaj provođenja medijske indoktrinacije koja dovodi do nižeg fertiliteta predstavlja neupitno televizija. Već možemo slobodno reći 60 godina zapadna domaćinstva su prikovana za svoje televizijske programe koji stvaraju vlastitu sliku svijeta. Za razliku od popularnih televizijskih serija iz ranog televizijskog doba kao na primjer Father Knows Best i The Brady Bunch koji su pozitivno prikazivali majčinstvo i obiteljski život sada već desetljećima smo bombardirani negativnim prikazom obiteljskog života. U modernim televizijskim serijama roditelji su redovno osobe bez novca, seksualno frustrirani ili rastavljeni, neispavani čime se direktno uvjerava gledatelje da je loše imati djecu. Negativni utjecaj ovakvih televizijskih programa na fertilitet je nemoguće osporiti,a sama ideja da na primjer države ne mogu svojom politikom utjecati na ideološki smjer programa je smješan. Onima koji se ne slažu s ovom tezom predlažemo da pokušaju naći veće medijske projekte u zapadnoj Europi ili SAD koji

imaju pozitivan pogled na službeno proglašene neprijatelje zapadnog svijeta.

Treći neupitan utjecaj na pad fertiliteta u Europi se tiče ženskih prava. Po podacima Svjetske banke koji govore o stanju Africi broj djece koje će žena imati ovisi o njenom stupnju edukacije. Po tamošnjim upitnim analizama očekuje se da će žene bez završen škole u Gani prosječno imati 6 djece, dok žene s žene s vrlo visokom edukacijom imaju 2-3 djeteta. Kod ovih drugih taj važno je naglasiti **navodno** očekivani broj djece u Etiopiji pada na samo 1.3 što je već vrlo blizu europskom nivou.

Osim nivoa edukacije koji iz strogo ženske perspektive ima utjecaj na broj rođene djece drugi utjecaj na tu perspektive nam davaju današnji radni ugovori na određeno vrijeme i radni ugovori bez minimalnog radnog vremena. Studije provedene u Španjolskoj, Finskoj, Njemačkoj i praktički svim drugim članicama Europske unije nam ukazuju da ugovori na određeno vrijeme snižavaju fertilitet žena koje su zaposlene na osnovu njih. Kako rođenje i potom odgoj djeteta predstavljaju značajnu dugoročnu investiciju na nju se teže odlučuju žene koje rade na nesigurnim radnim mjestima. Pored radne nesigurnosti osobe zaposlene na vremenski ograničene ugovore u pravilu imaju niža primanja od zaposlenih na neodređeno vrijeme što predstavlja još jednu negativnu demografsku varijablu. To nam je bilo poznato još od Španjolske analize iz 2001 godine, ali Europska unija i države članice su i dalje donosile odluke o povećanju broja ugovora na određeno vrijeme potpuno svjesne trajnih posljedica po fertilitet. Rezultat svega toga je da danas u Njemačkoj praktički 50 % ugovora o radu sklopljeno na određeno vrijeme dok istovremeno analiza IFO instituta ukazuje da oni ruše fertilitet žena za 4 %. Kada strogo pojednostavljeno uzmemo ta dva broja zajedno i napravimo najjednostavniji izračun dolazimo do zaključka da je Njemačka vlada dopuštanjem ugovora na određeno vrijeme ciljano srušila sveukupni fertilitet Njemica za 2 % dobro znajući posljedice svoje odluke.

Za razliku od ovog jasnog postotka utjecaj radikalnog multikulturalizma na fertilitet nije moguće jednostavno izračunati. Po riječima Paula Gottfrieda Njemci su prošlih godina, desetljeća žrtve političke indokrinacije koja im govori da su niži od svih ljudskih bića,

da su počeli sve ratove u povijesti i da se mogu iskupiti za vlastite grijehe samo tako da poklone svoju državu muslimanskim migrantima. S njim se potpuno slaže i Thilo Sarrazin koji tvrdi da su se zbog te multikulturalne indoktrinacije “Njemci u određenom smislu samoukinuli. Veliki dio njih smatra da je to ispravna kazna za narod čiji nekadašnji sinovi su bili članovi SS-a. Možda ova percepcija objašnjava razlog zašto kada govorimo o smanjivanju Njemačkog stanovništva neki govori s jedva prikrivenim zadovoljstvom.”

Vrlo sličnu situaciju nalazimo i u Velikoj Britaniji gdje o kojoj nam govori Douglas Murray riječima:”Mi smo davno stigli do trenutka kada autohtoni Britanci mogu jedino sjediti u tišini o promjenama u njihovoj državi. Potpuno ignorirani jednu cijelu generaciju očekuje se da će oni u tišini, ali veselo nastaviti da se samoukidaju prihvaćaju gubitak vlastite države. Gotovo je. To nije ništa novo. Vi ste užasni. Vi ste nitko”. Ti njihovi zaključci nisu niti ekstremistički niti rasistički što nam najbolje može potvrditi izjave europskih lidera. Za početak red je podsjetiti se izjave francuskog predsjednika Emmanuela Macrona koji govori “Francuska kultura ne postoji”, riječi švedskog premijera Fredrika Reinfeldta “samo barbarizam dolazi iz država kao što je Švedska dok samo dobre stvari dolaze izvan njih”,a za kraj ovih službenih državnih izjava imamo onu Aydan Ozoguz kćer turskih migranata u Njemačkoj čija braća su članovi Hezbollaha. Ona je u svojstvu ministrice za integraciju izjavila “osim jezika Njemačka kultura ne postoji”.

Negativni efekat te i sličnih kampanja protiv europskih nacija koje provode navodno njihove vlade nitko razuman ne može niti pokušat osporiti. Predvodnike u toj kampanji za ukidanje europskih naroda uz vlade i korporacije već desetljećima predstavlja ona ista ljevica koja vatreno brani prava of autohtonih naroda Latinske Amerike, Azije, Afrike da imaju zaštite svoj kulturni, nacionalni život. Za razliku od njih čija prava oni štite njihov program u Europi i SAD poziva na ukidanje prava autohtonih zajednica na vlastiti način života u ime zaštite prava migranata, kolonizatora da sačuvaju svoj način života u Europi koju oni koloniziraju.

Kako u ovom dijelu ne govorimo o multikulturalizmu nego genocidu koristiti ćemo kao primjer Berlinski kvart Neukölln. Iz perspektive

zagovornika multikulturalizma, migranata i primanja migranata Neukölln je raznolik i tolerantan dio grada dok se iz Njemačke perspektive on kulturološki ne nalazi u Njemačkoj jer su žene i djevoske koje nose laganu ljetnu odjeću nalaze pod rasističkim napadima Turaka i Arapa koji tamo žive. Istovremeno s ovim "multikulturalnim" promjenama najvažnija, "najbolja" zapadna sveučilišta počinju podučavati studente kako da se nose s svojim bijelim identitetom dok se u školama ukidaju knjige koje su sastavnio dio naše kulture jer navodno vređaju migrante.

Za kraj ovog dijela potrebno je da se vratimo na zločin genocida. Po Njemačkom zakonu za počiniti zločin genocida nije potrebna fizička eliminacija pripadnika neke grupe, nekog naroda. Jedino što je potrebno su od ciljane vladine mjere koje uništavaju neku grupu, neki naroda. Dovoljno je ciljanim mjerama uništiti socijalnu, društvenu, kulturološku različitost grupe da bi se počinio zločin genocida. Ciljane mjere, ciljane odluke Europske unije i vlada država članica o mijenjaju, ukidanju vlastite nacionalne kulture i načina ponašanja domicilnog stanovništva kako bi se zaštitili običaji migranata o čemu smo više govorili u prethodnom poglavlju ispunjavaju taj uvjet složili se mi s njim ili ne. Ranije navedene tvrdnje Macrona, Reinfeldta, demografska promjena u Londonu i konkretne situacije u Neuköllnu koji se fizički nalazi u Europi, ali u stvarnosti na Bliskom Istoku jasno ukazuju na zločin genocida. Iako se u Europi prije izbora predsjednika Trumpa glorificirao američki primjer multinacionalne države on je radikalno različit od ovog što se događa u Europi. Po riječima Christophera Caldwella u SAD-u migrant se može pridržavati svoje nacionalne kulture, ali ako ga ta kultura onemogućava u učenju engleskog jezika ili da vrši svoje radne obveze on će biti gladan nakon čega će se vratiti u svoju državu porjekla. Nitko zbog toga neće pustiti suzu. To je ujedno način kako Amerika uspjeva sačuvati svoju kulturu od dolazećih migranata za razliku od Europe gdje se ukida kultura domicilnog stanovništva i time čini žločin genocida.

Drugi razlog koji na osnovu sudskog presedana ukazuje na genocid je zločin sterilizacije za kojega se bilo sudilo nacističkim liječnicima. Za razliku od direktnog pristupa sterilizaciji Hitlerove Njemačke današnji zapadni režimi provode indirektni režim aktivno promovirajući među

vlastitim stanovništvom da nemaju djecu. Najapsurdnija od svih drugih je promocija indirektne sterilizacije putem transrodnih promocija u školama gdje se vrši pritisak na djecu da sumnjaju ako su dječaci, djevojčice ili članovi nekog neodređenog spola i to u doba kada po riječima Allison Pearson u Velikoj Britaniji više Britanaca drži zamorčiće u svom domu nego što se identificiraju kao transrodne osobe.

Po riječima Christophera Caldwela iz Financial Timesa Zapadna Europa je postala multietničko društvo u trenutku ludosti dok Paul Gottfried, tvorac pojma alternativna desnica govori o indoktrinaciji Njemaca da prepuste svoju državu muslimanima,a Douglas Murray urednik časopisa The Spectator tvrdi “Europa vrši samoubojstvo ili ako ništa drugo njeni lideri su odlučili da izvrše samoubojstvo”. Za kraj ovih izjava još ćemo samo navesti Williama Revillea emeritus professora na UCC koji tvrdi “Europska civilizacija umire. Ona umire pred očima svih i praktički nitko o tome ne govori”.

Svi navedeni su svjesni demografskih događanja u Europi, ali izbjegavaju stvari nazvati pravim imenom, nazvati događanje u Europi genocidom. Christopher Caldwel, Paul Gottfried, Douglas Murray, William Reville, Ivan Krastev i mnogi, mnogi drugi na čelu s Thilo Sarrazinom govore o nestanku Europljana i odgovornosti vlada za njihov demografski i kulturološki nestanak, ali se istovremeno odbijaju pozvati na zakone o genocidu ili barem na međunarodnu konvenciju o zaštiti autohtonih naroda I kultura. Svi znamo posljedice koje bi oni pretrpjeli da se pozovu na te konvencije pa se najvjerojatnije od straha odbijaju na njih pozvati. Ako ništa drugo završili bi poslovno i politički eliminirani kao Enoch Powel i drugi koji su se u trenutku samoubilačke hrabrosti usudili spominjati ovu tematiku.

Za razliku od njega drugi su se prije svega bavili odnosom između migranata i europljana tokom sljedećih 50 ili 80 godina. Kada su Bernarda Lewisa koji je proglašen “najutjecajnim poratnim povjesničarom Islama i Srednjeg istoka” njemački novinari pitali da li će Europa 2100. godine biti velesila on im je odgovorio “Europa će biti dio arapskog zapada, Magreba”. Po službenim talijanskim projekcijama njegovo predviđanje će se ostvariti tako da će 2065. godine 41.8 % stanovnika Italije činiti migranti i njihovi potomci. Za

razliku od Italije vlade drugih moćnijih zapadnih država su ili prestale raditi demografske projekcije vlastite budućnosti dobro znajući što one prikazuju za budućnost “vlastitog” naroda ili su ih kao Francuska još 1978. godine zakonski zabranile. Kako ne postoje službeni podaci za druge države ovdje ćemo još samo navesti profesora Davida Colemana s University of Oxford koji predviđa da će etnički Britanci postati manjina u Velikoj Britaniji 2065. godine.

Kao što smo ranije vidjeli današnju europsku političku tvorevinu mnogo stručnjaka naziva Njemačkom Europom. Kada govorimo o demografskoj politici možda bi bolje ime bilo Četvrti Njemački Reich. Treći Njemački Reich je tokom svojih 13 godina postojanja pokušao istrebiti takozvane niže rase u Europi. Ako se sadašnji demografski trendovi nastave Njemačka Europa ili Četvrti Njemački Reich će istrebiti takozvane niže rase u Europi, Europljane. Po službenim podacima Ujedinjenih Naroda ako se dosadašnji trend nastavi Europske države će izgubiti 95 % autohtonog stanovništva, dok će na primjer Italija izgubiti 99 % . Da li se napokon možemo složiti da govorimo o zločinu genocida ???

Zaključak multikulturalizam i migracije

U današnje doba kada Europom vladaju politički patuljci bez prošlosti i bez budućnosti red je za početak sjetiti se jednog velikana kojeg još uvijek slavimo, red je sjetiti jednog velikana koji je u teškim trenucima stvorio budućnost svoje države. Taj velikan je francuski predsjednik Charles de Gaulle koji je u doba kada se prvi put pojavilo pitanje primanja ili odbijanja muslimanskih migranata izjavio:"Da li vjerujete da Francuzi mogu prihvatiti 10 milijuna muslimana, kojih će sutra biti 20 milijuna, a prekosutra 40 milijuna ? Ako se to dogodi moje rodno selo se više neće zvati Colombey-les-Deux-Eglises (crkava) nego Colombey-les-Deux-Mosquees (džamija)!". Tokom ovih početnih rasprava o migracijama i kulturi je još izjavio „Mi smo prije svega Europljani, bijele rase, grčke i latinske kulture kao i kršćanske religije".

Osoba koja bi danas tako nešto izjavila bi bila automatski medijski linčovana, proglašena nacistom i dobila otkaz ugovora o radu dok je prije sada već gotovo 70 godina takvo razmišljanje bilo nešto najnormalnije. Danas to što je nekada bilo normalno je postalo nenormalno u skladu s ideologijom i ciljevima liberalizma iz kojega je stvoren današnji multikulturalizam i u skladu s njim moderna velika seoba naroda koja će završiti s europskim genocidom. Kao što smo vidjeli u poglavlju danas službena Europska unija zahtjeva ukidanje i 1000 godina starih europskih običaja, tradicije kao što je i praktički u svojim počecima liberalizam tražio ukidanje povijesti, ukidanje nacionalnih tradicija.

Još u 19 stoljeću liberal, Alexis de Tocqueville je konstantirao da će liberalna demokracija živjeti u obsesiji sadašnjosti, dok će prošlost i budućnost promatrati s dubokom sumnjom podržavajući na taj način individualizam. Osnovni cilj liberalizma u skladu s tim postaje ukidanje svih veza između prošlosti, sadašnjosti i budućnosti pri čemu im nacionalne ili regionalne kulture i tradicije postaju osnovni ideološki neprijatelj. Svjesni praktički od prvog dana da će im u ispunjavanju ovog cilja biti potrebna pomoć državne moći,da ne kažemo terora oni su svjesno ušli u taj savez licemjerno ignorirajući vlastite ideološke pozive na manju državu, na manji utjecaj države na živote građana.

Vrhunac toga liberalnog procesa ukidanja kulture predstavlja današnji zapadni multikulturalizam čiju osnovu čini ukidanje i zamjena stvarnih kultura nekom nedefiniranom liberalnom inačicom koju Patrick J. Deenen u svojoj knjizi ispravno naziva antikulturom. Nekadašnje slavljenje kulture je u europskom liberalnom režimu zamjenjeno slavljenjem raznolikosti i pravom na izbor što u stvarnosti rezultira ciljanim zatiranjem nacionalnih kultura u Europi. U skladu s tim liberalnim modelom predsjednici, premijeri i ministri najvažnijih europskih država su kao što smo vidjeli u poglavlju više puta javno izrekli da nacionalne kulture u državama kojima oni vladaju ne postoje. Vrhunac tog liberalnog življenja u sadašnjosti, s ukidanjem prošlosti i bez budućnosti predstavljaju današnji politički lideri bez djece u Europi.

Najmoćniji europski lideri, njemački kancelar, britanski premijer, francuski predsjednik kao i predsjednik Europske komisije sada u 2018. godini nemaju djece i istovremeno nameću svima multikulturalizam i migracije. Svako od nas ima pravo sam izabrati da li činjenica da su ponoviti ćemo predsjednik Europske komisije, kancelarka Njemačka, premijerka Velike Britanije i predsjednik Francuske bez djece statistička anomalija ili ne. Mi ovdje zastupamo gledište da je analitički govoreći riječ o prevelikoj statističkoj anomaliji da bi ona mogla biti prirodna, slučajna. Činjenica da istovremeno u Europi imamo liberalni režim čiji osnovni temelj biva odvojenost od tradicija, prošlosti i budućnosti i političke lidere bez budućnosti koji društveno i ekonomski uništavaju Europu ispadne jednostavno prevelika statistička anomalija da bi bila slučajna.

Posljedice njihove politike su svima nama jasne. Kao što smo vidjeli u ovom poglavlju potomci Protoeuropljana i Protoindoeuropljana u Njemačkoj čine 82.5 % stanovnika. Ako tom broju dodamo i preživljele potomke prvih poljoprivrednika dolazimo do 87.5 %. To nam govori da je u posljednjih 5.000 godina prosječni godišnji broj migranata koji su dolazili u Njemačku iznosio 0.0025 % ukupnog stanovništva što nam ujedno govori da su genetički Europljani uspješno branili svoj teritorij od invazija. S druge strane danas nakon samo 25 godina Europske unije, liberalizma i multikulturalizma u Njemačkoj po službenim državnim podacima 36 % djece mlađe od 5 godina ima migrantsko

porjeklo, dok istovremeno majke od 28 % djece rođene u Velikoj Britaniji su migrantkinje, dok je broj onih s migrantskim porjeklom puno viši. Riječ je o demografskoj eksploziji pošto se u 26 godina postotak majki rođenih izvan Velike Britanije uvećao za 243 %. Slična je situacija i u Danskoj gdje su 21.6 % djece rodile majke migrantskog porjekla što predstavlja povećanje od 62.5 % u deset godina.

Tokom 250 generacija etnički, autohtoni Europljani i njihovi preci su razvijala i branili Europu samo da bi ju sadašnja generacija u trenutku fundamentalističko-liberalnog ludila, kulturne revolucije Maoističkog tipa izgubila. Zagovornici službene režimske ideologije multikulturalizma ili kako mi to ovdje tvrdimo europskog genocida u svojim medijskim napadima protivnike primanja migranata proglašavaju nacistima ciljano ignorirajući pri tome da se Englezi, Njemci i drugi protive svim migrantima jednako. Za njih nema veze da li migrant dolazi iz druge članice EU pa je bijel ili izvan EU pa je na primjer crn što će na kraju priznati zamjenik britanskog premijera priznati što znači da nisu rasiste bez obzira na to kako ih komesari koji provode moderne verziju kulturne revolucije i režimski mediji lažljivo prozivaju.

Oni jednostavno iako ih to nitko nije nikada učio instiktno znaju da njihova kvaliteta života, njihova primanja ovise o broju radne snage. Oni nisu pročitali knjigu The Great Leveler, ali neće biti iznenađeni ako im se kaže da je Zlatno doba Islama počelo nakon demografske katastrofe slično kao i ono Renesanse u Europi. Oni neće biti iznenađeni ako im se kaže da njihova primanja ovise o broju radnika u njihovim državama jer kao što je rekao Ha Joong Chang primanja su na državnom nivou najviše određena migrantskom politikom.

Dok taj dio praktički svi naši sugrađani instinktivno razumiju kao i onaj o katastrofalnim proračunskim, socijalnim troškovima po primljenom migrantu koji se odbija od njihovog džepa onaj drugi dio o zatiranju volje da se ima djeca putem propagandnih kampanja s ciljem zamjene populacije baš i ne. Iako pojam zamjene populacije mnogi smatraju alt right propagandom to nije istina pošto je on stvaran i postoje dokumenti Ujedinjenih naroda koji koriste taj identični pojam po pitanju Europe. Po tim službenim projekcijama Ujedinjenih Naroda Europska unija treba zamjensku migraciju od 946.000 stanovnika

svake godine kako joj se ne bi smanjio broj stanovnika.

Jedno od razumnih pitanja kojima smo se bavili u poglavlju je bilo zašto Europa treba uvoziti stanovnike, zašto Europljani nemaju dovoljno djece. Kao što smo vidjeli razlozi za to su kompleksni počevši s zatiranjem nacionalizma, preko ugovora na određeno vrijeme pa sve do medijske propagande biti „biti gay je super" ili „migranti su super" tako da jedini koji nisu super su heteroseksualni bijelci koji bi trebali predstavljati budućnost Europe. Pošto ova propaganda ne ubija dovoljno brzo želju za djecom tada se prije svega bijelce poziva da nemaju djece.

Glavni otvoreni poziv, glavna otvorena propaganda da Europljani i Amerikanci odustanu od djece dok na Bliskom Istoku i u Africi traje demografska eksplozija se tiče globalnog zagrijavanja. Tako nas američka državna radijska kuća NPR, The Nation, The New York Times, The Guardian, Club of Rome, francuska državna agencija Agence France-Presse pa i njemačka državna medijska kuće Deutsche Welle pozivaju da zbog ekoloških razloga imamo manje djece ili ju uopće nemamo. Ovi pozivi ova propaganda se prije svega tiče Europljana pošto migranti i njihovi potomci ne gledaju naše nego prije svega svoje nacionalne medije.

Jedan od osnovnih neprijatelja ove progandne sterilizacije na kraju ispadnu nacionalizam i tradicije pa je dovoljno jako malo za pokrenuti demografiju u pozitivnom smjeru, ali za to mora postojati volja. Kao primjer možemo uzeti Italiju gdje je jedina provincija s pozitivnim demografskim trendovima Alto Adige, provincija Austrijske manjine gdje nacionalizam u današnjoj ideologiji poticanja svih vrsta manjina predstavlja nešto pozitivno. Slična demografska situacija je i u Hrvatskoj gdje obalne županijske prestolnice poznate po multikulturalnosti imaju katastrofalne demografske podatke dok slični gradovi poznati po nacionalizmu imaju čak i pozitivnu demografiju.

Kao što ovo konstantno kulturološko, nacionalno ponižavanje Europljana ima negativan utjecaj na njihovu demografiju tako ga ima i fleksibilizacija radnih odnosa što se može odlično vidjeti isto na primjeru Italije koja je bila prisiljena od strane vlade koju je instalirala Europska unija provoditi takve reforme posljednjih godina. Rezultat toga je bio da se 80 % radnih ugovora po tamošnjoj državnoj agenciji

sklapa na određeno vrijeme, a demografska nuspjava je bio kasniji ulazak u brak. U manje od desetljeća zbog ovih reformi talijani i talijanke su počeli ulaziti 2 godine kasnije u brak, a broj rođene djece je srušen za 20 %. Ako je cilj bio smanjiti broj rođene djece u Italiji on je bio uspješno ostvaren za razliku od proklamiranog cilja pokretanja ekonomije.

Europska komisija i vijeće Europe koji su izmislili plan multikulturalnosti, izmislili plan zatiranja europske kulture i Europljana se na to uopće ne obazire. Oni se barem službeno ne obaziru na razloge smanjivanja broja djece u Europi nego se obaziru na posljedice. U skladu s tim Europski komesar za migracije Dimitris Avramopoulos je direktno izjavio:”Mi moramo podržati migraciju pošto se broj stanovnika Afrike povećava,a onaj u Europi smanjuje tako da Europa da bi rješila svoj demografskih problem treba koristiti Afričko stanovništvo. To se usudio izjaviti ovaj autistično-diktatorski nastrojen europski komesar u 2018 godini nakon rezultata Brexit referenduma, nakon izlaska analize Njemačke vlade koja govori da su za 90 % porasta kriminala odgovorni mladi migranti, nakon formiranja navodno populističkih vlada u Austriji i Italiji što predstavljaju minimalno 10 godina zakašnjelu reakciju na demografsku i gospodarsku politiku Europske unije.

Zagovornici utilitarističke ideologije koje istovremeno možemo slobodno nazvati autorasistima pošto podružavaju nanošenje štete vlastitom narodu smatraju da kontrola državne granice predstavlja rasizam,a tu ideologiju su prihvatile gotovo sve socijalističke stranke Unije. Rezultat toga je da su oni na parlamentarnim izborima jednostavno istrebljeni pa se sve više okreću migrantima i njihovim potomcima za glasove. Do velikih promjena dolazi nakon nizozemskih parlamentarnih izbora kada je postalo očito da osim što ih radnici i umirovljenici smatraju izdajnicima svojih interesa s druge strane prije svega muslimanski migranti (i njihovi potomci) ih smatraju nevjernicima, svojim neprijateljima pa osnivaju svoje stranke s ciljem stvaranja Islamske republike. Tek nakon izbornog šoka u Nizozemskoj europske socijalističke i laburističke stranke su počele mijenjati svoju politiku. Njemački SPD je 2018 godine počeo govoriti da Njemačka ne može prihvatiti sve migrante, danski socijalisti u pripremi za izbore

traže migrantske centre izvan EU, a švedski socijalisti traže pred parlamentarnim izborima stroža migrantska pravila.

Daleko od toga da su desne stranke ili preciznije demokršćani i konzervativci nevini za sadašnju situaciju, ali prije svega njihova krivica se tiče zločina nečinjenja. Njihova krivica u većini slučajeva se tiče odbijanja poduzimanja akcija potrebne za korekciju situacije u strahu od reakcija utilitarista/liberala/"humanista" i Saudijske Arabije pošto oni jednostavno žive u postherojskom društvu. Angela Merkel koja je prvo praktički pokopala kontinentalnu ekonomiju, a potom i demografiju spada u vlastitu kategoriju, spada u kategoriju grobara Europe i tako će ostati zapamćena u povijesti.

Vrijeme je da si sada postavimo pitanje što nas čeka i kako dalje. Za početak iz ove sveukupne rasprave potrebno je izbaciti naše intelektualce jer to su one iste osobe koje su vatreno podržale izbijanje Prvog svjetskog rata, potom totalitarističke ideologije, a sada podržavaju multikulturalizam. Jednostavno govoreći oni podržavaju sve ono što bilo koji režim zahtjeva pa će podržati i ove promjene ako iza njih kojim slučajem stanu vladajući.

Za početak trebamo prestati s lažima, s lažljivim vijestima i izvještaji. Ako ćemo vjerovati Europolu što realno govoreći nitko normalan ne može 89 % uhićenih zbog terorizma u Europskoj uniji tokom 2017 godine su džihadisti,a s druge strane 84 % terorističkih djela su planirali ili počinili autohtoni Europljani. Ovaj politički, ideološki, a ne policijski izvještaj koji je posvađan s mozgom predstavlja ekstremni primjer propagande, ekstremni primjer lažne vijesti o dobrim migrantima i lošim europljanima.

S takvim idiotizmima, takvim lažnim vijestima se mora prestati izlaziti u javnost jer su potpuno opravdano postali predmet sprdnje. Ispadne da dok je Europa bila samo domovina autohtonih Europljana Eifellov Toranj nije trebao biti zaštićen zidom, a mjesta okupljanja građana barikadama. Danas je po službenoj ideologiji to potrebno ne zbog napada osoba koja su porjeklom došle izvan Europe, nego zbog napada luđaka kojih do njihovog dolaska nije niti bilo. Mi se pri svemu tome moramo upitati da li je ovo naš kontinent, da li živimo u Europi ili na Bliskom Istoku ? Europa u kojoj se dižu barikade radi zaštite od terorizma, u kojoj se koncerti otkazuju zbog seksualnih napada u kojoj

se tinejdžerke maskiraju u arapkinje da ne bi bile napadane od migranata, u kojoj se moraju koristiti orvelijanski lingvistički koncepti za govorenje istine nije Europa nego Bliski Istok !?

Svako društvo se temelji na određenim moralnim,etičkim i društvenim konceptima. Kada u bilo koje društvo dođe veći broj osoba s drugim društvenim i ekonomskim vrijednostima onda se njeni društveni i moralni koncepti počinju urušavati. Po riječima Branka Milanovića kada domicilno stanovništvo vidi kako migranti varaju sistem, onda se i njihovo ponašanje počinje mijenjati jer ne vide smisao da ga oni poštuju kada ga drugi varaju. Identično pravilo vrijedi za varanje sustava i za nošenje oružja, noževa kao što se sada vidi na teritoriju Unije.

Kada maknemo veo ideologije multikulturalizma i pogledamo stvarnost vidjeti ćemo da je naše društvo duboko kulturološki i nacionalno podjeljeno. Na Brexit referendumu 60 % protestanata, znači prije svega Engleza i Welšana je glasovala za napuštanje Europske unije dok je 69 % muslimana glasovalo za ostanak u uniju. Slična kulturološka, nacionalna podjela između migranata (i njihovih potomaka) i Europljana se pojavila i kod pomaganja izbjeglica što je sve u skladu s prastarovim Aristotelovim riječima. Lee Kuan Yew osnivač samostalnog Singapura koji je ujedno služio i kao mentor svakom kineskom lideru počevši od Deng Xiaoping do Xi Jinpinga i kao savjetnik svakom američkom predsjedniku od Richarda Nixona do Baracka Obama je davno naveo tu istinu. Po njegovim riječima u multikulturalnoj demokraciji Muslimani glasuju za Muslimane, Indijci za Indijce, Kinezi za Kineze, a Europljani za Europljane. To se danas događa u Europi i događati će se puno češće u budućnosti kada će pripadnici kršćanske kulture glasovati za vlastiti stranke, isto kao i pripadnici islamske kulture za svoje stranke.

Dok danas u prelaznom razdoblju državni mediji osuđuju Europljane zbog rasizma, oni istovremeno potpuno izbjegavaju spominjati migrantski rasizam.

Lee Kuan Yew, osnivač države Singapur, savjetnik američkih i kineskih vlada (slika s Wikipedije)

Oni izbjegavaju spomenuti da su muslimanski migranti istovremeno nacionalisti, da ne kažemo nacisti ili fašisti koliko je to danas

nemoguće zamisliti Europljanima. Pakistanci na primjer u Italiji vrše demonstracija jer odbijaju biti zajedno s „crnčugama” dok u Velikoj Britaniji ciljano siluju bjelkinje što je klasični primjer rasizma iako se to tako ne dijagnosticira u Europi. Općenito govoreći svi migranti su nacionalisti ili rasisti u čemu dobivaju potporu Unije koja istovremeno napada vlastite građane kao rasiste jer izjašnjavaju ljubav prema svojoj jedinoj domovini.

Primjer toga etničkog, migrantskog rasizma, da ne kažemo nacizma nam davaju službeni podaci po kojima Pakistanci u Velikoj Britaniji, Turci u Njemačkoj i drugi migrantima žive u sklope bračnog pravila imena endogamija. Drugim riječima oni se ciljano žene samo s pripadnicima vlastite nacije, vlastite kulturološke i nacionalne skupine. Po službenom vladinom izvještaju Pakistanci se niti ne žene s Pakistankama koje žive u Velikoj Britaniji nego preferiraju samo one „neiskvarenim zapadom” iz svoje nacionalne države.

Scenarij budućnosti na koji nam ukazuje ova njihova fašistička demografska politika kao i eksplozivni rast Islama u Velikoj Britaniji od 72 % zbog dolaska migranata ukazuje nam na događaj iz prošlosti koji se ponavlja. Stanovnici Bliskog istoka su genetički bili vrlo bliski modernim Europljanima do VII stoljeća, ali nakon muslimanskih osvajanja i njihove endogamske ženidbene politike to se sve promjenilo te je rezultiralo biološkim i kulturološkim genocidom. Na to nam ukazuju moderne genetičke analize koje tvrde da je tamošnji maleni preostali broj Kršćana i Druza genetički sličan Europljanima, dok su dominantni Muslimani genetički slični stanovnicima Maroka i Jemena. U prevodu starosjedioci su gotovo potpuno istrebljeni i to

predstavlja budućnost Europljana koji će biti istrebljeni ako se ne promjeni naša migrantska, multikulturalna politika.

Prva Europi nužno potrebna reforma je potpuno ukidanje jus soli i vraćanje na čisti jus sanguinis. Prvi navedeni koncept je feudalni i tvrdi da su sva djeca rođena na teritoriju države automatski svojim rođenjem postala državljani države u kojoj su rođeni. S druge strane koncept jus sanguinis se temelji na prastarom republikanskom principu koji tvrdi da država pripada svojim državljanima pa ako su naši roditelji njeno građani onda i automatski postajemo njeni građani pošto smo svi mi djeca svojih roditelja, a ne države. Jedini potencijalni argument za ostanak na današnjem jus soli bi bio da pošto prelazimo na ekonomski neofeudalni model, onda je poželjno da imamo identični, neofeudalni demografski zakon.

Naša druga predložena reforma se tiče poštenih utilitarista koji pošteno priznaju posljedice onog što zagovaraju. Stephen Smith u svojoj knjizi La ruee vers l'Europe tvrdi da mi ne možemo istovremeno primati milijune migranata i imati socijalnu državu. U tome se s njim možemo potpuno složiti na što nam ukazuje sadašnja kriza koja dovodi do raspada socijalne države u Njemačkoj, Nizozemskoj i drugim državama. Njegovo rješenje za to je ukidanje socijalne države, drastično pogoršanje životnih uvjeta za 500 milijuna Europljana kako bi se primilo stotine milijuna migranata. Takvo rješenje može ponuditi samo osoba upitne moralnosti koja po našem mišljenju mrzi Europljane. Prijedlog naše reforme je stoga oduzimanje socijalne pomoći svim migrantima, azilantima koji uspiju doći u Europu. Velika većina njih tvrde da su došli raditi i stvarati život svojoj obitelji pa onda bi bio red i da rade, a ne da uništavaju našu socijalnu državu svojim troškovima.

Treća reforma se tiče migrantskih kriminalaca koji se sada nalaze u Europi i ona je teoretski u skladu s Njemačkim zakonom koji se u stvarnosti ne provodi. Danas imamo situacije u Europskoj uniji da se migrante koji su silovali ili ubili ne vraća u matične države jer bi navodno bila prekršena njihova ljudska prava i ugrožen njihov život što je potvrdio i Europski sud „pravde”. Ovdje se trebamo upitati što je s ljudskim pravima nevinih Šveđana, Njemaca, Britanaca i drugih. Da li je prva dužnost Europskih država zaštiti živote i ljudska prava svojih

državljana ili migranata ? Ako je osnovna dužnost svake države zaštiti živote vlastitih građana tada joj je istovremeno dužnost protjerati one koji ugrožavaju njihove živote.

Četvrta naša reforma se tiče općenito izbacivanja svih oni koji su danas u Europi iako nemaju pravo na azil. Predsjednik Obama je u prosjeku svake godine izbacivao s američkog teritorija po 400.000 nelegalnih migranata i kriminalaca pa nitko oko toga nije stvarao problem što znači da to ne bi smio biti problem niti u Europi.

Peta naša reforma se tiče politike azila, a poziva da se naše države kojima danas vladaju politički patuljci pridržavaju pravila iz doba vladanja velikana. U prevodu da se pridržavaju Konvencije o izbjeglicama iz 1951 godine koja u članku 31 tvrdi da azilanti imaju pravo na azil samo u prvoj državi u koju su pobjegli da bi sačuvali život. Njihov odlazak iz te države i prelazak u drugu bez dopuštenja države u koju dolaze je protuzakonit pa za to mogu i moraju snositi posljedice.

Šesta i ujedno posljednja naša reformska mjera bi bila ukidanje svih poteza kojima se smanjuje fertilitet Europljana kojima se provodi indirektna sterilizacija Europljana. U to spadaju i ugovori na određeno vrijeme koje nameće Europska unija i slavljenje istospolne ljubavi i sve druge mjere s sličnim efektom počevši od gušenja ljubavi europskih naroda prema svojoj državi, prema svojoj kulturi.

Ako se ne provedu ove ili slične reforme u slijedećih 40 godina će po riječima ekonomista i fund menadžera Charles Gavea i mnogih drugih Francuska imati sunitsku većinu,a lokalno europsko stanovništvo će postati manjina. Samo duboko nerealna osoba ili osoba s genocidnim tendencijama može tvrditi gledajući danas sunitski svijet u ratu s svima (Jemen, Sirija,Nigerija, Srednje Afrička Republika, Myanmar, Tajland, Kina i drugi) da će takva potencijalno buduća sunitska Europa biti multikulturalna i humanistički ili liberalno nastrojena.

U Europi neupitno postoje i politički lideri koji to znaju kao na primjer nizozemski ministar vanjskih poslova Stef Blok koji je izjavio da su sve multinacionalne i multikulturalne država neuspješne nakon čega je objasnio zašto, ali velika većina njih nisu dovoljno hrabri da napadnu državnu ideologiju ako je potrebno čak i protiv Europske unije. Mađarski premijer Orban je postao nacionalni junak zbog svoje

migrantske politike, ali on je premijer relativno malene države s vrlo ograničenim utjecajem u Europskoj uniji. Za razliku od njega nova talijanska koaliciona vlada ima priliku ako se održi na vlasti potaknuti radikalne promjene demografske politike, ali pri tome mi nikada ne smijemo zaboraviti da je priliku za provođenje radikalne ekonomske promjene na bolje imao Tsipras pa je kapitulirao tako da porota još niti približno nije donijela odluku o njoj.

Kako se zbog ograničenosti našeg prostora nismo stigli baviti stvarnim razlozima podrške naše političke i gospodarske elite multikulturalizmu i masovnom dolasku migranata prepustiti ćemo da nam to objasni jedan antički mudrac kojeg i danas slavimo. Prije više od 2.300 godina Aristotel nam je na ovo pitanje dao jasan odgovor: „Običaj tiranina je da više voli društvo stranaca nego vlastitih stanovnika. Vlastite stanovnika tiranin osjeća kao svoje neprijatelje dok mu stranci ne pružaju nikakav otpor”,a svi znamo da su europske institucije sve prije nego demokratske tako da ih možemo čak i nazvati tiranskim. U svojim radovima on nam je ostavio i sliku budućnosti svake multikulturalne, multinacionalne pa tako i Europske unije ako ostane ujedinjena. U svojim djelima on je naveo bezbroj antičkih primjera etničkog čišćenja i genocide koje su proveli migranti nad autohtonim stanovnicima ili autohtono stanovništvo nad migrantima jer tako nešto se uvijek prije ili kasnije dogodi u svakom multikulturalnom i multinacionalnom društvu.

Europski ustav

“Odluke donesene od strane najdemokratskijih sistema u svijetu su vrlo često pogrešne” **- Jose Manuel Barroso**, predsjednik Europske komisije (2010)

Ja ne vjerujem da su Francuzi i Nizozemci na referendumu odbili ustav Europske unije – **Jean-Claude Juncker**, predsjednik Europske komisije

Ja nisam dobila svoj mandat od strane Europskih građana - **Cecilia Malmström,** komesar za trgovinu Europske komisije

Povijest Europske unije

Tokom stoljeća i tisućljeća bezbroj različitih naroda, vladara i osvajača je bezuspješno pokušavao ujediniti Europu pod svojom kontrolom, ali to nikome nakon „prve Horde" nije bilo niti približno uspjelo. Neupitni uzor za sve te potencijalne osvajače, ujedinitelje je bilo Rimsko carstvo koje je osam stoljeća vladalo Mediteranom. Političari i osvajači koji su se kroz povijest najbliže približili tom cilju su neupitno bili Karlo Veliki putem neupitno sretnih okolnosti krajem VIII stoljeća, Karlo Habsburg putem dinastičkih vjenčanja u 16 i na kraju vojnim putem Napoleon u 19 i Hitler u 20 stoljeću.

Ovaj posljednji neupitno osvajački i genocidni pokušaj je bio samo nastavak beskrvnog državnog udara u Srbiji 1914. godine, koji je 4 dana kasnije ubio dvije osobe,a tokom sljedećih 8 godine više od 23 milijuna. Taj globalni politički poremećaj koji je izazvao Prvi svjetski rat se tokom dvadesetih godina prenio u ekonomsku sferu gdje suluda politika štednje njemačke elite predvođene autokratskim kancelarom Bruningom dovodi na vlast Adolfa Hitlera. Ništa bolje ne ukazuje na tu uzročno-posljedičnu vezu od izbornih rezultata Nacističke partije koja je 1928 godine osvojila samo 2.6 % glasova, a na drugim izborima 1932 godine nakon 2 godine politike štednje 33 % i de facto vlast. Tu činjenicu danas ignoriraju monetarni fetišisti koji su napisali novu službenu, ali lažnu povijest koja govori da je Hitlera stvorila Njemačka hiperinflacija u dvadesetim godinama dvadesetog stoljeća.

Završetak Drugog svjetskog rata Europske kolonijalne sile koje su tada još uvijek vladale gotovo sveukupnom Afrikom i velikim djelovima Azije su dočekale ekonomski i fizički uništene kao i pod de facto kontrolom pobjednika u ratu. Tada u trenutku završetka drugog velikog rata i ekonomske depresije u samo 30 godina europski lideri potpomognuti američkim saveznicima o kojima su ekonomski ovisili stvaraju ideju europskog zajedništva koje bi trebala onemogućiti buduće ratove među europskim državama.

Doba kada francuski ministar vanjskih poslova izlazi u javnost s Schumanovom deklaracijom 9.05.1950. je ujedno i doba kada se novostvorena Zapadna Njemačka de facto još uvijek nalazi pod

zapadnom savezničkom okupacijom. U godini potpisivanja Pariškog sporazuma kojim se formira Europska zajednica za ugljen i čelik ta i takva Njemačka uopće ne kontrolira svoju proizvodnju ugljena i čelika jer njom upravljaju SAD, Francuska i Velika Britanija. Pošto je ideja europskog zajedništva bila nezamisliva bez tadašnje Zapadne Njemačke države zapadne pobjednice u ratu su s njom sklopile posebni politički dogovor. U zamjenu za ulazak u Europsku zajednicu za ugljen i čelik ona je tražila povratak kontrole nad regijom Saarland koja se nalazila pod Francuskom kontrolom što će na kraju i dobiti pa je ovaj sporazum i potpisan.

U skladu s tadašnjim poratnim duhom kojemu je osnovni cilj bio dizanje životnog standarda stanovništva Europska zajednica za ugljen i čelik će posebnu pažnju posvetiti postizanju toga cilja tako da će osim insistiranja na petodnevnom radnom tjednu ona financirati gradnju 150.000 stanova za radnike u svojim industrijskim sektorima do trenutka početka neoliberalne kontrarevolucije. Drugi od iznimne važnosti socijalni aspekt novostvorene zajednica biva zabrana rušenja cijena rada u cilju podizanja kompetitivnost tako da je sve u svemu ovaj potpisani sporazum predstavljao u socijalnom smislu blagoslov za sve zaposlene i društvo u cjelini. Poželjna nuspojava ovakve politike je ujedno bilo blokiranje napredovanje komunizma i komunističkih stranaka na području zapadne Europe.

Sporazum o formiranju europske vojske čije temelje je trebao činiti sporazum za ugljen i čelik biva potpisan 1952. godine, ali on na kraju nikada neće zaživjeti zbog njegovog rušenja tokom glasovanja u francuskom parlamentu. Iako će taj događaj američka diplomacija nazvati propašću zapadne Europe on će biti daleko od toga. Stvarni rezultat propasti ovog sporazuma o stvaranju europskog vojno-industrijskog kompleksa je samo dodatno naštetiti zajednici koja se već nalazila u raspadajućem stanju.

U ekonomskom pogledu Europska zajednica za ugljen i čelik se od prvog dana nalazila u problemima. Osnovni razlog za to se nalazio u glavama osnivača koji su živjeli u prošlosti i neinovativno sanjali budućnost. U svojim gospodarskim razmišljanjima riječ je bila o osobama kraja 19 stoljeća,a ne osobama druge polovice dvadesetog stoljeća. Kao što je očito iz imena zajednice prioritet je bio dan ugljenu

i čeliku u doba kada su nove tehnologije drastično smanjivale potrošnju ovih industrijskih sirovina. Masivnim početkom korištenja prije svega električne energije i nafte kao i početkom globalizacije na tržištu ovih proizvoda europski načini proizvodnje ugljena i čelika su postali tržišno nekompetitivni dok je istovremeno Europa patila od prevelike proizvodnje. Prvi rezultat toga je bio uvođenje zaštitnih carina i subvencija na ugljen 1958 u Njemačkoj i drugim članicama. Pokušaj predsjedništva zajednice da proglasi krizu po pitanju ugljena su se 14.05.1959. suprostavile svaka iz svojih razloga sve članice ulažući veto na tu odluku. Tadašnja razumna pozicija Francuske je bila da ne može ista mjera donesti isti pozitivni rezultat u svim državama jer one imaju različite makroekonomske modele, dok se identično razumna pozicija Njemačke ticala suprostavljanja stvaranju nadnacionalne centralno kontrolirane ekonomije.

Kao što su članice odbile prijedloge ili preciznije naredbe predsjedništva zajednice po pitanju ugljena 1959 godine tako su one odbile sličan pokušaj po pitanju krize u industriji čelika 1963 godine pa neupitno možemo zaključiti da je Europska zajednica za ugljen i čelik u svom ekonomskom aspektu predstavljala totalni promašaj.

Taj prvobitni neuspješni susret idealizirane ideje ujedinjene Europe i stvarnosti nije spriječio daljnji razvoj projekta što kulminira 25.03.1957 godine Rimskim sporazumom o stvaranju Europske ekonomske zajednice. U skladu s potpisanim sporazumom osnovni ciljevi nove zajednice su bili stvaranje zajedničkog tržišta s ciljem kontinuiranog jačanja ekonomije i povećanja životnog standarda kao i ostvarenje političke stabilnosti. Ti ciljevi iz članka 2 sporazuma su potvrđeni dodatni pojašnjenjima u članku 3 Rimskog sporazuma dok se članak 4 bavi osnivanjem Europske komisije, suda,

Plakat povodom osnivanje Europske ekonomske zajednice
(slika s Wikipedije)

savjeta i parlamenta. Od svih tih članaka ugovora dugoročno najveće posljedice će prouzročiti osnivanje Europskog suda koji će svojim presudama preusmjeriti budućnost Europe.

Uspostavom prve, Hallsteinove europske komisije ujedno su počeli politički sukobi između nje koja u demokratskom smislu nije izabrana i

država članica oko političke moći. Taj prvi veliki sukob biva poznat pod imenom praznih stolica jer je Francuska odbijala sudjelovati u radu institucija zbog pokušaja europske komisije da ukine pravo veta država članica, formira svoju financijsku neovisnost i stvori Europsku federaciju. De Gaulle je u tom sukobu ismijavao europske tehnokrate koji po njemu potpuno nerealno sanjaju mogućnost osnivanja federacije već u šesdesetim godinama dvadesetog stoljeća.

Kraj poratne obnove i hvatanja ekonomskog priključka s SAD-om od strane europskih država, ali i Japana na Dalekom istoku je dovelo krajem šesdesetih godina do globalnog gospodarskog poremećaja. Drugi razlog za ovaj poremećaj se nalazio u Vijetnamskom ratu i američkoj nemogućnosti da nastavi putem tečajnih razlika subvencionirat gospodarstva saveznika. Unutar Europske ekonomske zajednice temeljni problem, poremećaj se ticao potcjenjene vrijednosti Njemačke marke koja je svojom sniženom vrijednosti potkopavala ekonomije drugih članica zajednica koje nisu mogli pratiti Njemačku produktivnost.

Na nerealne gospodarske pozicije Europske komisije tog doba nakon neuspjeha u industriji čelika i ugljena najbolje pokazuje njen prijedlog iz 1962. godine da se valute članica veže u tadašnjim nerealnim tečajevima zauvijek formiranjem preteče eura. Samo šest godina kasnije počinje tadašnja financijska kriza tokom koje dolazi do radikalnih promjena u tečajevima država članica. Prvo je Francuska s ciljem poticanja vlastite ekonomije ne obaziruće se na posljedice po

druge članove zajednica devalvirala 12.5 % u kolovozu 1969. godine, a potom je njemačka marka u dogovoru s partnerima dva mjeseca kasnije ojačala 9.3 % prema ostalim valutama. Sveukupno u ovim mjerama oko kojih se nitko nije pretjerano obazirao na Europsku komisiju marka je ojačala gotovo 22 % nasuprot franka,a to je bio samo početak devalvacijskih problema u Europskoj zajednici.

U pokušaju birokratske kontrole ovih tada već neupitnih financijskih ratova među članicama Europska komisija je u dogovoru s članicama osnovala prvu službenu preteču eura imena SNAKE. Osnovnu ideju tog financijskog sistema je bilo vezivanje valuta članica Europske zajednice u jednu verziju zlatnog standarda unutar kojeg su dopuštenu fluktuacije u tečaju od 2.25 %, ali ne i devalvacije radi poticanja kompetitivnosti iako je i dalje formalni cilj ostalo postizanje pune zaposlenosti. Ovu preteču eura koja je službeno stupila na snagu u 01.05.1972. godine i u koju su se učlanile i buduće članice Velika Britanija, Irska i Danska je praktički odmah postala mrtvorođenče. Sve tri buduće članice su odmah izletile iz SNAKE zbog fluktuacija tečaja,a njemački ministar financija je bio prisiljen dati ostavku zbog financijskog nereda. Ubrzo su se iste devalvacije dogodile s talijanskom lirom i francuskim franakom koji će devalvirati 19.01.1974. i potom ponovno 15.03.1976. godine. Na kraju to je rezultiralo 1977 zonom stabilnih valuta u kojoj su bili samo Njemačka marka, Belgijski i Luksemburski franak, Nizozemski gulden i sada stabilizirana Danska kruna.

Nakon ovog prvobitnog promašaja Njemačka i Francuska postižu 1978. godine dogovor o stvaranju čvršćeg Europskog monetarnog sistema koji će rezultirati većim stupnjem međuvalutne stabilnosti. Osnovni temelj te veće stabilnosti tečaja između članica se nalazio u državnim koordinacijama kamatnih stopa s jedinim ciljem spriječavanja klasičnih devalvacija među članicama radi postizanja veće kompetitivnosti. Taj uspjeh je bio relativan zbog odbijanja dijela članica da uđu u EMR, ali je ipak bio uspjeh koji predstavlja neupitnu pobjedu Europske komisije do koje dolazi nakon više od dva desetljaća borbi protiv nacionalnih država i predstavlja ujedno prvi korak prema stvaranju eurozone i svih njenih kasnijih negativnih posljedica. Ta pobjeda je u određenom smislu došla prekasno jer je

Greenland suočen s uplitanjem Europske komisije u njegove poslove odlučio na referendumu održanom 23.02.1982. godine izabrati izlazak iz Europske ekonomske zajednice .

Njegova referendumska odluka tada kao i slične negativne odluke danas su samo dali poticaj ekstremistički nastrojenim zagovornicima federalne Europe na jačanju suradnje ignorirajući pri tome razmišljanja običnih stanovnika, običnih glasača pa su u skladu s tim donijeli odluku o ubrzavanju procesa ujedinjenja. Do prvog od dogovora nakon referendumskog šoka dolazi u Kopenhagenu 04.12.1982. godine. Političke razloge za izbor Danske čija kolonija je glasovala za istupanje iz Europske zajednice kao mjesta tog sastanka nije nikome teško zamisliti. Prvi od tih razloga se ticao poruke da Danska ostaje na europskom putu, a drugi se ticao podrške europskih država Danskoj na tom putu. Osnovni politički razlozi uspjeha odluke o jačanju europskog jedinstva početkom osamdesetih godina su identični onima u SAD-u ili u prijevodu kapitalistička, neoliberalna kontrarevolucija. Nakon desetljeća i desetljeća neuspjeha u odnosima Europske komisije i nacionalnih država ova se okrenula suradnji s poslovnom zajednicom koja je potom izvršila pritisak na vladajuće elite nacionalnih država u usmjeravajući ih na put europskog bratstva i jedinstva.

Na dotadašnje događaje u ekonomskoj zajednici najbolje ukazuje White paper Europske komisije iz 1985. godine gdje se nalazi više izjava kojima se priznaje dotadašnji potpuno ekonomski neuspjeh Europske ekonomske zajednice u stvaranju zajedničkog tržišta. Na primjer točka 6 ovog dokumenta jasno govori:
"Države članice poduzimaju akcije kako bi zaštitile svoje kratkoročne interese ne samo protiv trećih država nego i drugih članica Europske ekonomske zajednice. Države jačaju svoje pokušaje da zaštite vlastito nacionalno tržište i industriju koristeći državne fondove kako bi pomogli tvrtkama bez budućnosti. Članci ugovora o stvaranju EEZ koji tvrde da bi se ograničavanja tržišnih sloboda u uslužnom sektoru trebali postepeno ukinuti ne samo da nisu provedeni nego u važnim području uopće nisu doneseni odgovarajući zakoni. Sramota je da se to i dalje nije promjenilo".

Hiperaktivna komisija Jacquesa Delorsa je te 1985. godine odlučila

nakon svih dotadašnjih neuspjeha u stvaranju zajedničkog tržišta da stvori Europsku federaciju. Prvi dio na tom putu je bio prije spomenuti White paper čijih 95 % prijedloga će biti prihvaćeno do 1992 godine čime je došlo do stvaranja stvarnog de facto i de jure zajedničkog tržišta. Saveznike je komisija dobila u poslovnim liderima najjačih korporacija kojima je gospodarski cilj bilo osvajanje tržišta drugih, manjih članica EEZ-a u čemu su do tada bili spriječavani tehničkim propisima ili direktnim državnim tržišnim intervencijama. Kada nakon ratifikacija bude zaživjelo stvarno jedinstveno tržištu te razne birokratske smicalice i državne intervencije će biti onemogućene ujednačavanjem tehničkih propisa i ukidanjem granica zbog čega je zbog čega je Single European Act imao korporacijsku apsolutnu podršku. U zamjenu za tu podršku gospodarske zajednice Europska komisija je u ovom sporazumu dobila jačanje svojih moći prema nacionalnim državama putem smanjivanja prava veta država članica tako da na kraju nakon još par kasnijih sporazuma postane prava neizabrana vlada Europe.

Jacques Delors, predsjednik Europske komisije koja je stvorila Europsku uniju (slika s Wikipedije)

Dok je početni otpor stvaranju tako zamišljenog jedinstvenog tržišta od strane Italije i Grčke bio slomljen političkim pritiscima pa su ga one potpisale s mjesec dana zakašnjenja s Danskom i Irskom to nije bilo moguće. U slučaju Danske lijeve političke stranke koje su se predstavljale kao zaštitnici siromašnih su se protivile sporazumu jer su ispravno zaključile da je on usmjeren protiv interesa njihovih birača. Na referendumu probusiness nastrojene stranke vodeći masivnu političku kampanju su smanjile otpor sporazumu s 54 na 37 % čime su ostvarile pobjedu tako da je Danska potpisala sporazum. Dok je kod njih problem bio politički u Irskoj on je bio pravosudni. Sporazum je bio protivan ustavu pa se na referendumu glasovalo o promjeni ustava što su podržale sve irske stranke. U skladu s tim referendum je prošao što je dovelo do stvarnog nastanka zajedničkog tržišta svih članica zajednice s zakašnjenjem od približno 15 mjeseci.

Do uspjeha u potpisivanju Single European Act je došlo par

mjeseci nakon s neuspjeha u stvaranju tržišta bez unutrašnjih granica. Prvobitni Schengenski sporazum su potpisali samo Njemačka, Francuska i Benelux 14.06.1985. godine dok su sve ostale članice odbile potpisati sporazum o ukidanju unutrašnjih granica. Populistički gledano stvaranje bezgraničnog područja Schengena je bilo popularno jer je omogućavalo kretanje među članicama bez zaustavljanja na granicama što je u propagandom smislu bilo pozitivno. Gledajući iz gospodarske strane koja u realnom svijetu jedina ima značaj osnovni cilj ukidanja granica je bilo onemogućave carinskih, zdravstvenih i svih drugih kontrola proizvoda koji putuju iz jedne u drugu članicu zajednice. Te kontrole su do tada članice u slučaju potrebe koristile s ciljem zaštite vlastitih proizvođača na uštrb proizvođača iz drugih država. Ta procedura zaštite domaćih poslovnih subjekata je bila neprihvatljiva najmoćnim europskim korporacijama dok je formalno gledajući za Europsku komisiju ona bila protivna duhu europskog bratstva i jedinstva pa je u skladu s tim morala biti ukinuta.

Nastavljajući na svom fundamentalističkom, revolucionarnom putu stvaranja federacije po uzoru Američke unije europski lideri su 28.06.1988. ili drugim riječima manje od godinu dana nakon stupanja na na snagu Single European act dali uputstva Europskoj komisiji da izradi plan jačeg povezivanja članica. Taj zahtjev upućen komisiji će već sljedeće godine rezultirati s Delors reportom koji predlaže stvaranje Eurozone s vlastitom od članica neovisnom središnjom bankom i Europske unije u kojoj će nacionalnim vladama biti vezane ruke. Za razliku od Rimskog ugovora iz 1957. godine i propalog SNAKE dogovora iz 1972. godine Delors Report se ne poziva niti na dizanje životnog standarda stanovništva niti na punu zaposlenost.

Report jasno govori:"Širi ciljevi ekonomske koordinacije članica će biti promocija rasta, zaposlenosti i vanjske ravnoteže u uvjetima stabilnosti cijena i ekonomske kohezije". U tako predloženoj uniji Europska komisija je predložila da Europska komisija dobije slobodne ruke za stvaranje liberalnog svjetskog trgovinskog modela na uštrb vlada država članica što predstavlja samo jedan od bezbroj drugih sukoba interesa u kojima komisija predlaže da joj se drastično uvećaju moći u ime navodne "dobrobiti Europe".

U osnovi svi prijedlozi navedeni u Delors Report iz 1989 godine će

biti praktički odmah prihvaćeni od članica Europske ekonomske zajednice.

De facto ustav Europske unije

Osim blago govoreći problematične pozicije europskih institucija o referendumima tamo gdje su oni uopće i dozvoljeni način funkcioniranja Europske unije nam otvara cijeli bezbroj ustavnih problema. Gledajući dosadašnje promjene ugovora o Europskoj uniji koji je de facto i de jure njen ustav moguće je naći sličnosti s propalom komunističkom jugoslavenskom multikulturalnom federacijom. Ova propala višenacionalna politička tvorevina je tokom razdoblja doživotnog predsjednika Tita mijenjala ustav 4 puta u 26 godina (1946., 1953., 1963.,1974.). Službeni navedeni razlozi su uvijek bili da je država došla do novog stepena svoga razvoja pa tome treba prilagoditi i ustav.

Za razliku od Jugoslavije Europska unija je uspjela u 15 godina promjeniti svoj de facto i de jure ustav 4 puta počevši od Ugovora iz Maastrichta 1992., pa preko Ugovora iz Amsterdama 1997. i Ugovora iz Nice 2001. i na kraju Ugovora iz Lisabona 2007. godine. Nakon ovog vremenski posljednjeg ugovora čak je i Europska komisija uspjela razumjeti demokratsku toksičnost daljnjih promjena pa ih je nastavila provoditi uz blago govoreći inovativne interpretacije članaka ugovora iza koje je stajala politička i ekonomska moć institucija nasuprot demokracije.

Jedno od krajnje razumnih nikada postavljenih pitanja po pitanju svih pravnih i ekonomskih promjena načina funkcioniranja Europske komisije nakon 2007 godine se tiče moderne političke i društvene znanosti. One nam govore da kada državni lider prisvoji ovlasti koje mu po ustavu ne pripadaju on izvršava auto-puč, pa u skladu s tim nezgodno pitanje svih pitanja glasi da li je on izvršen u Europskoj uniji ?

Kako posao ove knjige nije da odgovori na ovo pitanje red je da se pozabavimo osnovnim de facto i de jure ustavnim promjenama Europske unije dok ćemo se takozvanim inovativnim promjenama

baviti kasnije. U skladu s tim cilj nam je usmjeriti pogled na nekoliko zanimljivih promjene između Ugovora iz Rima 1957. i Ugovora iz Lisabona 2007. pri čemu ćemo početi s Ugovorom iz Maastrichta iz 1992 godine kojim je proglašena Europska unija.

Ugovor iz Maastrichta

Potpisivanjem ovog sporazuma koji su Europska komisija i vlade koje su ga podržavale predstavljale samo kao nevažnu tehničku nadogradnju Rimskog sporazuma nastaje Europska unija. Njegovim potpisivanjem je ujedno završila i sva dotadašnja rasprava o dvije različite koncepcije buduće Europe.

Prvu sada poraženu koncepciju su predstavljali lideri kao Margaret Thatcher koja se zalagala za konfederalni koncept Europe nacionalnih država povezanih u slobodnu trgovinsku zonu. U toj poraženoj viziji budućnosti europske države se međusobno natječuju manipuliranje tečaja valuta zajedno s različitim poreznim i regulatornim režimima.

Na mjestu te populistički popularnije, ali na kraju poražene koncepcije Ugovor iz Maastrichta je stvorio zametak federalističkih Sjedinjenih Država Europe kojima upravljaju neizabrani birokrati iz Brusselsa. Ta revolucionarna promjena u načinu funkcioniranja dotadašnje zajednice se najbolje vidi u samom ugovoru koji je uvećao za 81.82 % broj društvenih, političkih i ekonomskih područja u kojima samo Europska komisija ima pravo pokretanje inicijativa što predstavlja prvu drastičnu promjenu do koje dolazi s ovim potpisivanjem.

Druga revolucionarna promjena koja stupa na snagu se tiče prioriteta koje će imati novostvorena unija. U Rimskom ugovoru iz 1957. preambula ima 10 točaka, dok ih u Ugovoru iz Maastrichta iz 1992. ima 14. Prva od stvari koje upada u oči osim samog broja točaka je ono što u njima piše. Ugovor iz Rima odmah nakon predstavnika država potpisnica i poziva na zbližavanje država članica tvrdi:"Potvrđujemo da je naš osnovni cilj konstantno poboljšavanje životnih i radnih uvjeta našeg stanovništva”.

Ova točka koja je očito po mjestu na koje je bila postavljena bila od iznimnog značaja 1957. godine je pobrisana, nestala u Ugovoru iz

Maastricha i više se nikada neće ponovno spominjati. Zajedno s izmjenama preambule mijenjao se i članak 2 ugovora o stvaranju Europske unije. U Ugovoru iz Rima (1957.) taj maleni članak je pozivao na stvaranje zajedničkog tržišta, koordinaciju gospodarskih politika članica s ciljem postizanja stalnog gospodarskog rasta i ubrzanog rasta životnog standarda. Kod Ugovora iz Maastrichta (1992.) članak 2 govori o zajedničkom tržištu, budućem stvaranju eura, stabilnom održivom rastu bez inflacije, zaštiti prirode i tek na kraju o dizanju životnog standarda čime je to de facto proglašeno najmanje važnim. Ta definicija kakva god da bila je ipak pozivala na rast životnog standarda, ali će se kasnijim izmjenama ugovora ta „greška" korigirati.

Ove negativna promjena preambule i članka 2 ugovora neupitno dokazuje da cilj Europske unije od prvog dana njenog postojanja nije dizanje životnog standarda na što nam ukazuju i danas poznati protesti Republike Francuske iz doba potpisivanja. Namjesto onog prvobitnog članka preambule o dizanju životnog standarda Ugovor iz Maastricha ima recital o poštivanju ljudskih prava:"Potvrđujemo našu privrženost principima slobode, demokracije, poštovanju ljudskih prava i vladavini zakona". Ova promjena strateških ciljeva je uspješno prevarila europsku ljevicu koja i četvrt stoljeća kasnije odbija prihvatiti ono što znaju svi europski radnici i umirovljenici. Oni znaju da je ugovorom određenom da uniju vode eurokrati u dogovoru s korporacijama kako bi promovirali njihove interese kao i one financijske zajednice (25) na uštrb interesa građana.

Treća promjena do koje dolazi je ona pravna. U prvobitnom sporazumu stvaranje Europskog suda pravde je prošlo gotovo neprimjetno, ali tokom desetljeća i desetljeća ovaj sud je postepeno ukidao temeljna prava nacionalnih sudova što se događalo, a da javnost za to nije niti znala pa je tako postao jedan od glavnih pokretača reforme zajednice u uniju. S potpisivanjem ugovora o stvaranju unije sve presude ovog suda su automatski, prikriveno postale pravna stečevina Europske unije bez da je itko osim pravnih stručnjaka to uspio primjetiti. Tu promjenu se ne može dovoljno naglasiti iako se na nju najčešće zaboravlja.

Za mnoge stručnjake osnovna ideja sveukupnog Ugovora o

stvaranju unije je bilo stvaranje zajedničke valute kojom će upravljati neovisna središnja banka. Iz te početne pozicije i današnjeg stanja jasno je da je očiti dugoročni cilj bio stvaranje Europske federacije korištenjem budućeg eura i Europskog suda kao osnovnih poluga za daljnje ujedinjenje država članica. Za razliku od financijskog ujedinjenja i stvaranja slobodnog tržišta ništa nije navedeno o načinu upravljanja gospodarstvom unije što je danas retroaktivno gledano ukazivalo na buduće svima očite probleme.

Prihvatanje zajedničke valute od strane članica je bilo dočekano s apsolutnim iznenađenjem. Stručnjaci političkih nauka su bili potpuno iznenađeni da je konsenzus o stvaranju eura u novoj zajednici mogao biti postignut tako brzo, tako jednostavno. Osnovno iznenađenje se temeljilo na činjenice da je 12 članica dobrovoljno odustalo od vlastitih središnjih banaka i prihvatilo nastanak Europske središnje banke s jedinim službenim zadatkom kontrole cijena. Za razliku od političke i ekonomske elite koja je podržala ovaj oblik političke unije i potpisala ugovor iz Maastrichta javnost je bila blago govoreći skeptična. Ta skeptičnost glasača će dovesti u pitanje demokratsku legitimnost cijelog procesa što predstavlja pitanje koje će se u budućnosti bezbroj puta ponavljati kod ponovnog, ponovnog i ponovnog širenja ovlasti komisije na uštrb država članica i njenih naroda s svakim novim dogovorom.

Od 12 članica Europske ekonomske zajednice samo njih dvije su pružile mogućnost glasačima da na referendumu kažu što misle. Prvi referendum onaj Danski biva održan 02.06.1992. godine i na njemu Danci glasuju protiv Ugovora iz Maastrichta, protiv stvaranja Europske unije bez obzira na plebiscitarnu podršku poslovne i političke zajednice ovom ugovoru. Za razliku od glasača koji su s 50.7 % naprema 49.3 % odbacili sporazum parlament ga je bio ranije prihvatio s 83.9 % naprema 16.1 %. Ta iznimna razlika u razmišljanju glasača i parlamentaraca o ugovoru je već tada jasno ukazala na tadašnju totalno različito razmišljanje političke i ekonomske elite s jedne,a običnih građana s druge strene o europskom projektu. Druga država u kojoj se održao referendum je bila Francuska i u klimi praktički identičnoj onoj u Danskoj Francuzi su podržali stvaranje Europske unije s 51 % za i 49 % protiv. Kako Ugovora iz Maastrichta

jasno definira da će Europska unija zaživjeti tek kada ga svi ratificiraju Danska je 11 mjeseci kasnije ponovila referendum što rezultira krvavim rođenjem Europske unije pošto je Danska policija ispalila 113 hitaca u protueuropske demonstrante koji su smatrali da je protivno demokraciji ponavljanje referendumu. U toj pucnjavi policijski meci su pogodili 11 demonstranata,a taj dan ujedno predstavlja de facto rođenje Europske unije jer su tada "napokon" bili ispunjeni svi uvjeti ugovora iz Maastrichta za njeno uspostavu koja će se dogoditi na Dan mrtvih 1993. godine. Te demonstrante slobodno možemo nazivati huliganima,a i s bezbroj drugih negativnih imena, ali pri tome ne smijemo nikada zaboraviti razlog tih demonstracija. Oni su demonstrirali smatrajući da nije u skladu s pravilima demokracije ponavljati glasovanje kako bi se postigao rezultat koji traži politička i ekonomska vladajuća elite. Oni su smatrali da tako nešto predstavlja diktaturu,a na kraju je policija pucala u njih poslavši tako vrlo jasnu poruku o europskom sistemu.

Ovo ponovljeno glasovanje u određenom smislu je ukazalo na određene demokratske sličnosti između procesa ujedinjenja Europe i izbora u Alžiru gdje je Islamistička stranka izašla s programom jednom je dovoljno. U oba slučaja pozicija onih koji upravljaju procesom je bila jedanput je dovoljno ili drugim riječima nakon demokratske izborene pobjede na izborima Islamističke partije u Alžiru njeni lidera su izjavljavali da više nikada ne treba glasovati. Isto tako u procesu ujedinjenja Europe od glasača se očekuje da glasa dok ne izabere ujedinjenje. Nakon toga se više nikada ne bi smjelo glasovati o ovom pitanju.

Za razliku od ova dva ili preciznije tri referenduma niti stanje u Velikoj Britaniji nije bilo pozitivno tako da je premijer uspio jedva slomiti otpor

Grafički prikaz rezultata ponovljenog referenduma u Danskoj. Samo je glavni grad glasovao protiv (slika s Wikipedije)

zastupnika svoje stranke kako bi potpisao Ugovor iz Maastrichta. U parlamentu Njemačke s druge strane situacija je bila depresivna. Ministar vanjskih poslova Klaus Kinkel je u svom govoru navodio potrebu stvaranja Europske unije "jer pojedinačne države nisu više u

stanju riješavati probleme. Glas za uniju je glas protiv nacionalizma" na što je tamošnji parlament bez ikakvog entuzijazma dao pozitivni odgovor.

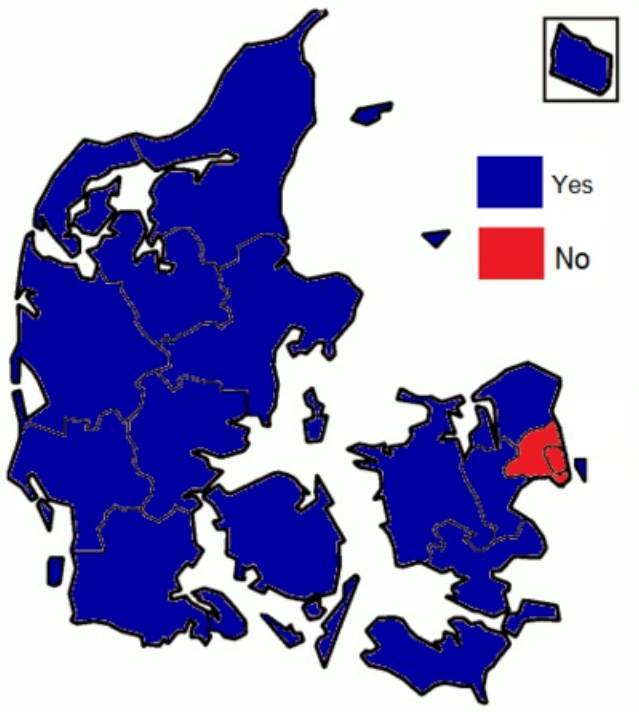

Za konačni dokaz toga što je predstavljao ovo potpisivanje dovoljno nam se je osvrnuti malo unatrag. Tokom 35 godina postojanja Europske ekonomske zajednice Europska komisija je bila predložila sveukupno 315 tehničkih direktiva i pravila. Između 1992. i 1994. godine Europska komisija će ih donijeti 1.136 ili 360 % više nego u prethodnih 35 godina. Ta inflacija direktiva je samo ukazala na ono što u budućnosti čeka građane država članica Europske unije.

Ugovor iz Amsterdama

Ovaj ugovor koji biva potpisan manje od 4 godine nakon stupanja na snagu ugovora o osnivanju Europske unije predstavlja prije svega kao i svi budući ugovori nastavak procesa smanjivanja ovlasti država i njihovo prebacivanje na Europsku komisiju.

Prva, a neki ju nazivaju i najvažnija promjena koju donosi ovaj ugovor predstavlja ugradnja Šengenskog ugovora o ukidanju unutarnjih granica u Europski legalni sistem. Do ovog ugovora područje Šengena je bilo potpuno odvojeno od samog postojanja i funkcioniranja Europske unije. Praktički u sklopu ovih promjena došle su pod kontrolu Europske komisije, pod njene direktive politike vezane s slobodnim kretanjem stanovništva i migracija.

Druga promjena koju donosi ovaj ugovor se ticala vanjske politike. Po njoj Europsko vijeće će donositi odluke većinom glasova po

pitanjima o zajedničkoj strategiji o kojoj se već raspravljalo u vijeću. Ovaj sporazum je ipak još uvijek dopuštao da neka članica po ovom pitanju zbog jasno navedenih nacionalnih razloga uloži veto, ali uz očekivani negativni publicitet jer se suprotstavlja svim ostalim članicama koje su glasale pozitivno iz svojih vlastitih uvjerenja ili jer su bile izložene mobbingu prije svega Njemačke i Francuske.

Treća važnija promjena koju donosi ovaj sporazuma je stvaranje pozicije Visokog predstavnika Unije za vanjske poslove i sigurnosne poslove ili pojednostavljeno ministra vanjskih poslova Europske unije koji je trebao dati ime i lice Europi u odnosima s ostatkom svijeta. Ovom promjenom je pored ostalog po prvi put dopušteno da Europska unija sklapa međunarodne ugovore. Po tom ugovoru postojalo je ipak još uvijek ograničenje da svi članovi od Europskog vijeća moraju glasovati jednoglasno da bi dogovor bio potpisan.

Ugovor iz Nice

Još prije nego što je 01.05.1999. godine na snagu stupio prethodni sporazum Europska politička elita je pokrenula pitanje njegovih promjena. U osnovi postojala su dva potpuna različita razloga za nadogradnju Ugovora iz Amsterdama iako su mediji u cilju propagandne promocije navodili samo onaj o proširenju unije na bivše komunističke države.

Kao što je Europska zajednica za ugljen i čelik nastala u doba gospodarskog propadanja važnosti ugljena i čelika tako je prethodni ugovor u dijelovima koji su se ticali međunarodne trgovine bio već zastario. Trgovinska eksplozija uslužnog sektora, kao i događaji na sastanku WTO-a u Seattlu 1999 godine su ponovno iznenadili eurokrate što je rezultiralo potrebom stvaranja novog sporazuma.

Tokom pregovora o prethodnom sporazumu Francuska je bila stvorila blok država koji nije imao povjerenja da će Europska komisija voditi trgovinske pregovore u interesu Europljana. U međuvremenu zagovornici takozvane slobodne trgovine i europskih institucija su uspjeli razbiti ovaj blok država koji je pokušavao štititi interese država. Rezultat toga je bio da je 2001. godine uz Francusku stajala još samo Španjolska i zainteresirana javnost dok su se na drugoj strani nalazili

Europska komisija, Njemačka, Švedska i Benelux pa nije teško pogoditi oblik koji je dobio finalni dogovor. Na kraju pravila za trgovinsku u uslužnom sektoru su ušla u ekskluzivnu kompetenciju Europske komisije jer je po pitanju članka 133 koji se bavio ovim pitanje Europska komisija na kraju dobila sve što je realno bilo moguće.

Osim trgovinskog dijela drugi važni dio se ticao priprema za proširenje Europske unije na Maltu, Cipar i bivše komunističke države. Osnovne rasprave su se tada vodile po pitanju broja glasova koje će imati pojedine države. Francuska je u ovim dijelu zastupala gledište da 6 velikih članica moraju zadržati 55 % glasova bez obzira što po broju stanovnika imaju pravo na samo 42 %. Dogovor među 27 tadašnjih ili budućih članica je na kraju bio kompromis po kojemu tih 6 velikih članica ima ispod 50 % glasova,ali da kod preglasavanja nije važan samo broj stanovnika nego i činjenica da neki prijedlog podržava većina članica.

Kao što su s Ugovorom iz Maastrichta pobrisani dijelovi prvobitnog ugovora koji pozivaju na dizanje životnog standarda i možemo to slobodno reći zamjenjeni onim emotivnima o ljudskim pravima i europskom jedinstvu nešto slično se dogodilo i s Ugovorom iz Nice. Samo 4 dana prije pojave tog ugovora potpisana je Povelja Europske unije o temeljnim pravima. Ovaj sporazum o pravima kojim Europska komisija dokazuje humanost Europskog projekta nije bio niti de jure niti de facto sastavni dio sporazuma, ali se njegova pojava onima koji žele tako nešto vjerovati "slučajno" poklopila s ugovorom kojim se pojačava trgovinska globalizacija na štetu europskih i ako ćemo vjerovati NAFTA primjeru svih drugih stanovnika.

To sve na kraju nije bilo dovoljno. Od 15 tadašnjih članica Europske unije samo je jedna, Irska dopustila referendum što je rezultiralo jasnim odbijanjem novog ugovora 07.06.2001. Nakon ovog „pogrešnog” glasovanja zapadni mediji su razapeli Irce tako da na primjer BBC u naslovu teksta javlja "Irska odbija proširenje Europske unije" i priznaje uz put da je 37 od 41 izbornog područja glasovalo protiv sporazuma. Tek na kraju svog teksta o glasovanju BBC priznaje da tada propali sporazum mijenja način donošenja odluka u uniji i smanjuje prava veta država članica. Kao i u prethodnom slučaju kada

su Danci glasovali protiv Ugovora iz Maastrichta nakon čega su morali ponoviti glasovanje tako su sada i Irci morali ponoviti glasovanje nakon čega je Ugovor iz Nice stupio na snagu.

Ustav Europske unije

Zbog irskog prvobitnog referendumskog odbijanja Ugovor iz Nice je stupio na snagu tek 01.02.2003. godine,a već sljedeću godinu bilo je vrijeme za novi europski ugovor s ciljem daljnjeg jačanja Europske unije na uštrb prava država članica. Ako ćemo vjerovati službenim podacima o ispitivanju javnog mijenja koje se održalo u razdoblju 14 – 23.01.2004. godine 77 % građana je podržavalo stvaranje ustava dok je u euroskeptičnoj Velikoj Britaniji taj broj navodno iznosio samo 51 %.

Ta navodna javna podrška je dala daljnji poticaj eurofilima za jačanje centralizacije iako su i sami morali pretpostaviti da su ti podaci netočni, lažni. Dokaz u tom smjeru nam daruju izbori za europski parlament 2004. godine tokom kojih su sve političke stranke izbjegavale spominjati europski ustav i daljnje jačanje unije. Sama Europska unija je čekala završetak izborne kampanje da bi javno izašla s prijedlogom ustava tako da se to događa na sastanku Europskog vijeća koji se održao samo tjedan dana nakon izbora za Europski parlament.

Kada uzmemo u ruke službeni riječnik koji koriste Europske institucije prvi cilj donošenja ustava nije bio smanjivanje ovlasti država članica nego ubrzavanje procedura donošenja odluka u uniji. U skladu s prijedlogom ustava princip glasovanja kvalificiranom većinom će biti korišten u praktički svim slučajevima. Formalno gledajući ta odluka je bila donešena jer se smatralo da se odluke u Europskoj uniji s 25 članova neće biti u stanju donositi u slučaju upotrebe veta i da će to rezultirati blokadom unije. Na osnovu ranije potpisanih ugovora Europska unija je uzela sebi pravo da donosi zakone o vanjskoj trgovini i carinama, unutrašnjem tržištu, financijskoj politici članova eurozone, poljoprivredi, ribarstvu i velikom dijelu nacionalnog zakonodavstva uključujući ekologiju, zdravstvo i sigurnost na poslu.

Cilj ovih promjena je bio da se ustav dodatno prošire ovlasti Komisije na prije svega pravosuđe, azil i migraciju.

Kako sve ove promjene jačaju utjecaj europske komisije na uštrb utjecaja država njihovim parlamentima Europska unija je "velikodušno" njime dala mogućnost da davaju negativno mišljenje o budućim europskim zakonima, ali ne i mogućnost da blokiraju njihovo donošenje ili da ih naknadno ukinu. Kao drugi „poklon" novog ugovora se navodilo unošenje Povelja Europske unije o temeljnim pravima u ustav što će navodno donijeti razne neodređene blagodati europljanima.

Zbog velikih promjena u načinu funkcioniranja unije nekoliko članica je ovaj put dopustilo svojim građanima da iznesu putem referenduma mišljenja o Europskom ustavu. Prvi koji su to imali priliku su bili Španjolci. Tokom tamošnje izborne kampanje u kojoj koje su de facto sve političke stranke podržavale donošenje europskog ustava referendumom on biva izglasan uz najnižu izbornu ili referendumsku izlaznost u povijesti države. Sveukupno na birališta je izašlo samo 41.8 % smatrajući da su političari i poslovna elita sve unaprijed sami odlučili pa da referendum niti nema nikakvog smisla i utjecaja na buduće događaje.

Iskorištavajući taj španjolski rezultat kao podlogu za uspjeh u Francuskoj tamošnja vlada koja se još od ranije premišljala da li da dopusti ili ne referendum je donijela odluku da će se on ipak održati. Ako želimo vjerovati podacima o ispitivanju javnog mijenja iz veljače 2005. godine što je jedan veliki ako kada je bio održan španjolski referendum 63 % Francuza je podržavala ustav, ali rezultat će na kraju bez obzira na podršku cjelokupne francuske elite biti drastično različit. Tokom kampanje glavne političke stranke, socijalistička stranka i Jacques Chirac desničarski predsjednik Francuske su tražili glasovanje za ustav navodeći kao osnovni razlog Povelju Europske unije o temeljnim pravima tako da su jedini stvarni protivnici donošenja ustava ispali takozvani ekstremisti. Ekstremni ljevičari na čelu s komunističkom partijom su ispravno navodili da ustav vodi do jačanja neoliberalizma na uštrb radnika, dok su ekstremni desničari na čelu s National Front također ispravno tvrdili da on ukida nacionalne ovlasti i

Grafički prikaz glasovanja nizozemskih gradova i općina na europskom referendumu (slika s Wikipedije)

podređuje ih Europskoj uniji. Komentar visokog europskog dužnosnika o francuskim glasačima i kako bi oni trebali glasovati biva istovremeno jednostavan i duboko kontroverzan "Oni nisu pročitali Ustav. Ako su ga pročitali nisu bi ga razumjeli. Ako su ga razumjeli tada im se ne sviđa, ali bez obzira na sve to oni trebaju glasovati za njega". Na referendumu održanom 29.05.2005. godine 54.67 % glasača uz izlaznost od 69.37 % je glasalo protiv ustava na što je politička elita u svom kroz povijest bezbroj puta ponavljanom stilu ponovila riječi o šteti nanesenoj ugledu i utjecaju države u svijetu. Ovaj rezultat je ujedno bolje od bilo kojeg drugog ukazao na odnarođenost svijeta europske političke elite i onih kojima oni vladaju jer je ranije francuski parlament bio glasovao o identičnom pitanju zbog potrebe izmjene ustava. Na tom parlamentarnom glasovanju 81.84 % je glasovalo za Europski ustav, a samo njih 7.4 % protiv. Ovdje moramo ponovno naglasiti da je protiv ustava na referendumu glasovalo 54.67 % birača dok je u parlamentu protiv ustava glasovalo samo 7.4 % parlamentarnih zastupnika.

Par dana nakon francuskog održao se nizozemski referendum protivno volji tamošnje vlade koja je očito unaprijed znala mišljenje građana o ovom kontroverznom pitanju. Iako su praktički sve parlamentarne stranke podržavale ustav postojala je podjela između onih koji žele da stanovnici donesu odluku i onih koji su htjeli da bude donesena u parlamentu. To je na kraju dovelo do referenduma tokom kojeg je samo Socijalistička partija s 6 % osvojenih glasova na

posljednjim izborima promovirala negativan odgovor. U Nizozemskom slučaju zagovornici predloženog ustava na čelu s vladom su plašili birače izbijanjem rata u slučaju ako propadne referendum. Na kraju s praktički istom podrškom političke elite kao u Francuskoj 61.54 % glasača su glasovali protiv uz izlaznost od 63.3 %. Sve u svemu od 467 teritorijalnih jedinica protivnici ustava su pobjedili u njih 446 s tim da su po očekivanju dvije najbogatije jedinice Bloemendaal i Bennebroek glasale DA što samo po sebi ukazuje na jasnu političku poruku kome taj ustav koristi.

Nakon ovih neuspješnih referenduma o Ustavu Europske unije red bi bio da se malo podsjetimo na općenite dotadašnje referendumske rezultate u povijesti unije. Ako gledamo samo rezultate referenduma postojećih članica kojima je bilo zamišljeno prenijeti dodatne ovlasti s nacionalnih država na uniju moguće je uočiti opće protivljenje glasača ovom u stvarnosti nametnum europskom projektu. Počevši s referendumima o Ugovoru iz Maastrichta i završno s referendumom o ustavu bilo je održano 12 raznih referenduma u kojima su praktički sve političke stranke i ekonomska elita podržavali prenošenje ovlasti na uniju.

Bez obzira na svu tu političku, medijsku i ekonomsku moć rezultat svih referenduma je bio 6:6. Danska je dvaput, a Irska, Francuska, Nizozemska i Švedska su jedanput odbili Europu dok su Irska dva puta, a Francuska, Danska, Španjolska i Luxemburg jednom glasovali pozitivno. Nakon 2005 godine i početka ekonomske krize 2007 ova nezgodna situacija će se drastično pogoršati pa će referendumski rezultati za taj period biti 6:2 s 5 referenduma protiv zahtjeva, želja Europske unije za redom.

Dok se pojedinačne države moglo prisiliti na ponovno glasovanje više njih nije bilo moguće pogotovo kada je postalo jasno da bi i druge članice glasovali protiv kada bi im se dopustilo najavljeno glasovanje. Reakcija na ovaj referendum je bila identična kao i na one prethodne, ali i na one buduće. Europska elita je ponovno, ponovno i ponovno optuživala glasače da su nepismeni i da ne znaju što je dobro za njih ili kako je to konkretno rekao Marco Incerti, glasogovornik od Center for European Policy Studies in Brussels:

“Dobro je da su glasači Europskih država iskorili svoje pravo da

donose odluke, ali nije pozitivno da neki ljudi glasuju na osnovnu lažnih informacija. Potrebno nam je poduzeti veliku edukaciju u Europskoj uniji, puno više informacija koje bi išle prema glasaču tako da bi referendumi funkcionirali kao što je zamišljeno."
ili u prevodu da bi se dobio rezultat koji oni žele. Za razliku od tog eurofilskog, antinacionalnog, elitističkog stajališta apsolutna većina onih koji su glasovali protiv ustava u Francuskoj je jasno rekla da su glasovali protiv zbog pogoršavanja životnih uvjeta što u prevodu znači da nisu nepismeni i da vrlo dobro znaju što je u njihovom interesu. Dokazi ukazuju da Europljani kao i Amerikanci o čemu govorimo u poglavlju vanjska politika vrlo dobro znaju što je u njihovom interesu,a što je protiv njega. Oni to znaju puno bolje od onih koji navodno štite njihove interese.

Ugovor iz Lisabona

Nakon katastrofalnog neuspjeha s ustavom Europski politički i ekonomski vrh se našao na prekretnici. Osnovno pitanje, osnovna podjela se pojavila između zagovornika demokracije koji su podržavali referendumski izraženu volju građana i zagovornika autokracije koji su je odlučili ignorirati. U toj raspravi na jednoj strani se našao Giuliano Amato potpredsjednik Konvencije o budućnosti Europe,a na drugoj su više manje bili svi ostali. Njemačka kancelarka Merkel je insistirala da na referendumu propali ustav mora biti oživljen tvrdeći da čišćenje Europskog ustavnog nereda mora dobiti prioritet pred ekonomskom reformom.Francuski predsjednik Sarkozy ju je podržao u tom razmišljanju zajedno s predsjednikom Europske komisije Barrosom.
Amato je te predkrizne 2007 godine zagovarao gledište da bi u Francuskoj i Nizozemskoj prihvaćanje teksta ustava o kojem su glasači na referendumu rekli "Ne" bila provokacija,a mogli bi dodati i jasan dokaz diktature . S druge strane Valery Giscard d'Estaing, predsjednik Konvencije o budućnosti Europe i s neprikrivenim prezirom prema glasačima izjavljuje da je ovaj novi Ugovor identičan od glasača odbačenom ustavu. Po njegovim riječima u budućem Lisabonskom ugovoru prijedlozi iz odbačenog Europskog ustava su

ostali praktički nepromjenjeni. Jedino što je izmjenjeno su riječi kako bi se izbjegli, onemogućili referendumi o novom ugovoru. Po njemu kompleksnost novog teksta i prividno odustajanje od apsolutističkih ambicija bi trebalo biti dovoljno da se riješe problemi, protivljenje. U određenom smislu to je potvrdio i Charlie McCreevy, europski komesar za unutrašnje tržište kada je izjavio “kako ne očekuje da će ijedna psihička zdrava osoba pročitati Ugovor iz Lisabona”. On je bio potpuno u pravu pošto ovaj ugovor nisu pročitali niti članovi Europskog parlamenta jer ga nisu niti bili dobili prije glasovanja, ali su ipak kao pravi vjerni poslušnici glasovali za njega.

Na kraju samo je irskim glasačima bilo dopušteno reći što misle o ovom Ugovoru i oni su bili jasno glasovali protiv njega. Jedino što su na kraju postigli tim svojim glasovanjem je da ga ponove kako bi dobili priliku ispraviti svoju prvobitnu grešku što su na kraju i učinili. Odbijanja prihvaćanja referenduma 2005. godine bez spominjanja ovog silovanja demokracije s ponavljanjem referenduma u Irskoj su nanijeli trajnu štetu Europskom projektu. To je potpuno ispravno komentirala Marie-Georges Buffet, lider komunističke partije Francuske kadaje izjavila:“Referendum predstavlja jasnu promjenu. Ljudi su glasovali nakon čega je došlo do odbijanje prihvaćanja želja glasača što je rezultiralo apsolutnim razočarenjem.”

S ovim ugovorom kao i prethodnim korak po korak se smanjivala samostalnost država članica na uštrb unije. Kako bi se povećala efikasnost unije ili drugim riječima spriječilo države da ometaju “briljantne” planove Europske komisije, Vijeća Europe i Europske središnje banke ovim sporazum je ukinuto pravo veta država članica u novih 50 područja gdje je postojalo do tada. Najvažnije promjene po ovom pitanju su se dogodile u sferi migracija i pravosuđa dok se na promjene po pitanju trgovine više nitko ni ne obazire.

Jose Manuel Barroso, predsjednik Europske komisije 2004-2014
(slika s Wikipedije)

Kako je ugovor identičan od glasača odbačenom ustavu u njegove odredbe s časnim izuzecima nema potrebe ponovno ulaziti.

Prvi od tih izuzetaka nam je Povelja Europske unije o temeljnim

pravima koji sada po prvi put postaje dio de facto ustava unije. Njega je nužno spomenuti jer se pored ostalog bavi pravom na štrajk i pravom na zdravstvenu zaštitu čime se ulazi u ono što spada ili je još uvijek spadalo pod poslove nacionalnih država. Kako ovaj sukob kompetencija između države i članica dovodi nejasnoća očekivalo se da će u budućnosti Europski sud svojom presudom raščistiti nejasnoće, normalno na štetu država.

Drugi od tih važnih izuzetaka koje se moraju naglasiti je teoretski govoreći ukidanje Europskih naroda. Po dotadašnjem ugovoru Europski parlament su činili predstavnici “naroda država” dok je po Ugovoru iz Lisabona Lisbon treaty Europski parlament “sastavljen od predstavnika građana Unije”.

Treći od tih izuzetaka predstavlja mogućnost izlaska iz Europske unije na čemu je danas Velika Britanija neupitno zahvalna.

Osnovni argument eurofila za ovaj ugovor kao i one ranije počevši od onog iz Maastrichta je uvijek bio stvaranje efikasnije unije čemu su po njihovom mišljenju države i njihovi glasači glavna prepreka. Za razliku od tog mišljenja Engleze, Francuze, Njemce, Šveđane, Grke, pa na kraju krajeva i Hrvate kao najnovije članove prije svega zanima poboljšanje životnih uvjeta i da li se njih nešto pita u uniji, da li oni imaju pravo glasa kod donošenja odluka koji se tiču njihovih života ? Njih ne zanima efikasnije donošenje odluka jer nemojmo nikada zaboraviti diktature su najefikasnije kod donošenja odluka. One koji ne vjeruju u to dovoljno bi bilo podsjetiti na efikasnost Staljina u Drugom svjetskom ratu ili Park Chung-hee-a u izgradnji Južne Koreje.

Demokratski deficit Europske unije

Institucionalno nasilje nad demokratskom procedurom koje je na kraju dovelo do nastanka Lisabonskog ugovora ili preciznije govoreći donošenja Europskog ustava je moralo imati svoje negativne posljedice. Osnovna očekivana posljedica je ispala potpuni gubitak do tada više nego upitnog demokratskog legitimiteta unije u očima njenih stanovnika. Od potpisivanja ovog ugovora te 2007. godine Europska Unije je izgubila referendum o njemu 2008. godine (pa je bio ponovljen), Švicarski referendum o radnicima 2014., Grčki bailout referendum 2015., Danski referendum 2015., Nizozemski referendum o pridruživanju Ukrajine 2016. i Brexit referendum 2016. S druge strane jedinu neupitne pobjede Europska unija je ostvarila samo na Irskom fiskalnom referendumu za spas banaka 2012. i Danskom patent referendumu 2014 godine. Čak su i dotadašnji uvijek uspješni referendumi o ulasku u Europsku uniju prestali davati željene rezultate.

Kako je bilo očito da će Republika Hrvatska uskoro postat članica Europske unije njena vlada je bila prisiljena izvršiti promjene ustava 19 mjeseci prije samog održavanja referenduma što samo po sebi gledajući iz sfere demokratičnosti ispadne problematično. Osnovni razlog za promjenu se nalazio u saznanju da 50 % glasača neće izaći na referendum pa bi u skladu s tim Hrvatska glasovala protiv ulaska u Europsku uniju. Prvog dana referendumske kampanje Vesna Pusić, ministrica vanjskih poslova je obavijestila glasače da će u slučaju ako glasuju protiv pristupa uniji referendum biti ponovljen između 6 i 12 mjeseci kasnije uz 1.6 milijarde eura financijske štete. Na kraju na referendumu održanom 22.01.2012. uz izlaznost od 43.61 % i uz podršku svih političkih stranaka Hrvatska je s 66.67 % nasuprot 33.33 % glasovala za ulazak u uniju. Ovim priča nije bila gotova pošto je ustavni sud još morao po ubrzanom postupku odbiti sve 22 zakonske primjedbe na referendumski rezultat.

Dok je ovim načinom Hrvatska postala novi član unije to je pokušao i San Marino 2013. godine nagovarajući birače da izađu na glasovanje

tako što je povezao referendum o ulasku u Europsku uniju s referendumom o povećanju plaća pa bi to mogli smatrati i pokušajem korupcije vlastitih stanovnika. Stanovnici San Marina se na sve to nisu obazirali pa su odbili izaći na referendum koji je u skladu s tim propao.

O ovom deficitu malo toga bolje govori od različitih najviših dužnosnika Europske unije koji javno izjavljuju kao na primjer predsjednik Europske komisije Jean-Claude Juncker “ne može biti demokratskih izbora između različitih Europskih ugovora” dok je njegov prethodnik Barroso svoj prezir prema demokratskim procedurama iskazao riječima “Odluke donese od strane najdemokratskijih sistema u svijetu su vrlo često pogrešne”. Oni nisu niti približno pojedinci kojima su ove izjave greškom izletile u javnost nego one predstavljaju prevladavajući politički mentalni sklop. Onima koji ne vjeruju u to predlažemo da pročitaju izjavu moćnog njemačkog ministra financija Wolfganga Schäublea koji izjavljuje “izbori ne mijenjaju ništa“ ili onu europska komesarice za trgovinu Cecilie Malmström koje je rekla “Ja nisam dobila svoj mandat od strane Europskih građana”.

U tom autokratskom, arogantnom, protudemokratskom mentalnom sklopu zvuči potpuno očekivani da je osim ignoriranja volja birača Europska unija provela bezbroj uzurpacija na uštrb država članica koje graniče s osnovnom definicijom autopuča. Dok je kako možemo pretpostaviti svima poznata definicija puč koja govori da je to događaj kojim jedna ili više osoba u državi preuzme vlast na protuustavan način definicija autopuča je manje poznata. Autopuč je kada predsjednik, premijer ili vlada preuzmu na sebe ovlasti koje joj zakonom i ustavom ne pripadaju. U Africi i Aziji su ta kršenja ustavnih ograničenja prilično popularna s ciljem produžavanja vladavine predsjednika ili diktatora dok se u Europi ona prije svega tiču širenja ovlasti europskih institucija. Pitanje je da li izjava predsjednika Europske komisije Jean-Claude Junckera "Kada mi donesemo odluku o nečemu mi pustima da to u miru leži i čekamo što će se dogoditi. Ako se nitko ne pobuni, pošto ljudi ne razumiju što se dogodilo, što je bilo odlučeno mi nastavljamo korak po korak dok više nije moguće to što smo učinili poništiti” ukazuje na autopuč, ali ona neupitno ostavlja gorak dojam.

Primjer tih blago govoreći kontroverznih odluka kojima se uzurpiraju ovlasti država članica Europske unije ima bezbroj. Samo u 2017. godini imamo nekoliko u najmanju ruku čudnih odluka. Vremenski prva na koju ćemo se ovdje osvrnuti je ona kojom su u ožujku ministri financija dali ovlast Europskoj komisiji da kontrolira mirovinske sustave država članica. S ovom odlukom koja je de facto donesena u tajnosti građani nisu upoznati, a pitanje je koliko su pri donošenju bile upoznate i vlade država članica. Nemoguće je za početak vjerovati da ministar financija ima mandat za pregovore koji potpadaju pod ministarstvo mirovinskog sustava,a potom se javljaju i drugi problemi kao na primjer prepuštanje kontrole nad sustavom koji su države članice uvijek odbijale prepustiti.

Kao drugi primjer ove uzurpacije ovlasti država članica uzeti ćemo posjedovanje oružja. Zloupotrebljavajući kao ispriku islamističke napade koje su izvršili prije svega migranti ili njihovi potomci Europska komisija je odlučila izmjeniti europske zakone o oružju s ciljem da oteža Europljanima posjedovanja oružja. Ova u de facto tajnosti donešena odluka je izašla u javnost samo zbog toga što ju je Češka odlučila osporiti. Za razliku od Europske unije koja je odlučila razoružati svoje stanovnike, Češka je ranije 2017. godine donijela ustavni zakon po kojemu njeni građani mogu pucati na napadače u slučaju terorističkog napada. U određenom smislu ova rasprava o oružju parafrazirajući Marxa predstavlja povijest koja se ponavlja i to ovaj put kao opasna farsa. Da to shvatimo dovoljno je da se sjetimo rasprave s početka 5 stoljeća u kojoj biskup Synesius piše o rimskom zakonu:”Želite reći da građanima nije dopušteno nositi oružje,a dopušteno im je umrijeti ?”. Ukratko Rimsko Carstvo suočeno s vlastitom zabrinjavajućom situacijom je odlučilo 364 godine razoružati vlastite stanovnike što je identično onome kako Europska komisija reagira na krizu koja se dogodila 1653 godine kasnije.

Treća kontroverzna odluka Europske unije te godine je ona Europskog suda pravde kojom se naređuje državama članicama da moraju primiti migrante s Bliskog Istoka i iz Afrike. Ako države članice nisu u stanju niti određivati tko živi ili tko će živjeti na njihovom teritoriju one su onda svedene na status provincija koje mogu protestirati odluku imperijalne vlade, ali ne mogu ništa po pitanju tih

odluka poduzeti.

Četvrta radikalno-kontroverzna odluka, a druga u rujnu je ponovno došla od Suda. Njome je naređeno članicama Europske unije da moraju dozvoliti sadnju genetički modificiranog kukuraza Monstanta bez obzira na sve ranije postignute političke dogovore. Ova sudska odluka se nadovezuje na odluke 19 članica Europske unije iz 2015. kojom se zabranjuje uzgoj genetski modificirane hrane i onu još raniju iz 2014. godine koju su zajedno donijeli Europska komisija, parlament i vijeće. Po tom prvobitnom dogovoru iz prosinca 2014. godine državama članicama je bilo dopušteno zabraniti uzgoj genetički modificirane hrane ili kako je to Komisija službeno izjavila:
”Ovaj sporazum ako bude potvrđen će zadovoljiti konstantne pozive država članica još iz 2009. godine da imaju finalnu riječ da li će biti dopuštena sadnja genetski modificiranih organizama na njihovom teritoriju tako da pri donošenju svoje odluke mogu uzeti u obzir nacionalne interese i želje vlastitih građana“.
Vremenski nakon ove odluke i one kojom je 19 članica odlučilo potpuno ili djelomično zabraniti uzgoj genetski modificirane hrane dolazi ova odluka “neovisnog” Europskog suda “pravde” kojim se ukida pravo državama članicama da zabrane uzgoj ove hrane kojoj se protivi plebiscitarna većina Europskih građana. Samo u za posao prijateljski nastrojenoj Njemačkoj po podacima Federalne agencije za zaštitu prirode 84 % stanovnika je protiv sadnje genetički modificiranog (GMO) sjemena,a da o ostalim članicama niti ne govorimo. Službeni razlog za dopuštenje sadnji se našao sada u novom stajalištu Europske komisije i European Safety Authority koji su nasuprot stajalištu Italije i tamošnjeg dvije naučne studije zaključili da je GMO hrana sigurna (66). Ukratko potpuno ispadne nevažno razmišljanje stanovnika o odluci u ovom pitanju kao i velikoj većini drugih, kao i raniji službeni europski sporazumi između članica i Europske komisije.

Zagovornici ovih uzurpacija ovlasti država tvrde da je odluka donesena demokratskim nadglasavanjem država članica pa je u skladu s tim važeća bez obzira da li je javnost upoznata s njim i da li ju podržava. Pri toj tvrdnji oni zaboravljaju da su kao i svaki autokrat, svaki diktator da Europska komisija i druge europske institucije iznad

svih zakona, pa čak i onih koje oni sami donesu. Da bi to otkrili nama nije potrebno pročitati izjavu od bivše ministrice financija Francuske Christine Lagarde koja je rekla:
”Ugovor iz Lisabona je bio potpuno jasan. Nema spašavanja od bankrota. Mi smo prekršili sve europske zakone jer smo htjeli spasiti Europsku uniju” ili podsjetiti se da je Europska komisija provela izbore za Europski parlament 2009. na u vrlo upitan način. Da bi to otkrili nama nije potrebno niti podsjetiti na kršenje, pravila, zakona kod nastanka eurozone.

Da bi to otkrili nama je dovoljno pogled usmjeriti na reakciju europskih institucija na jedan zanimljiv sudski slučaj u Grčkoj. Nakon što je 2017. godine Andreas Georgiou, bivši šef grčkog zavoda za statisku osuđen zbog protuzakonitog načina slanja podataka Eurostatu Europska komisija je reagirala pretnjama i izjavom da su zaposlenici grčkog zavoda za statistiku zaštićeni zakonom što po njihovoj interpretaciji očito znači da su ti zaposlenici iznad nacionalnih i svih drugih zakona. Dio poruke o pretnjama po pitanju Grčke i njenih sudskih institucija se ovdje ticao izjave da će se Eurogrupa pozabaviti ovim pitanjem. To je inače ona ista Eurogrupa koja po mišljenju njenog predsjednika upućenom ministru financija Grčke ”ne postoji u zakonu pošto nije dio niti jednog sporazuma o Europskoj uniji.“

Kriza Unije

Svako tko je imao priliku voditi opuštenu, otvorenu raspravu s pripadnicima današnje europske elite neupitno je primjetio određenu zanimljivost koja dokazuje na njihovo potpuno otuđenje od realnosti. Kada pitamo praktički bilo kojeg običnog čovjeka, običnog stanovnika svjetskih država potpuno ne ulazeći u pitanje da li je riječ o Kinezu, Indijcu, Egipćaninu, Nigerijcu, Englezu ili Hrvatu i pitamo ga njegove želje, njegove brige, njegove lojalnosti uvijek ćemo dobiti praktički isti odgovor. Odgovor koji dobijemo uvijek ukazivati na stabilan posao od kojeg se može živjeti život dostojan življenja, bolji život svoje djece što bi mogli stvrstati u kategoriju poboljšanja životnog standarda i na kraju ljubav prema svojoj domovini ili vjeri. Čak i danas mladi Europske

unije koji su odrasli u ovom ozračju nakon 30 godina propagande ne odustaju od tradicionalnih vrijednosti. Primjer toga su Talijani gdje 6 puta više njih sanja stalan, stabilan posao nasuprot mobilnosti koja se u medijima već desetljećima neprestano reklamira

S druge strane kada govorimo s pripadnicima europske,a možemo slobodno reći i općenito zapadne elite koja se po primanjima nalazi na vrhuncu hranidbenog lanca onda jedine vrijednosti predstavljaju neka neodređena humanost i multikulturalizam. U slučaju ako im netko spomene dizanje životnog standarda ili ljubav prema domovini oni ostanu šokirani tim i takvim iz njihove perspektive suludim izjavama. Kada sam tokom razgovora s Tin Radovanijem, savjetnikom za strategiju BBC-a spomenuo da je za mene jedina važna vrijednost dizanje životnog standarda vlastitog stanovništva dobio sam odgovor:”Irelevantne li vrijednosti. Za plakati”

Da se takav život dostojan življenja omogućilo Europljanima onda bi se oni manje obazirali na multikulturalnost, migrante i zamjenu stanovništva. S druge strane da je zadržana nekakva nacionalna socijalna i radna sigurnost tada se što nam Orban vrlo dobro dokazuje u Mađarskoj ljudi ne bi bunili zbog nižeg životnog standarda koji je još uvijek miljama udaljen od onog na zapadu Europe.

Na žalost po budućnost Europskog projekta njena elita je odlučila istovremeno, pohlepno krenuti u rušenja životnog standarda i multikulturalnost, uništenje europskih naroda tako da ona danas postoji samo uz pomoć masivne propagandne mašinerije kojom se neopravdano kritiziraju i nacionalisti i borci za socijalnu pravdu. Prve se proglasilo fašistima i nacistima samo zbog toga što podržavaju opstanak nacionalne države što je u skladu s službenom politikom ostatka svijeta. Za druge nam kao jasan primjer može poslužiti Syriza koja se proglašava ekstremnim ljevičara samo radi toga što su tražili zaustavljanje rušenja životnog standarda u Grčkoj.

Zbog sveukupne političke, ekonomske i demografske situacije stvorene od strane Europske unije u posljednjih 25 godina nikoga više ne iznenađuju depresivna razmišljanja njenih stanovnika. Po ispitivanju javnog mijenja koje je provela Mađarska Századvég Foundation pod imenom Project 28 duplo više europskih građana smatra da njihove države i unija u cijelini idu u pogrešnom smjeru.

Među državama čiji stanovnici tako misle se osim po očekivanju Grčke, neočekivano nalaze Francuska i Njemačka koje spadaju u trećinu najpesimističnijih država Europe. Ti podaci nisu niti približno katastrofalni kao oni koji govore o očekivanju stanovnika o budućnosti njihove djece. 340 % više stanovnika Europske unije više vjeruje da će im djeca imati lošiji život nego da će im biti bolji. Među države s najdepresivnijim stanovnicima po ovom pitanju spadaju Francuska, Austrija, Italija i Njemačka, ali nazvati ih depresivnima je ipak malo pretjerano. Oni su na kraju krajeva realisti jer se pored ostalih s njima slaže i Stilgitz.

Za pretpostavit je da će mnogi eurofili ovo Mađarskoj ispitivanje javnog mijenja odbit prihvati proglašavajući ga Orbanovog propagandom. Kako bi svima koji te podatke ne mogu prihvatiti kao istinite uzeti ćemo ovdje i podatke relativno sličnog ispitivanja javnog mijenja koje je proveo Royal Institute of International Affairs tokom 2017 godine. Po tom istraživanju za stanovnike nacionalnih država Europska unija prije svega simbolizira birokraciju, ekonomsku krizu i gubitak nacionalne moći. Također po tom istraživanju 49 % ima negativno razmišljanje o Europskoj uniji koje se kreće od pesimističnog do bijesnog dok na drugoj strani samo njih 32 % ima pozitivno mišljenje koje se kreće između uključen i optimističan. Ovo poglavlje ćemo završiti samo s podacima ispitivanja javnog mijenja po pitanju da li se treba nastaviti s slabljenjem ovlasti nacionalnih država. Ako pitamo građane njih 78 % se protivi daljnjoj centralizaciji dok ako pitamo elitu njih 61 % se protivi takvom smjeru razvoja Europske unije tako da na kraju ispadne da postoji opći konsenzus po ovom pitanju koji Europska komisija i druge europske institucije u potpunosti ignoriraju.

Zaključak europski ustav

Unija se danas nalazi pod opsadom okružena s vanjskim i unutrašnjim neprijateljima. Dok iz unutra ona biva razdirana nezadovoljstvom stanovnika životnim standardom kao i nacionalnim tenzijama izvana ju napadaju države koje su stvorene na potpuno drugačijim društvenim i ekonomskim temeljima. Bez obzira na sve od stručnjaka postavljene i uspješno ostvarene gospodarske ciljeve stanovnici unije ili možda bi preciznije bilo reći federacije s strahom gledaju u svoju budućnost kao i budućnost svoje djece. Pokušaji ulaganja kroz desetljeća milijardi i milijardi s ciljem „edukacije" stanovništva kako bi se stvorio novi čovjek su završili neuspjehom. Niti sva ta ulaganja niti politički pritisak nisu uspjela promjeniti ekonomska i nacionalna razmišljanja građana kao niti njihovu želju za početkom demokratskih donošenja državnih odluka koje će poštovati želje od elite prezrenih običnih građana. Evolucijom ovog razvoja događaja stanje u društvu svakim danom postaje sve usijanije i nitko ne može predvidjeti što će se dogoditi u sljedećih deset godina.

Ako ste pomislili da je ovo bila priča o Europskoj uniji počinili ste lako oprostivu grešku jer je ovo bila priča o Sovjetskoj uniji tokom osamdesetih godina dvadesetog stoljeća. Kao što smo rekli ta greška realno govoreći nije niti bila tako velike jer postoji bezbroj sličnosti počevši od autokratizma preko borbe protiv nacionalizma i „edukacijskih" kampanja pa sve do uspješnih stranih sistema koji izazivaju zavist kod stanovnika čiji životni standard se nalazi u realnom opadanju. Te sličnosti nisu niti tako čudne ako uzmemo u obzir da je Sovjetski sistem stvoren tokom dvadesetih godina dvadesetog stoljeća kao i ideja europeizma i neoliberalisma koje će postati temeljne odrednice Europske unije.

Praktički od prvog dana tadašnje Europske ekonomske zajednice koju bez obzira na svu režimsku propagandu moramo gledati potpuno odvojeno od Europske unije riječ je bila o pokušaju micanja donošena odluka od strane demokratski izabranih vlada u ruke „stručnjaka", eurokrata. Gospodarsku osnovu ovog autokratskog prisvajanja moći su činile ideje Friedricha Hayeka koji se intelektualno formirao u doba

totalitarisma i koji je zahtjeva da sve društvene, ekonomske odluke donose takozvani stručnjaci pošto oni bolje znaju što je potrebno ekonomiji od običnih stanovnika, glasača.

Kao što smo vidjeli tokom razvoja Europske ekonomske zajednice države su bile uspješne u blokiranju osvajanja vlasti Europske komisije počevši još s prvom Hallsteinovom komisijom, a razloga za to je bilo bezbroj počevši od eurokratskih stručnjaka koji nisu bili u stanju naći kokos na kokosovom otoku. Ti navodni stručnjaci su svojim nemaštovitim, statičnim razmišljanjima o svijetu uvijek uspjeli biti iznenađeni od događaja iz stvarnog svijeta. Odmah na početku nisu bili u stanju predvidjeti kolaps tržišta ugljena i čelika, potom nisu bili u stanju predvidjeti kolaps SSSRa, niti su potom predvidjeli važnost tržišta usluga, samo da bi ih desetak godina kasnije iznenadio financijski kolaps,a na kraju ih je iznenadio i nastanak migrantskih no-go zona u Europi. Ukratko sve ekonomske, društvene i političke projekcije eurokrata su uvijek bile pogrešne, ali oni nam danas tvrde da znaju kako su sada u pravu i da ih mi svi moramo izvršavati njihova naređenja kako bi nama svima bilo bolje.

Kao što smo vidjeli u poglavlju tokom razdbolja Europske ekonomske zajednice članice su imale mogućnost blokirati ili se uopće ne obazirati na odluke Europske komisije. Strukturalni odgovor na ovo odbijanje prihvaćanja uputstva „stručnjaka" će postati formiranje Europske unije koja koja bez obzira na bezbroj izjava eurokrata i publikacija financiranih od njih ne predstavlja najobičniji update zajednice nego stvaranje funkcionalno drugačije organizacije. Kao što smo vidjeli tokom pregovora članice su vršile pritisak na Njemačku da prihvati novu uniju što će ona i navodno protivno vlastitim željama učiniti u zamjenu za veliku praktički nestvarnu svotu novca.

Priča o uniji ujedno nije niti priča samo o njoj, eurokratima i komisiji nego je ujedno priča o Njemačkoj koja je po mišljenje Narodne Republike Kine preuzela de facto kontrolu nad njom. To je ujedno i priča o tome kako je Njemačka naplatila stvaranje Europske ekonomske zajednice tako da joj je vraćena kontrola nad ekonomskim resursima i kako je potom naplatila stvaranje Europske unije. Ovaj posljednji račun isporučen budućim članicama 1990 godine je iznosio 2000 milijardi eura koje je Njemačka trebala isplatiti nakon ujedinjenja

u ime odštete za Drugi svjetski rat. To je ona ista Njemačka koja će dvadesetak godina kasnije licemjerno vikati da članica moraju vratiti svaki posuđeni eurocent iako ona sama tokom vlastite povijesti nikada nije u potpunosti vratila niti jedan svoj državni dug.

Danas Europska unija živi i funkcionira u svojoj stvarnosti potpuno odvojenoj od stvarnosti njenih građana i od stvarnosti u kojoj funkcioniraju ostale države i ekonomski savezi. U njenoj stvarnosti nacionalnost i religija nemaju nikakvu važnost, migranti dolaze zbog klimatskih promjena i ekonomski prinose društvu, mladi Europljani koji nikada neće odrasti vole uniju, trgovinski sporazumi dižu ekonomiju i životni standard, eurokrati za razliku od europljana znaju što je dobro za europljane,a sloboda misli i medija podrazumjeva zabranu određenih misli i izjava u javnosti.

Za razliku od tog svijeta u onom stvarnom zaljevske monarhije vode, financiraju sunitski svjetski rat protiv nevjernika dok nacije i religije dobivaju na sve većoj važnosti, migranti dolaze zbog prevelikog broja djece u vlastitim državama i europljanima predstavljaju financijski teret, mladi Europljani odrastu počnu raditi i podržavat nacionalne stranke, trgovinski sporazumi snižavaju ekonomski rast i životni standard, eurokrati ne misle na Europljane koji vrlo dobro znaju što je u njihovom interesu,a sloboda misli i medija podrazumjeva zabranu svake cenzure.

Kao što se velika većina autokrata i diktatora izgubi u vlastitom svijetu odvojenom od realnosti tako su se europske institucija izgubile u vlastitom svijetu, ako su ikada i živjele u realnosti. Sličnost između knjige Georgea Orwella 1984 godina gdje je osnovni cilj ministarstva mira da koristi industrijske proizvode bez dizanja životnog standarda, ministarstva obilja da izdaje lažne izvještaje o dizanju životnog standarda i ministarstva istine da piše lažne izvještaje koji trebaju postati nova istina s svakodnevnom stvarnošću Europske unije je upravo zapanjujuća. Za one koji u to sumnjaju dovoljno je sjetiti se izjave John R. Gillinghama „Direktno ili indirektno, Europska unija je financirala glavninu akademske literature pisane o njoj. Gotovo svi akademici, komentatori, „stručnjaci" i novinari koji su proveli karijeru pišući o EU su pripadnici Europskog kulta."

U današnje doba interneta i lažnih vijesti pozicija akademika možda

i nije toliki problem jer puno veći predstavlja pitanje lažnih vijesti, pitanje koja vijest je lažna, a koja istinita. Ako to pitamo urednika The Economista on će nam oduševljeno objasniti da zapadni mediji više ne prenose istinite vijesti nego samo „poštene vijesti" što je u skladu s zahtjevom Europske komisije koja na primjer tvrdi da mediji trebaju prestati pisati o muslimanskom porjeklu osoba koje vrše terorističke napade i početi pisati o alternativnim objašnjenima. To se sve nalazi u savršenom skladu s Orwelovskim riječnikom iz knjige 1984.

Kritike američke administracije na europski izvozni ekonomski model stvoren unutrašnjom devalvacijom ili Lord Rothscilda o provođenju najvećeg monetarnog eksperimenta u povijesti uopće ne diraju vladare unije koji pate kako je to Ivan Krastev točno rekao u svojoj knjizi od bolesti autizma. Ti lideri kao nekada oni komunistički svu nadu ulažu u mlade, u buduće generacije koje pokušavaju indoktrinirati da vole Europu bez obzira na sve. Ništa bolje ne ukazuje na ovu indoktrinaciju od pobune njemačkih učenika 2018 godine na testu gdje se tražilo od njih da komentiraju izlazak iz Europske Unije Velike Britanije nakon što vide sliku, karikaturu Paresh Natha u kojoj se Brexit naziva projektom fantazija, dok stvarnost predstavljaju kaos i nesigurna radna mjesta. Pitanje svih pitanja bi bilo da li su njemački učenici zaslužili negativnu ocjenu na test ako su dali podršku Brexitu jer njihova pozicija bi bila jednaka poziciji učenika u komunizmu koji na testu osude komunizam. Činjenica da se i školska djeca bune protiv ove indoktrinacije govori sve o popularnosti unije i uspješnosti indoktrinacije.

Za današnje stanje Adam Curtis proslavljeni BBC-ijev autor dokumentarnih filmova koristi pojam hipernormalizacija koji se koristio i za posljednju sovjetsku generaciju. Kao što su tada svi znali da su gospodarski planovi apsurdni i oni koji ih provode korumpirani nedostatak alternativne vizije je rezultirao prihvaćanjem takvog stanja kao normalnog, hipernormalnog (9). Mnogi se danas eurokrati sigurno osjećaju povređenima kada ih uspoređujemo s korumpiranim sovjetskim birokratima, ali zar nije korupcija kada predsjednik europske komisije dobije za svoje „usluge" tokom mandata posao u Goldman Sachu ili povjerenik koji dopusti rad Uberu posao u njegovom nadzornom odboru ?

Osnovni problem danas s Europskom unijom nije kršenje svih mogućih zakona koje samo donose. Ozbiljni problem ne predstavlja više niti stalna želja za više moći u čemu su toliko uspjeli da su između 2003. i 2015. godine 45 područja u kojima su države imale pravo veta biva prebačeno u nadglasavanje. Taj problem nije niti borba koju Mounk navodi između nedemokratskog liberalizma ili prava bez demokracije koju provode eurokrati s ciljem ukidanja liberalne demokracije i demokracije bez prava koju predstavljaju Poljska i Mađarska. Najveći problem današnjih eurokrata čak niti ne predstavljaju njihovi članovi kao Marco Buti, generalni direktor za Ekonomske i financijske poslove koji na de facto doživotnoj plaći od 18.000 eura piše da su među ostalima protivnici Europske unije osobe koje se protive postmaterijalnim vrijednostima ili Junckers-a kojemu se suze oči zbog britanskih eurokrata koji će trebati potražiti drugi posao, ali istovremeno traži od običnih Europljana radnu mobilnost.

Ne to sve nisu niti približno najveći problemi Unije jer njen najveći problem predstavlja da moderni politički komesari putem kontrole medija više nisu u stanju zastrašivati ljude medijskim napadima i izbacivanjem s radnih mjesta. Kada bilo koja autokracija ili diktatura izgubi moć da je se ljudi plaše ona upadne u duboku krizu u kojoj se danas nalazi unija u svom sadašnjem obliku. Izlaz iz ove strukturalne, a neki bi rekli i ustavne krize Europske unije komisija vidi kao i u svim prethodnim slučajevima u daljnjem jačanju njenih autokratskih ovlasti i potpunim ignoriranjem glasača.

Kao što smo svi toga svjesni na početku su praktički po svim pitanjima europske države imale pravo veta, što je vremenom reformirano u nadglasavanje. Zanimljivost ili preciznije jedinstvenost tog nadglasavanja je da glas Europske komisije vredi isto koliko i glasovi 4 države članice Europske unije. U parlamentarnom sustavu to bi bilo slično sistemu u kojemu premijer nakon izbora u parlament postavi 14.29 % njegovih članova. Trenutačno u svijetu najsličniji sistem glasovanja ovome ima Myanmar gdje vojska postavlja 25 % članova parlamenta dok se drugi članovi biraju na izborima,a mi se sigurno ne bi smjeli s njima uspoređivati ??

Danas više niti to nije dovoljno pa komisija predlaže stvaranje novog načina glasovanja po kojemu ona ne odgovara nikome,a kada

donese odluku o nekoj članici tada ta članica je dužna skupiti glasova 18 država članica da blokira odluku komisije. Po riječima komesarice Jourove taj prijedlog novog sistema glasovanja ponovno ne predstavlja novo prikupljanje moći, ovlasti nego jednostavno nužnu potrebu za funkcioniranje unije. Kao formalni razlog za stvaranje novih diktatorskih ovlasti se spominje potreba kažnjavanja država koje ne poštuju europske vrijednosti, ali ispravno pitanje bi bilo koja je definicija tih vrijednosti ? Slušajući uputstva eurokrata Mađarska danas krši europske vrijednosti, dok ih prethodna koruptivna lijeva vlada koja je vladala između 2002 i 2010 godine ekonomski uništivši zemlju nije kršila. U skladu s tim novim prijedlogom Europske komisije ta ranija vlada koja je nanijela tu ekonomsku štetu ima pravo na strukturalne fondove, ali današnja vlada koja ekonomski diže Mađarsku, ali je protiv primanja afričkih i azijskih migranata nema pravo na njih

Europskoj uniji je neupitno potrebna reforma i toga smo praktički svi svjesni. Današnji sistem je stvorio situaciju da 50 % britanaca i 48 % francuza

Jean-Claude Juncker, predsjednik Europske komisije (slika s wikipedije)

priziva stupanje na vlast nacionalnog autokrata, diktatora jer se ne poštuje volja vlastitih građana. Sistem koji je stvorio situaciju da cijena svih cijepiva za jedno dijete poraste 68 puta tokom prvih 13 godina eurozone nije demokracija nego koruptivna oligarhija. Slično tome sistem u kojemu se životni standard stanovnika nalazi u stagnaciji ili padu nije demokracija nego nesposobna koruptivna oligarhija. Identično gledajući sistem u kojemu stranci lako dobivaju državljanstvo još od doba Aristotela nikada nije bila demokracija ili republika u pravom smislu te riječi nego apsolutna diktatura.

Ako želimo da Europljani sutra počnu podržavati Europsku uniju za razliku od današnje situacije u kojoj eurokrati i političari žive u strahu od demokratske volje glasača izražene u referendumima tada se puno stvari po pitanju njenog funkcioniranja mora promjeniti. Danas situacija vrlo slična izjavi Napoleona koji je prije više od 200 godina rekao da je ujedinio Europu, ujedinio ju protiv sebe. Danas su građani

većine članica Europske unije ujedinjeni protiv nje isto onoliko koliko je najjače korporacije podržavaju. To se mora promjeniti tako da ju Europljani podržavaju, a ne mrze, da ju prihvate kao svoju domovinu,a ne kao nametnutu koruptivnu diktaturu, da ju prihvate s nadom u bolju mogućnost, a ne da citirajući riječi Gillesa Kepela iz Paris Sciences & Lettres s strahom od građanskog rata gledaju u budućnost.

Te osnovne strukturalne promjene koje Europljani žele da se dogode su realistične i normalne za razlike od sadašnjih fundamentalističkih društvenih i ekonomskih pozicija i politika eurokrata. Te fundamentalističke politike koje danas iritiraju sve njene građane i okreću ih protiv Europe trebamo obvezno promjeniti. Nema veze da li govorimo o Europskoj središnjoj banki koja slavi da imamo najotvoreniju ekonomiju na svijetu, brze kulturalne promjene koje po riječima kardinala Chaputa se nikada ovom brzinom nisu dogodile u povijesti ili prisilno mirotvorno ukidanje Europskih nacionalnih država s ciljem stvaranja apsolutističke i centralističke diktature kojom vladaju takozvani stručnjaci. Kako bi spasili uniju mora se odustati od svih tih fundamentalističkih ideja protivne željama referendumske većine naših sugrađana i reformirati Europe ako ne u potpuno skladu s tim željama, onda barem s kompromisnim rješenjem između autokratskih eurokratskih fundamentalista i demografskih zahtjeva njenih građana.

Za početak ovih promjena svi se moramo složiti da živimo u demokratskim državama i da državljani u demokracijama imaju pravo donositi odluke o državnim politikama. To znači da se treba odustati od diktature u kojoj predsjednik Europske komisije izjavljuje da ne može postojati demokratski izbor između Europskih sporazuma, ili

talijanski predsjednik upozorava stranke koje su osvojile 69 % glasova na parlamentarnim izborima protiv potkopavanja statusa države u Europskoj uniji ili moćni njemački ministar financija tvrdi „izbori ne mijenjaju ništa”,a ured kancelara „Američki neokoni mogu naučiti puno od nas o rušenju vlada”. Pošto u demokraciji izbori mijenjaju sve mi moramo promjeniti mišljenje stanovnika o Uniji tako da njihovi najvažniji osjećaji o uniji više ne bude pesimističan, uplašen, bijesan što predstavlja tipične osjećaje koje stanovnici u diktarurama imaju o svom sistemu. Mi moramo pokrenuti strukturalne reforme tako da stanovnici promjene svoje emocije o uniji iz pesimističan u optimističan. Sve u svemu mi moramo promjeniti to razmišljanje stanovnika iz diktature prema demokracija dok istovremeno naše vrijeme za reformu polako ističe.

Kako bi se to postiglo potrebno je za početak izvršiti strukturalnu, ustavnu promjenu Europske unije kako bi komisija i sud izgubili dio svojih ovlasti kako bi se prestali uplitati u ono što ih se ne tiče, kako bi prestali ukidali demokraciju i lokalne posebnosti. Oko potrebe ove reforme unije izvan europskih institucija postoji vrlo široki konsenzus tako da je na primjer Ben Bernanke, predsjenik Američke središnje banke (Federal Reserve) izjavio u nervnom centru unije, na forumu Europske Središnje Banke (ECB):”Nalazak načina da se poštuju nacionalne i regionalne razlike u europskim zakonima i pravilima koje prije svega utječaju na lokalne uvjete bi bio najbolji način za postizanje uspješnije politike koja bi istovremeno imala veći legitimitet među stanovnicima.” Taj zahtjev, taj prijedlog je potpuno u skladu s željama stanovnika Europe na što nam ukazuje Pew survey proveden u 10 najvažnijih EU država po kojemu na svakih 10 stanovnika koji zagovara povećanje ovlasti unije dolaze 22 stanovnika koji žele smanjiti ovlasti unije i ojačati ovlasti država. Za razliku od ovog ispitivanja javnog mijenja ono drugo koje smo ranije spomenuli u poglavlju je još izraženije i ukazuje na potpuno suglasje po ovom pitanju običnih stanovnika i elite.

Druga reforma nakon ove prve kojom se smanjile i strogo odredile ovlasti unije po pitanju uplitanja u poslove njenih članica došao bi automatski red na drugu s osnovnim ciljem ukidanja diktatorskih ovlasti komisije. Ako smo mi demokracija tada građani imaju pravo

odlučivati na izborima o Europskoj komisiji i njenim odlukama. U skladu s tim trebalo bi transformirati parlament Europske unije i njeno Vijeće u konfederacijski dvodobni parlament sličan njemačkom. Taj novi parlament Europske unije bi bio dvodobni s tim da bi u donji dom bili na izborima izabrani članovi na osnovu broja stanovnika država kao što se danas bira parlament dok bi u gornjem domu sve države članice imale jednaki broj glasova i taj dom bi predstavljao zamjenu za Vijeće Europe. Da bi neki prijedlog bio u parlamentu prihvaćen on bi trebao biti prihvaćen u donjem i gornjem domu parlamenta. Ovom ovdje predloženom reformom Europska komisija bi postala vlada Europske konfederacije čime bi ujedno izgubila pravo glasovanja kod donošenja odluka u parlamentu.

Treća i posljednja važna politička reforma za buduće funkcioniranje unije bi se morala ticati Europskog Suda Pravde koji bi u ovom demokratskom redizajnu unije postao ustavni sud i tako prestao biti poklopac svakom loncu, tako da prestane vršiti protuustavni fundamentalistički redizajn unije. Presude kao na primjer da debljina predstavlja invaliditet, da nadređeni može čitati privatne poruke djelatnika, Poljska ne smije krčiti šumu ili da Švedska ne smije protjerati iz države osumnjičenog teroristu se uopće ne tiču funkcioniranja unije. U skladu s tim Europski Sud Pravde nema nikakva prava uplitati se u te i slične poslove država članica koji ne krše de facto Europski ustav. Njegovo sadašnje uplitanje najčešće se tiče širenja fundamentalističke liberalne ideologije i ukidanja demokracije u uniji pa stoga u sadašnjom nereformiranom obliku on mora postati neprihvatljiv.

S samo te tri vrlo jednostavne i ujedno vrlo komplicirane političke reforme Europska unija bi podigla vlastiti legitimitet u očima Europljana i postala bi demokratska popularna tvorevina,a ne kao sada omraženi autokratski režim. Ovim predloženim reformama neće biti ukinute odluke kao ona da se ubije desetke ili preciznije stotine tisuće europljana putem poticanja korištenja dizel vozila kako bi se „zaštitila priroda”, ali će biti na primjer sprečeno da se prisiljavaju sve države da koriste koristi plinske kondenzacijske bojleri namjesto klasičnih plinskih bojlera iako oni uštede energiju samo 3 % energije,a drastično su skuplji ili odluke da države moraju prijaviti de facto

koruptiranim europskim institucijama po kojoj cijeni nabavljaju energiju i bezbroj stvarno bezbroj drugih. To se sve uopće ne tiče niti Europske komisije niti drugih europskih institucija.

Slična je situacija s cijelim tucetom drugih glupih i nepotrebnih nametnutih pravila, kao i bezbroj pravila i zakona koje su prekršili Europska komisija i druge današnje eurokratske organizacije koje se usude licemjerno tvrditi članicama:"Vladavina zakona je jedna od zajedničkih vrijednosti na kojima je unija osnovana". Jedan član Poljskog parlamenta je bio izjavio:"Dobrobit nacije je iznad zakona" što predstavlja suludu totalitarističku izjavu, ali ako promjenimo riječ nacija riječima Europska unija ta izjava je mogla isto tako doći iz ustiju Angele Merkel.

Osim ovih predloženih strukturalnih promjena Europskoj uniji su potrebne i ideološke promjene da bi ona preživjela. Lisabonski ugovor jedva i da spominje Europsku prošlost i civilizaciju smatrajući je ne kao primjer Europskog uspjeha nego problem koji Europa treba prevazići. Čak i ako preskočimo činjenicu da smo mi Europljani i naši preci, a ne Afrikanci ili Azijati izmislili, stvorili moderno društvo s svojim izumom elektične energije, automobila, aviona, kompjutera i gotovo svega drugoga pa se nemamo čega sramiti imamo dovoljno drugih problema s ovim ideološkim ponižavanjem. Kao što je to davno rekao Kenneth Clark „Nedostatak samopouzdanja prije svega drugog ubije civilizaciju", a Europa danas neupitno umire zbog društvenih, političkih, ekonomskih i drugih programa zatiranja njenog identiteta i samopouzdanja koje provodi Europska unija.

Kao što je John R. Gillingham rekao „Europska unija je danas mrtav uteg koji mora biti podignut kako bi nacionalne kulture ponovno procvjetale i Europa povratila svoje samopouzdanje kako bi doživjela budućnost. Ako se provedu ovdje predložene strukturalne reforme,a ne istovremeno i kulturološka Europska unija će povratiti legitimitet među svojim stanovništvom, ali će istovremeno u ne tako dalekoj budućnosti ostati bez njega zbog genocida kojeg je sama provela na svojim građanima o čemu više govorimo u drugom poglavlju.

Europskoj uniji je potrebna strukturalna reforma i to ne danas ili sutra nego joj je bila potrebna još jučer jer budimo iskreni pa priznajmo da Projekt STRAH kojim su zastrašivani građani više ne

funkcionira. Potrebna nam je demokratska reforma kojom bi se ukinula diktatura europskih institucija I do bi joj se stvorio od prvog dana upitan legitimitet, kako bi ju građani prestali mrziti, a istovremeno potrebna joj je i kulturoška reforma kako bi ona preživjela ne samo danas ili sutra nego kako bi postojala još minimalno 100 godina. Posljednji trenutak za reformu je možda već prošao, ali mi ju moramo provesti danas jer sutra možda za ovu i ovakvu uniju nikada niti neće doći!?

Vanjska politika

SAD

Mi imamo mjesta samo za jednu zastavu. Mi imamo mjesta samo za jedan jezik. Mi imamo mjesta samo za jednu lojalnost,a to je lojalnost Američkom narodu – predsjednik **Theodore Roosevelt**

Znam da mnogi griješi kada pogrešno misle da Kongres regulira Wall Street. Prava istina je da Wall Street regulira Kongres – senator **Bernie Sanders**

Danas je SAD najobičnija oligarhija s neograničenom političkom korupcijom. – predsjednik **Jimmy Carter**

Smanjivanje društvenih razlika

Pobjednički završetak Drugog svjetskog rata je u Washingtonu gledajući iz društvene perspektive dočekan s zabrinutošću i strahom. Tokom rata pozivajući se na domoljubne osjećaje, a ujedno i u skladu s sindikalnim dogovorom svi štrajkovi za bolje radne uvjete i veće plaće bivaju zaustavljeni. Završetkom rata u Europi prestao je vrijediti ovaj dogovor između države, poslodavaca i radnika pa su Sjedinjene Države bile zahvaćene valom štrajkova u kojemu je tijekom 12 mjeseci učestvovalo sveukupno 4.3 milijuna radnika. Takvo unutarpolitičko stanje zajedno s dominacijom Sovjetskog Saveza i komunističke ideologije u Europi biva dočekano od strane Trumanove administracije s najdubljom zabrinutošću. Tadašnju unutarpolitičku situaciju je možda najbolje opisao predsjednikov savjetnik Charles E. Bohlen riječima:

"Brendirati kao komunistu svakoga tko koristi riječi Marxa i Lenjina nema smisla jer se u Marxizmu nalazi puno toga što nema veze s komunističkom ideologijom. Mi trebamo stvoriti alternativu komunizmu u sklopu demokracije i kapitalizma kako bi onemogućili razvoj potpunog očaja koji ljude okrene komunizmu"

Bohlen koji je posebnu pažnju davao javnom mjenju će na kraju odnijeti pobjedu u raspravama unutar administracije predsjednika Trumana na osnovu čega će biti stvoren novi gospodarski i društveni model. Osnovu tog modela imena Keynesijanska politika će činiti revolucionarne promjene kapitalističke ekonomije kako bi se i ona počela boriti protiv nejednakosti u društvu. Tom promjenom gospodarsko-političkog modela Sjedinjene Države su počele provoditi svoju borbu protiv nejednakosti u društvu tako da je sada stvorena ideološka ravnoteža između nove kapitalistička ideja borbe protiv nejednakosti i one komunističke čime je ova druga izgubila svoju propagandnu moć. Prvi službeni korak na putu stvaranja tog novog gospodarskog modela će postati donošenje Employment act iz 1946 godine kojim su za vladine ciljeve postavljeni maksimalna zaposlenost,
proizvodnja i kupovna moć. Ta 1946. godina kada je ovaj zakon donesen je ujedno po rastu BDP-a najgora godina u poratnoj povijesti zbog prelaska s ratne na mirnodopsku ekonomiju, ali situacija se

ubrzo zbog istog razloga i popravlja kada počne Hladni rat.

Tokom rata zbog postojanja ratne ekonomije Amerikanci su imali punu zaposlenost, ali istovremeno tada zarađeni novac nisu mogli trošiti zbog nepostojanja proizvoda za kućanstva koji bi se mogli kupiti. Nakon prelaska na mirnodopski gospodarski model i nakon gotovo 20 teških godina koja su počela velikom depresijom stvoreno je, eksplodiralo je američko potrošačko društvo. U razdoblju samo kratke 4 godine (do 1949.) biti će proizvedeno i prodano 21.4 milijuna vozila i 20 milijuna zamrzivača dok je istovremeno

Charles Bohlen (preuzeto s wikipedije)

postojalo samo 43.55 milijuna kućanstava što znači da je praktički svako drugo kućanstvo imalo televiziju i automobil. Bez obzira na ove nepitno fantastične rezultate ne smijemo zaboraviti da je tada još uvijek 25 % stanovnika živjelo u siromaštvu i na suzbijanje tog siromaštva će raditi američke administracije sljedećih dvadeset godina.

U svojoj knjizi The Macroeconomics of Populism in Latin America iz 1991. godine Rudiger Dornbusch i Sebastijan Edwards definiraju populizam riječima: "Populizam je pristup ekonomiji koji prioritizira rast BDP-a i redistribuciju na uštrb inflacije i proračunskog deficita vodeći se agresivnim netržišnim gospodarskim politikama". Kada iz ove

definicije isključimo pitanje inflacije tada dobijemo gospodarsku politiku koja je vođena u SAD do izbora Ronalda Reagana za predsjednika.

Za razliku od doba završetka Prvog svjetskog kada je najviša porezna stopa drastično smanjena s 77 na 24 % po završetku Drugog svjetskog rata se ništa slično neće dogoditi što će dovesti do redistribucije prihoda od najbogatijih prema siromašnima, potrošačima. Tokom pedesetih i šesdesetih godina dvadesetog stoljeća američka ekonomija će rasti prosječno 2.5 % godišnje per capita što predstavlja odličan rezultat u usporedbi s drugim povijesnim razdobljima zbog čega će ovaj period biti nazvan zlatnim dobom kapitalizma. Razlozi za taj uspjeh se na unutrašnjem planu nalaze u kapitalističkoj revoluciji nakon koje se obraćala pažnja na nužnost usklađivanja rasta plaća s rastom produktivnosti i BDP-a dok se na vanjskopolitičkom planu razlog nalazio u ratom uništenim ekonomijama razvijenih država. U tih dvadesetak godina dolazilo je i do gospodarskih recesija, ali one bi trajale kratko jer bi pridržavajući se pravila Keynesove ekonomije u slučaju pada gospodarske aktivnost vlade povećale državnu potrošnju čime bise potencijalne recesije praktički odmah završile.

Društvena osjetljivost i borba protiv ekonomske nejednakosti ovog sistema se najbolje vidi kada se uzmu o obzir primanja najsiromašnijih. Između poratne 1948. godine kada je minimalna plaća iznosila 0.4 dolara i 1968. godine kada iznosi 1.6 dolara ona je uvećana 400 posto. Istovremeno tokom ta dva desetljeća američki BDP se uvećao s 2.020 tisuća milijardi na 4.569 tisuća milijardi ili u prijevodu 226 %. S druge strane udio prihoda koji su ostvarivao 10 % najbogatijih je pao s gotovo 50 % prije velike depresije na manje od 35 % tokom zlatnog doba kapitalizma u SAD. Rezultat te i takve politike je bilo izumiranje velikih štrajkova kao i realne unutrašnje komunističke opasnosti bez obzira na činjenicu da se udio siromašnih u društvu nije drastično smanjio pa je 1963 godine iznosio 22 % što je samo 3 % manje nego u poratnim godinama.

Do promjene po ovom pitanju dolazi u šesdesetim godinama dvadesetog stoljeća kada predsjednički Ekonomski savjet dolazi do zaključka kako bez obzira na sav eksplozivni gospodarski napredak

dvadesetak posto stanovnika SAD-a ostaje živjeti u siromaštvu bez nade u gospodarski napredak. Kako bi se to promjenilo administracija predsjednika Johnsona je objavila rat siromaštvu tokom kojega će se po riječima njegovog savjetnika i kasnije ministra Josepha A. Califana Jr. Broj siromašnih smanjiti s 22.2 % na 12.6 % između 1964. i 1970. godine. Financijska cijena tog dizanja desetaka milijuna Amerikanaca iz siromaštva na godišnjoj razini će iznositi 20 milijardi dolara pošto se ovim reformama povećala federalna pomoć za siromašne s mizernih 10 na 30 milijardi dolara.

Kapitalistička Kontrarevolucija

Prelazno razdoblje

Kao što smo imali priliku vidjeti osnovni unutrašnjopolitički cilj svih američkih poratnih vlada je bilo stvaranja što jednakijeg društva kako bi se pored ostalog onemogućilo širenje komunizma u SAD (i Europi). To je prije svega bilo postizano tadašnjom poreznom i financijskom politikom kao i direktnim državnim uplitanjem u gospodarstvo čemu su se po očekivanju usprotivili tamošnji poduzetnici.

Prvi pokušaj u sabotiranje te državne politike se dogodio putem poduzetničkog financiranja američkih propovjednika u zamjenu za njihovo vjersko kritiziranje upitanje države u gospodarstvo. Kako je ovaj pokušaj bio blokiranom zakonom kojim se zabranilo vjerskim ustanovama da podržavaju političke kandidate poduzetnici su se okrenuli ekonomistima.

Ova promjena fokusa tadašnjih korporacija nije nikoga iznenadila pošto je još 1942. godine Michael Kalecki tvrdio da će se protiv gospodarskog modela pune zaposlenosti urotiti savez korporacije zajedno s osobama koji žive od rente i da će potom naći ekonomiste koji će propagirati da je taj model loš. Kako je vlada bila spremna i na ovaj pokušaj Milton Friedman kojeg se danas slavi kao jednog od otaca neoliberalizma će završiti zajedno s drugim „zavjerenicima” pred istragom Američkog Kongresa koji će ih osuditi zbog neameričkog ponašanja.

Kako se svaka društvena upornost na kraju isplati tako su

korporacije tokom sedamdesetih godina dvadesetog stoljeća uspjele izvršiti početne promjene u dotadašnjem sistemu. Razloga za taj uspjeh neupitno ima mnogo počevši od povijesnog zaborava Velike depresije preko raspada financijskog sistema stvorenog nakon Drugog svjetskog rata pa do svima očitog neuspjeha americi suprostavljenog komunističkog modela.

Početni uspjeh do tada ismijavane zajednice libertijanaca financirane od poslovne zajednice će se ostvariti u doba naftnog šoka kada Friedrich Hayek dobiva takozvanu Nobelovu nagradu za ekonomiju,a ubrzo potom će ju dobiti i ranije spomenuti Milton Friedman. Iako se administracija Ronalda Reagana s pravom smatra odgovornom za kapitalističku transformaciju SAD-a prve naznake promjena su se pojavile još tokom sedamdesetih godina otporom usmjerenim protiv reformi predsjednika Johnsona. Predsjednik Nixon početkom sedamdesetih nekad s većim, a nekad s manjim uspjehom pokušava ukinuti razne socijalne programe prethodne administracija, ali do prve drastične promjene dolazi tokom administracije demokrata Cartera kada se 1978 godine mijenja Employment Act iz 1946 godine.

Dok su u poratnom zakonu prioriteti dani punoj zaposlenosti, punoj proizvodnji i stabilnim cijenima novim zakonom prvim prioritetom su proglašeni borba protiv inflacije i uravnotežen proračun nakon čega dolazi sve ostalo. Među ostalim novi zakon se poziva također na punu zaposlenost, a vladi je dopušteno poticanje ekonomije putem zapošljavanja nezaposlenih na različitim radovima samo ako im dava primanja manja od tržišnih kako se država na tržištu rada ne bi natjecala s poduzetnicima za istu radnu snagu. Tom zakonskom promjenom se prvi put može to slobodno reći u zakonu pojavljuje mogućnost nastanka prekarijatnih radnika. Posljednjom godinom administracije predsjednika Cartera neupitno završava zlatno doba američke srednje klase. Između 1947 i 1980 godine realni prihodi amerikanaca su porasli 87 % dok su istovremeno prihodi 1% najbogatijih porasli samo 57 %. Dolaskom na vlast Ronalda Reagana 1981 godine sveukupni makroekomski model SAD će se drastično promjeniti s ciljem povratka na model koji je postojao do razdoblja Velike depresije.

Reaganomija

Nakon ulaska u Bijelu kuću Ronald Reagan je s svojim timom gospodarskih stručnjaka odlučio pokrenuti potpunu reformu dosadašnjeg sustava. Osnovni cilj dotadašnjeg sustava je bilo poticanje osobne potrošnje što bi onda automatski dovelo do poboljšanja životnih uvjeta i rasta BDP-a. Taj sistem se u fiskalnom sistemu temeljio pored ostaloga na preusmjeravanju novca najbogatijih prema najsiromašnijima koji tako imaju mogućnost kupovati proizvode što je predstavljalo srž poratne kapitalističke revolucije.

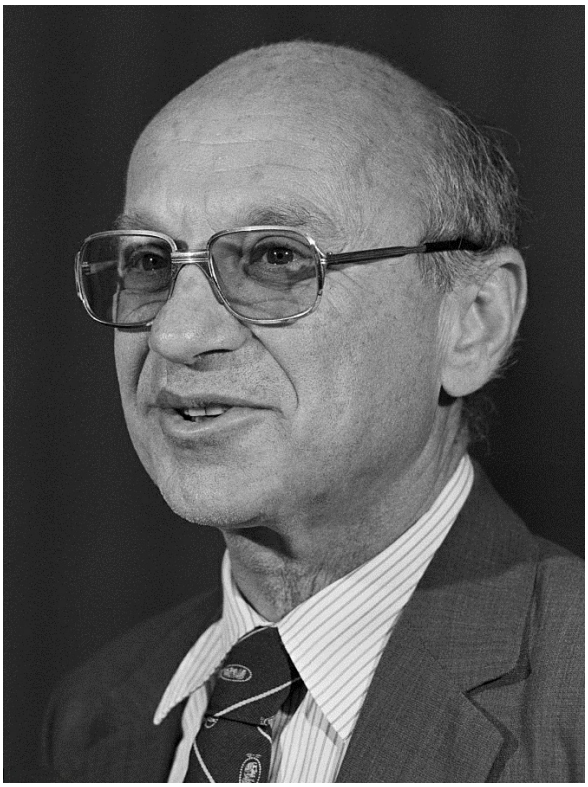

Milton Friedman (preuzeto s wikipedije)

Ekonomske ideje tima predsjednika Reagana s druge strane su imale svoje temelje imaju u takozvanom klasičnom ekonomskom modelu i djelima Hayeka, Friedmana i općenito Čikaške ekonomske škole. U osnovi ono čemu će Nixonov ekonomski savjetnik Herbert Stein dati ime ekonomija ponude nije ništa drugo do li obnova gospodarskih razmišljanja Jean-Baptista Saya za koja je Keynes

dokazao da su pogrešna.

Hayek, Friedman i Čikaška ekonomska škola su modernizirali Sayov model koji zabranjuje uplitanje države u gospodarstvo, a na njega su još nadogradili u skladu s željama poduzetnika potrebu snižavanja poreza za vladajuću elitu tvrdeći da će oni taj novac koji im ostane koristiti za poticanje proizvodnje. Osim snižavanja poreza najimućnijem dijelu društva s 70 % na 28 % Reagan je drastično smanjio razne socijalne programe pomoći najsiromašnijem dijelu društva što bi da se stalo samo na tome dovelo do ekonomske recesije ili čak duže depresije. Takav razvoj događaja je administracija spriječila jačanjem vojne proizvodnje koja je podignuta s 325 milijardi dolara 1980. godine na 456.6 milijardi dolara 1987. godine čime je ujedno stvoren proračunski i deficit koji će se sljedećih 40 godina samo povećavati

U svom govoru koji je održao 09.05.1983. godine u Ashland, Ohio predsjednik Reagan je bio jasno izrekao svoju viziju i svoje ciljeve riječima "Središnja politička greška našeg doba je ideja da vlada i birokracija mogu biti primarni pokretač socijalnih promjena" navevši još pri tome da je sve što je rađeno u posljednjih 50 godina bilo pogrešno,a da su najveća greška bile socijalne reforme predsjednika Johnsona. Ekonomska razmišljanja Reaganove administracije su predstavljala samo evolucijski nastavak onih Carterove. Demokratski predsjednik Jimmy Carter je prioritizirao borbu protiv inflacije nasuprot radnih mjesta dok je Ronald Reagan pozivajući se na izmišljenju Lafferovu krivulju prioritizirao interese kapitala nad interesima radnika. Kako je predsjednik Bush ekonomske ideje svoga prethodnika nazvao još 1980. godine voodo ekonomijom do novog socijalnog i društvenog pogoršanja u SAD trebati će čekati administraciju predsjednika Clintona.

Ovaj predsjednik iz demokratske stranke će tokom svog mandata podignuti poreze na imućnije radi uravnoteženja proračuna, ali će istovremeno ukinuti protecionističke mjere za zaštitu američkih proizvođača koje je Reagan bio dodatno pojačao. Potpisivanjem trgovinskih sporazuma NAFTA i WTO kojima su ukinute zaštitne carine (i porezi) milijuni i milijuni proizvođačkih radnih mjesta će se preseliti u Meksiko i Kinu uništavajući društvenu strukturu američkog

društva. Ništa bolje ne ukazuje na ovu činjenicu od uvoza autodijelova iz Meksika koji je porastao s 11.1 milijardi dolara 1993. godine na 27.7 milijardi dolara 1998. godine. Posljednji od važnih gospodarsko-društvenih poteza Clintonove administracije će biti potpuna deregulacija financijskog sektora. Kako su te mjere stupile na snagu 1994. (NAFTA), 1995. (WTO) i 1999. (financije) godine njihov negativni utjecaj se neće u pravom smislu te riječi vidjeti tokom razdoblja ovog predsjednika nego tokom onog sljedećeg kada će ekonomski rast biti zaustavljen. Bez obzira gospodarski rast tokom Clintonovih "dobrih" 8 godina kojeg su stvorili kompjuterska revolucija i pad komunizma udio prihoda koje prisvaja 1 % najbogatijih će porasti s 13.5 % na 16.5 % ili u prijevodu više od duplo brže nego tokom administracije sljedećeg predsjednika čiji ekonomski model će se naći u nemilosti praktički svih medija i ekonomskih stručnjaka.

Nova administracija predsjednika Bush-a mlađeg praktički po inauguraciji odmah nastavlja s Clintonovim procesom deregulacije ekonomije i ukidanja protekcionističkih mjera,a tom miksu je još dodala smanjivanje poreza s ciljem „pokretanja ekonomije" u skladu s razmišljanjima neoliberalnih ekonomista. Heritage fundacija je pozdravila ovo smanjivanje poreza u visini od 1.5 trilijuna dolara procjenjujući da će se ovom mjerom otplatiti sveukupni američki javni dug do 2010 godine. Ta kako je otac ovog predsjednika nazvao vodoo ekonomija po očekivanju je polučila upravo suprotan rezultat, ali to je realistički govoreći bilo i očekivano pošto je stvarni i jedini cilj bilo smanjivanje poreza najimućnijim članovima američkog društva.

Zahvaljujući udvostručenju vojnog proračuna i deregulaciji financijske industrije tokom prvog mandata Busha gospodarstvo je još nekako funkcioniralo. Radnici koji su izgubili posao zbog NAFTA i WTO trgovinskih sporazuma kao i zbog Kine su našli posao u građevinarstvu koje prvih godina 21 stoljeća doživljava eksplozivni rast zbog neograničenog, nerazumnog financiranja banaka i drugih financijskih institucija. To neograničeno, nerazumno financiranje je na kraju dovelo do sloma i velike financijske krize 2007. godine tokom koje su maske pale, pa su svi napokon otkrili da je car gol. Glasači su te godine revoltirani državnim spašavanjem onih istih koji su protekla desetljeća dobivali financijske povlastice glasovali za promjenu i

Obamu zaboravljajući pri tome da je demokratska stranka stvorila ideje smanjivanja poreza i deregulacije. Kako tokom njegovih 8 godina nisu dobili ekonomsku, socijalnu i društvenu pravdu koju su tražili birači su se 2016. godine okrenuli outsiderima, osobama koje ne predstavljaju gospodarsku i političku elitu koja je stvorila ovaj sistem u kojemu se amerikanci osjećaju izgubljeno i prevareno. Demokratska stranka koristeći zanimljive trikove je uspjela spriječiti Bernija Sandersa da postane predsjednički kandidat, ali Republikanska stranka nije uspjela spriječiti Donalda Trumpa. Na predsjedničkim izborima 2016. godine glasači su imali izbor između predstavnika elite,Hillary Clinton i političkog autsajdera Donalda Trumpa. Ovaj drugi je pobjedio zahvaljujući protestnim glasovima onih koji su ekonomski, društveni i socijalni gubitnici ove kapitalističke kontrarevolucije.

Ideologija neoliberalnog modela

Lafferova krivulja

Jedna od osnovnih ideja na kojoj se temelji Reaganova i sva kasnija američka ekonomija je ona Lafferove krivulje. Ta kvaziekonomska ideja koja je službeno stvorena sedamdesetih godina dvadesetog stoljeća, ali koju je već provodio američki ministar financija Andrew Mellon (1924.-1932.) govori da se snižavanjem poreza prije svega imućnima povećava količina poreza koju će država skupiti. Država se dakle ne mora bojati smanjivanja porezne stope jer to dovodi do porasta poreznih prihoda, te do smanjivanja proračunskog deficita. Po toj teoriji nuspojava ove mjere je istovremeno porast radnog napora zajedno s porastom štednje čime se i gospodarstvo navodi na veće stope rasta BDP-a.

Osnovni problem s Lafferovom krivuljom se nalazi u činjenici da je praksa ponovno, ponovno i ponovno uspješno demantirala ovu teoriju dokazujući da je riječ o laži koja povećava prihode jako malenog dijela stanovništva na uštrb svih ostalih, na uštrb društva u cjelini. Po utjecajem takvih ideja predsjednik Kennedy je još 14.12.1962. godine održao sljedeći govor:

"Paradoksalna istina glasi da su porezi previsoki,a da su istovremeno državni prihodi preniski tako da je najbolji način da povećamo prihode putem smanjivanja poreza".

u doba kada je odlučio smanjiti poreze. Njegovim smanjivanjem poreza američkim stanovnicima je na godišnjoj razini ostavljeno 12 milijardi dolara više prihoda od čega će se kasnije vratiti u proračun između 3 i 9 milijardi dolara po zaključku Ureda Kongresa za proračun iz 1978 godine. Drugim riječima državni proračun je izgubio između 3 i 9 milijardi dolara.

U ekonomskoj teoriji identične, ali u stvarnosti drastično gore posljedice po proračun su se dogodile tokom Reaganovog smanjivanja poreza koje će dovesti do masivnog zaduživanja SAD-a koji je do 1981. godine bio kreditor ostatka svijeta. Vremenski posljednji službeni test Lafferove krivulje na saveznoj razini je bilo smanjivanje poreza tokom administracije Busha mlađeg. Cijena tog testa je po analizi Ureda Kongresa za proračun iznosila 1.800 milijardi dolara proračunskog manjka. Bez obzira na sve te dokaze smanjivanje poreza onima koji financiraju tvoju izbornu kampanju je ostalo u SAD popularan sport. Niti u javnosti više nego jasan makroekonomski neuspješan pokušaj Busha nije napokon ubio ovu ideju među političarima i onima koji financiraju njihove kampanje. U skladu s tim prisiljeni smo registrirati porezni eksperiment američke savezne države Kansas. Tamošnji guverner Sam Brownback je zakonski maksimalno moguće smanjio poreze najavljujući otvaranje radnih mjesta i godišnji proračunski manjak od 350 milijuna dolara. Taj manjak je u stvarnosti iznosio 700 milijuna dolara, a potom ga je Kansas krenuo pokrivati dizanjem PDV-a i štednjama u socijalnim kategorijama što se praktički uvijek događalo u svim drugim eksperimentiranjima kvaziekonomske teorije Lafferove krivulje.

Govoriti danas o modernoj zapadnoj ekonomiji bez spominjanja Lafferove krivulje i Arthura Laffera bi bio praktički grijeh jer se njega smatra ocem moderne ekonomije ponude koja je srušila životne standarde nasuprot ranijoj ekonomiji potražnje koja je digla životni standard stanovnika SAD-a.

Slobodna trgovina

Danas nakon testnog leta prvog kineskog pravog putničkog aviona red je da se sjetimo tvrdnji svih onih zagovornika globalizacije koji su početkom devedesetih godina dvadesetog stoljeća lagali da će globalizacijom niskokvalitetni, niskoplaćeni poslovi završiti u Kini i drugim nerazvijenim državama dok će se u zapadnom svijetu raditi kvalitetniji, bolje plaćeni poslovi. Četvrt stoljeća kasnije moramo naglasiti kako je Kina postala svjetska velesila po pitanju gradnje brzih vlakova, ali svi ti njihovi vlakovi su izgrađeni u Kini jer oni nemaju namjere financirati radna mjesta u drugim državama. Kao drugi primjer takvog kineskog razmišljanja možemo uzeti podatak o 570 primjeraka prodanog prvog kineskog putničkog aviona 6 mjeseci prije prvog polijetanja testnog primjerka. Naravno svih 570 primjeraka aviona aviona su naručile kineske kompanije jer Kina za razliku od SAD-a ili Europske unije nema namjeru financirati otvaranje stabilnih industrijskih radnih mjesta u drugim državama.

Prije devedetih godina globalizacija je neupitno postojala, ali ona nije bila neograničena kao danas pa su zapadne države bile štitile svoju domaću proizvodnju, svoja domaća radna mjesta zaštitnim carinama. Kao što je već ranije ovdje navedeno Ronald Reagan je povećao zaštitu domaćih radnih mjesta od međunarodne konkurencije, ali 1994. godine tokom vladavine demokrata predsjednika Clintona sve zaštite su ukinute. Prvo je stupanjem na snagu sporazuma NAFTA 01.01.1994. godine stvoreno jedinstveno gospodarsko područje razvijene Kanade, razvijenog SAD-a i nerazvijenog Meksika, a potom je 01.01.1995. godine stupio na snagu svjetski WTO sporazum o slobodnoj trgovini.

Kada se potpisivao sporazum NAFTA najave političara i takozvanih ekonomskih stručnjaka su govorile o otvaranju novih radnih mjesta u SAD, ali to naravno nije bila istina. Studija koju je napisao John McLaren s University of Virginia jasno govori da je tokom prvih 6 godina ovog sporazuma dio proizvođačkih radnika koji je njime zahvaćen izgubio 17 % svojih primanja. To se sve dogodilo tokom ludih devedesetih kada je ekonomija zbog pada cijena nafte, pada

komunizma i pojave kompjutera jednostavno eksplodirala. Ono što se dogodilo kasnije je bilo puno, puno gore koje bez obzira čije analize, podatke gledamo.

Ekonomska analiza čiji autori su Ebenstein, Harrison i McMillan nam navodi da je u proizvodnji 1983. godine radilo sveukupno 22 milijuna Amerikanaca dok trideset godina kasnije taj posao obavlja samo njih 14 milijuna. Druga analiza čiji podaci nisu usporedivi s ovima ukazuje da se broj proizvođačkih radnih mjesta u SAD smanjio između 2001. i 2007. godine za 18.7 % dok se udio Kine u uvozu proizvedenih dobara povećao s 10.9 na 23.1 % između 2001. i 2011. godine. Trenutačno u političkoj i ekonomskoj zajednici postoji potpuno nepotrebna rasprava o tome da li je SAD izgubio 2.3, 5 ili 8 milijuna proizvođačkih radnih mjesta zbog Kine i da li je izgubljeno 0.5 ,1 ili 2 milijuna tih mjesta zbog Meksika. Te rasprave su potpuno nepotrebne jer činjenica ostaje da su milijuni radnih mjesta izgubljeni dok su ostalim zaposlenicima smanjena primanja kako bi "ostali konkurentni s uvoznim proizvodima".

Za kraj ovog dijela nužno je sjetiti se i Meksika. Teorija slobodnog tržišta tvrdi da od ukidanja barijera trgovini svi imaju koristi. Po toj i sličnim teoretskim radovima čak i ako je SAD izgubio radna mjesta od NAFTA sporazuma kojim su američka i meksička ekonomija praktički spojene onda bi barem Meksiko trebao imati koristi pa je iz utilitarističke perspektive riječ o dobrom sporazumu. Prava istina o tome je potpuno različita jer dok se u ostatku Latinske Amerike između 1994. i 2014. godine stopa siromaštva smanjila s 46 na 25 % u Meksiku se ona samo smanjila s 45.1 na 41.2 %. Istovremeno tamošnje plaće su porasle u tih 20 godina samo 4.1 % dok je po stopama ekonomskog rasta Meksiko bio na tek 15 mjestu od 20 država Latinske Amerike između 1994. i 2016. godine. Sveukupno gledajući sporazum NAFTA je uništio radna mjesta u SAD, snizio gospodarski rast i osiromašio stanovnike Meksika što je kao nuspjovu dovelo do ubrzanog iseljavanja Meksikanaca preko Rio Grande. Iz svega toga se mora zaključiti da jedini koji su neupitno imalo korist od NAFTA sporazuma su korporacije kojima je on poslužio za rušenje cijene rada u SAD i osvajanje poljoprivrednog tržišta u Meksiku. Ukratko ministar vanjskih poslova Meksika je bio u pravu kada je

proročanski rekao da NAFTA predstavlja dogovor između američke, kanadske i meksičke elite na uštrb stanovnika tih država.

SAD danas
Korporativna Amerika-Monopol

Danas praktički četiri desetljeća nakon početka onog što nazivamo kapitalističkom kontrarevolucijom, dok ekonomski stručnjaci to tipično nazivaju neoliberalnom ekonomijom stanje ili preciznije klima u korporativnoj americi je blago govoreći zabrinjavajuća. U tipičnom gospodarskom modelu se podrazumjeva da će u cilju postizanja što većeg profita neki varati sistem, ali kada postatak tih prevaranata pređe određeni nivo onda se sistem počne urušavati. Realno govoreći sistem na kojem počiva korporativna Amerika se urušio već davno, ali on se održava putem direktnih državnih intervencija s ciljem pomaganja pa čak i financiranja sistema koji jednostavno više ne funkcionira niti može funkcionirati na sadašnjim osnovama.

Kako postoji više potencijalnih načina ocjenjivanja funkcioniranja sustava red je da se sjetimo osnova i provjerimo kako prema njima stoji američki korporativni model. Trenutačno na području SAD prvi put u povijesti ili možda preciznije prvi put od kada se prate mjerenja više kompanija godišnje propadne nego što se novih kompanija otvori. Ekonomski gledajući jedini mogući razlog za ovaj gospodarski poremećaj se mora nalaziti u činjenici da su stvorene umjetne prepreke koje su smanjile broj otvaranja novih tvrtki i njihovog poslovnog uspjeha u prvim godinama postojanja. Taj zaključak nam ukazuje na određeni stepen monopolističkog ponašanja postojećih tvrtki.

Za početak ovog kratkog obilaska stanja u američkoj ekonomiji kako živimo u kompjutersko/internetsko doba red bi bio da pogledamo stanje u ovoj branši koja predstavlja jedan od razloga za gospodarski rast devedesetih godina. Od početka kompjuterskog doba 1980. godine tvrde diskove je proizvodilo više od 200 svjetskih kompanija,a danas ih postoje još sam troje. Američke tvrtke koje su od prvog dana potpuno dominirale ovim tržištem su eliminacijom manjih konkurenata (Conner, Maxtor, Quantum i drugi) stvorili de facto monopol u kojemu

Western Digital i Seagate kontroliraju više od 80 % tržišta. Potpuno u skladu s pravilima monopola obje tvrtke odbijaju smanjiti cijene pa smanjuju proizvodnju i uz to dižu cijene kako bi povećali svoj profit. Praktički identična situacija je na tržištu procesora za kompjutere gdje Intel monopolistički drži 80 ili više posto svjetskog tržišta dok istovremeno Microsoft drži devedeset ili više posto tržišta operativnog sustava za kompjutere čime je neupitno onemogućena tržišna utakmica. Bezbrojni sudski procesi i kazne smješno malenog iznosa zbog iskorištavanja monopolističke pozicije od strane Microsoft-a ili Intel-a su izazvale samo podsmjeh korporacija i ismijavanje od strane financijske zajednice.

Drugi briljantni primjer tog ekonomskog neuspjeha svi možemo vidjeti u poslovanju američkih zrakoplovnih kompanija. Tokom 2015. godine te kompanije su prije svega zahvaljujući padu cijene nafte ostvarile profit of 24 milijarde dolara. One tu svoju neočekivanu zaradu nisu usmjerile prema potrošaču ili investicijama kao što nalažu osnovne postavke tržišne ekonomije nego su je usmjerile u svoje džepove. Razlog za to možemo vidjeti u činjenici da 4 zrakoplovne kompanije potpuno dominiraju tamošnjim tržištem pa je u skladu s tim u potpunosti izostala tržišna utakmica. To neupitno ukazuje da je stvoren monopol i da tržišna pravila više ne vrede u zrakoplovnoj industriji, ali na žalost niti u velikom broju drugih tržišnih segmenata.

Rezultat tih i drugih tako umjetno stvorenih monopola za navođenje kojih nemamo dovoljno prostora u ovoj knjizi je da američke tvrtke na području SAD-a ostvaraju 40 % viši povrat na kapital nego što ga ostvaruju u drugim državama što predstavlja neupitan dokaz monopolističkog ponašanja korporacija koje su zagospodarile američkim tržištem.

Kao što Ekonomski savjet Bijele kuće govori u velikom broju ekonomskih grana u SAD došlo je do koncentriranja tržišne moći između sve manjeg broja poslovnih subjekata koje ostvaruju profit iznad svih povjesnih ekonomskih standarda. Istovremeno s ovom promjenom uočeno je stvaranje različitih barijera na saveznom i regionalnom nivou koje otežava ulazak novih poslovnih subjekata na tržište,a tom njihovom zaključku mi nemamo što za pridodati.

Korporativna Amerika-Financijalizacija

Ništa bolje ne ukazuje na drugi moderni porok američke ekonomije od stanja autoindustrije početkom 21 stoljeća. U to doba se 3 velika, originalna američka proizvođača automobila bili zvani bankama koje kao sekundarni posao proizvode automobile. Ako uzmemo na primjer podatke o trećem kvartalu 2003. godine otkriti ćemo da su neto prihodi General Motors-a od prodaje vozila iznosili 34 milijuna dolara dok su neto prihodi od financijskih poslova General Motorsa iznosili 630 milijuna dolara. U pravom smislu te riječi strateška, industrija, proizvodnja se pretvorila u veliku banku zbog ćega će na kraju svi stanovnici snositi troškove kasnijeg bankrota autoindustrije na početku Velike recesije.

Analitički govoreći bez ikakvog lažnog moraliziranja američka autoindustrija se bila samo prilagodila stanju na tržištu i prekvalificirala na poslovne aktivnosti koji joj donose viši profit. Tokom razdoblja zlatnog doba kapitalizma udio profita financijske industrije u sklopu općeg korporativnog profita se kretao do maksimalno 15 % dok je početkom 21 stoljeća taj postotak bio veći od 40 %. Taj postotak je rastao zajedno s porastom udjela korporativnog profita u BDP-u s 6 % 1970 godine na 12 % danas. Potpuno razumno zvuči pitanje u što je uložen taj enormni profit, dok potpuno istiniti, ali nerazumni odgovor glasi u otkup vlastitih dionica s ciljem povećavanja njihove vrednosti ili u isplatu dividendi.

Između 2003. i 2012. godine američke tvrtke izlistane na S&P 500 indexu su 54 % svog profita iskoristile za kupovinu vlastitih dionica, a 37 % profita su iskoristile za isplatu dividendi što znači da je 91 % ekonomskog profita jednostavno nekonstruktivno izvučeno iz kompanija čime se potkopava njihova budućnost. Kada te podatke prevedemo u BDP otkrit ćemo da korporacije danas 4 % državnog BDP-a godišnje troše na otkup vlastitih dionica, a približno 2.5 % državnog BDP-a troše na dividendu. Ništa bolje od te računice ne ukazuje na činjenicu da se uvećani korporativni profit stvoren putem monopolističkog ponašanja i unutrašnje devalvacije preusmjerio u elitističku podivljalu financijsku industriju čime je naštetio društvu u cijelosti, srušio produktivnost američke ekonomije i efikasnost

sveukupnog potrošačkog društva.

Korporativna amerika- državne subvencije

Tokom žestokih medijskih nastupa u kojima zagovornici libertijanske ideologije bombardiraju građane jedna od najčešćih tematika biva glomazna država koju treba smanjiti i tako rasteretiti poduzetnike. Osim što se može ozbiljno raspravljati o tome da li SAD koji ima drugi najmanji udio države u ekonomiji od članica OECD-a ima što za smanjivati druga važnija tematika za razgovor bi morala biti je što se treba smanjiti. U razmišljanjima Republikanske stranke riječ je gotovo uvijek o socijalnim pravima, a baš nikada o vojnom proračunu, vojnoj pomoći drugim državama ili o državnim subvencijama korporacijama. U skladu s tim, kao i u skladu s enormnim profitom koje ostvaruju korporacije red je da ukratko pogledamo primjere državnih subvencija koje one primaju.

Prva od korporacija koju ćemo analizirati u ovom primjeru su one vezane s "zelenim" poduzetnikom Elonom Muskom. Iako se njega smatralo iznimno uspješnim inovativnim poduzetnikom puno bliže realnosti bi bilo nazvati ga ekstremno uspješnim PR stručnjakom. Do 2015. godine ovaj ljubitelj zelenih liberala je dobio državne subvencije u visini od 4.9 milijardi dolara što i on sam otvoreno priznaje. U pokušaju obrane svog relativno neuspješnog poslovanja koje uz sve te subvencije iz godine u godinu stvara nove gubitke Musk navodi da nove tehnologije koštaju. Dio koji de facto vlasnik Tesle, Solar City i SpaceX neće javno priznati je da ne postoji problem u državnom financiranju novih tehnologija. Problem se javlja kada sav profit od tako u budućnosti stvorenih tehnologija ide u ruke vlasnika kompanija,a ništa u ruke države koja ih je financirala.

Drugi potpuno različiti negativni primjer državnih subvencija nam nudi industrija brze hrane. Dok smo se u prvom primjeru naveli državnu pomoć razvoju „nove tehnologije“ u ovom slučaju riječ je o subvenciju koja nema nikakvog makroekonomskog smisla. Kako radnici zaposleni u McDonalds-u, Pizza Hut, Taco Bell i drugim predstavnicima ove uslužne djelatnosti ostvaruju primanja nedovoljna za život oni ostvaruju pravo na socijalnu pomoć u visini od 3.8 milijardi

dolara godišnje. Istovremeno dok država tako omogućava tvrtkama ove branše isplatu primanja radnicima nedovoljnu za život te iste tvrtke godišnje ostvaruju 15 milijardi dolara profita.

Osim ovih konkretnih javnosti poznatih primjera postoji i bezbroj drugih počevši od Walmart-a koji je optužen za godišnje primanje gotovo 8 milijardi dolara subvencija i poreznih olakšica, Boeinga koji dobiva milijardu dolara godišnje za svemirsku raketu koja još nije imala prvi let i stvarno bezbroj drugih.

Kao što je John Taylor rekao prije malo više od 200 godina postoje dva načina oduzimanja privatne imovine; Prvi u kojemu siromašni pljačkaju bogate koji je iznenadan i nasilan i drugi u kojemu bogati pljačkaju siromašne koji je, spor i zakonit.

Građanska Amerika

Galbraith je u svojoj knjizi Anathomy of power rekao jednu neupitnu svevremensku istinu o modernoj ekonomiji. Ona glasi da ništa nije važnije u obrani modernih korporacija kao argument da politička moć u ekonomiji ne postoji, da se sva moć nalazi u nevidljivim rukama tržišta i da su sve odluke donesene u skladu s zahtjevima tržišta. Ništa nije važnije od pranja mozga mladih tako da oni povjeruju u ovu laž. Za dokaz potvrde ove neupitne istine dovoljno je pogledati posljednjih četrdesetak godina u SAD gdje neuspjeh u dizanju životnih uvjeta velikog segmenta stanovnika nije posljedica nevidljive ruke tržišta nego svjesnih političkih odluka. Zbog tih političkih odluka iz gospodarske sfere danas siromašni imaju 8 % niža primanja nego prije 25 godina dok su se s druge strane prihodi bogatih kućanstava uvećala za četvrtinu. Zbog tih političkih odluka velika većina doktora danas spada po primanjima među 2 % najbogatijih u državi jer dok su zaštite za obične radnike ukinute deregulacijom one za doktore nisu tako da na primjer osoba može obavljati posao zubara samo ako je završila američku školu za zubare. Rezultat toga je da se doktori na tržištu rada ne trebaju natjecati s migrantima dok drugi radnici moraju rezultat čega je dodatni porast nejednakosti, nemoći i bijesa običnih Amerikanaca prema toj nepravdi.

Iako navodno postoji tendencija smanjivanja stvarnog ekonomskog

utjecaja migranata na primanja domicilnog stanovništva što su oni dulje u državi ne smijemo nikada zaboraviti da je 2010. godine udio migranata u američkoj radnoj snazi bio 335 % veći nego 1970. godine. Posljedice ovog drastičnog neprirodnog povećanja broja ljudi koji se natječu za ista ili slična radna mjesta na tržištu rada je naravno dovela do pada cijene rada za sve deregulirane, nezaštićene djelatnosti od čega su kao što smo prije rekli zaštićeni na primjer medicinari kao i drugi današnji pripadnici ekonomske elite.

Bez obzira na svakodnevno medijsko bombardiranje koje tvrdi da migranti ne utječu na primanja, životni standard domicilnog stanovništva onaj čija primanja stagniraju ili padaju zna bolje, zna što je istina, što je laž i zna da takozvani stručnjaci koji tako nešto tvrde lažu. On to vidi iz svoje plaćene radne satnice, on to vidi iz svojih računa, on to vidi iz svog tanjura, on osjeti istinu koja govori da 40 % američkih radnika danas ima niža primanja od minimalne plaće iz doba predsjednika Johnsona i tadašnjeg drugačijeg pravednijeg ekonomskog modela. On iz svog životnog iskustva zna da i globalizacija i migranti ruše njegovu kvalitetu života i njega ne mogu prevariti razne propagandne definicije koje pokušavaju sakriti istinu da ta dva događaja odvojeno i zajedno utječu na smanjenje primanja 70 % Amerikanaca kao što kažu ekonomske studije koje nikada ne završe u medijima zbog njihove neugodne istinitosti.

U savršenom svijetu kojeg zajedno stvaraju vlada i od nje "neovisni" mediji SAD je početkom 2017. godine došao do pune zaposlenosti pošto stopa nezaposlenosti iznosi samo 4.6 %. S druge strane u stvarnom svijetu tamošnjih stanovnika 95 milijuna osoba koje bi trebale raditi se ne nalazi među radnom snagom. U tom stvarnom svijetu 2009. godine tokom Velike recesije 33.5 milijuna ljudi je ostvarivalo pravo na državnu pomoć u hrani. Krajem 2016. godine nakon 7.5 godina navodnog ekonomskog rasta 45.3 milijuna stanovnika ima pravo na državnu pomoć u hrani.

Da li se onda na kraju u Americi dogodio taj gospodarski oporavak ? Ako pitamo takozvanu elitu i medije on se neupitno dogodio i bio je fantastičan. Na vrhuncu krize S&P 500 index je u ožujku 2009. godine pao na vrijednost 666 dok je potom točno 8 godina kasnije u ožujku 2017. njegova vrijednost iznosila 2.383 što predstavlja povećanje od

357.8 % u tom periodu. To znači da se gospodarski oporavak dogodio za one koji imaju novca za ulaganje na tržištu dionica dok za one koji žive od svog rada on se nije dogodio jer kao što vidimo broj korisnika pomoći u hrani se povećao za nešto više od trećine. Ti medijski povici o gospodarskom oporavku i rastu predstavljaju konstantnu iritaciju za većinu glasača, većinu stanovnika.

U savršenom svijetu kojeg zajedno stvaraju bivše američke vlade i od nje "neovisni" mediji SAD multikulturalizam je super stvar. U stvarnom svijetu, stvarnih ljudi, stvarnih glasača, stvarnih možemo to slobodno reći bijelaca multikulturalizam i sve vezano za njega je duboko problematična stvar koja uništava njihove tradicionalne vrijednosti koja uništava njihovu vjeru u sebe i njihov ponos. Prosječni Amerikanac danas osjeća duboku kulturološku zabrinutost i osjeća se kao stranac u vlastitoj državi. Danas je 68 % amerikanaca zabrinuto da će SAD izgubiti svoj identitet, dok neznatno manji broj njih tvrdi kako migranti uništavaju njihovu kulturu. Za kraj ne smijemo nikada zaboraviti da je više od pola bijelih Amerikanaca danas zabrinuto zbog diskriminacije protiv bijelaca u SAD-u, ali o tome nećete čuti niti u vijestima niti u novinama niti na internet portalima.

U određenom smislu oni su i u pravu. Prije 70 godina u doba Američkog najvećeg doba ponosa i slave gotovo 90 % stanovnika SAD-a su bili bijelci. Danas oni čine samo 62 % stanovnika ili ako ćemo računati i doseljenike iz Latinske amerike koje u to ne računa prosječni bijeli Amerikanac onda govorimo o 72.4 % stanovnika tako da se može slobodno postaviti pitanje o zamjeni stanovništva. Gledajući iz te perspektive naroda koji je učinio SAD velikim razumljiva je njegova zabrinutost bez spominjanja bezbroj pokreta čiji ciljevi su glorificiranje drugih kultura na uštrb američku kulture kao i drugih medijski promoviranih netradicionalnih vrijednosti i pokreta.

Danas siromašnih bijelci ili drugim riječima one koje elitisti nazivaju bijelim smećem vide da je njihov status, njihova životna stabilnost, njihovi poslovi lošiji nego oni njihovih roditelja pa su stoga izgubili svu nadu u bolje sutra. Psihološke posljedice koje gubitak te nade stvara cijelu njihovu situaciju ekstremno pogoršava s svim nama vrlo dobro znanim posljedicama. Zbog toga ekonomskog i kulturološkog nezadovoljstva kao i gubitka nade pripadnici takozvanog bijelog

smeća su gotovo svi glasovali za Trumpa nadajući se pa možda baš i ne promjenama na bolje, ali definitivno uništenju dosadašnjeg status quo.

Prevladavajući arogantni pogled američke elite je da prosječni amerikanac, prosječni glasač ne zna što je dobro za njega. Na žalost po njih empirijski dokazi ukazuju da taj od njih prezreni, prosječni amerikanac zna svoje vrijednosti i zna što je u njegovom interesu. Jasni analitički dokazi stvoreni na osnovu proteklih 30 godinama nam ukazuju na činjenicu da je javnost sigurniji čuvar vlastitih interesa od elite koja je izgubila potpuni doticaj s realnošću (55) i koja propovjeda da štiti interese javnosti, ali u stvarnosti štiti samo svoje interese.

Bez obzira na to analize ukazuju da velika većina stanovnika ima vrlo maleni utjecaj na politike koje provodi američka vlada. Amerikanci uživaju mnoge osobine koje čine demokraciju kao što su to sloboda govora, sloboda udruživanja, redovni i slobodni izbori, ali donošenjem odluka dominiraju moćne korporacije i maleni broj imućnih amerikanaca pa je u skladu s tim današnji demokratski status SAD-a upitan.

SAD zaključak

Sjedinjene Američke države su neupitno jedina država ili politička tvorevina u ovoj knjizi čiji politički sistem je iz moderne zapadne perspektive liberalna demokracija. Iz svega prije navedenog u ovom poglavlju realnije bi bilo nazvati ovu državu oligarhijskom republikom pošto je u donošenju odluka sličnija demokraciji nekadašnje antičke Kartage ili Rimske republike nego moderne liberalne demokracije kako ju zapadni stanovnici zamišljaju.

Najbolji dokaz ove tvrdnje nam je dao Arthur Lewis dobitnik takozvane Nobelove nagrade za ekonomiju koji je postavio parametre za nedemokratsko, neuspješno, ekonomski podvojeno društvo pa ćemo uz pomoć njih pogledati stanje u SAD 2016. godine. Najvažniji od osnovnih ciljeva elite takvog nedemokratskog društva je snižavanje poreza koje oni plaćaju što se kao što svi znamo već gotovo 40 godina uspješno provodi. Drugi cilj vladajućih ovakvog društva predstavlja umjetno rušenje cijene rada u cilju dizanja vlastite profitabilnosti o čemu smo također ranije govorili dok nas je još u 18 stoljeću Adam Smith, otac moderne ekonomije bio upozoravao da su profiti najveći u državama pred ekonomskim kolapsom što gledajući danas situaciju u zapadnim takozvanim demokracijama malo tko osporava. Posljednji od osnovnih ciljeva koje Lewis navodi predstavlja onemogućavanja običnih stanovnika da imaju utjecaj na državnu politiku što su razne analize potvrdile da se dogodilo u SAD.

Postoje i drugi parametri koje Lewis navodi kao na primjer broj stanovnika u zatvorima, ali oni su manje važni za procjenu stanja američkog društva. Ovaj današnji nakaradni, rentiljerski sistem biva stvoren u doba Reaganizma i njegovog poziva za manju državu koji je i danas aktualan. Još desetljeća i desetljeća prije nastanka reaganizma austro-ugarski ekonomist Karl Polanyi je uspješno dokazao da svi oni koji traže manju državu u stvarnosti traže promjenu državne politike tako da ona bude više u skladu s njihovim osobnim interesima i možemo reći da je to na žalost stanovnika ovdje uspješno ostvareno.

Postoji bezbroj mogućnosti za dokazati odvojenost vladajuće ekonomske i političke elite od svojih glasača, a jedan od neobičnijih primjera je neupitno Forbes 400. Na prvoj listi iz 1982. godine najbogatiji amerikanac je bio Daniel Ludwig vlasnik brodarskog carstva, a nakon njega su dolazili naftni tajkuni Richardson Bass, Rockfeller i drugi. Te godine predstavnici financijske industrije su činili samo 4.4 % osoba na Forbes 400, a danas čine 21 %. Do takve transformacije dolazi uvijek kada financijska industrija biva deregulirana, porezni zakoni favoriziraju vladajuće, a globalizacija omogući više toga za kupiti ili kladiti se nego što je ikada bilo moguće. Ta financijalizacija bogatstava objašnjava zašto super bogati Amerikanci više nemaju potrebe za SAD-om kako bi se dalje bogatili. Puno širi društveni problem predstavlja što financijaši više nisu jedini kojima američka ekonomija nije potrebna za zaradu nego se njima pridruže i predstavnici uslužnog sektora kao što su vlasnici Microsofta, Amazona, Facebooka pa tek možemo razumjeti zašto se vladajuća elita više uopće ne obazire na vlastite stanovnike. Ekonomski rezultat tih promjena nam možda najbolje daruje statistički zavod SAD-a koji nam govori da je u posljednjih 25 godina zatvoreno 77.314 proizvođačkih pogona.

Gubitak ovih pogona ne predstavlja samo gubitak radnih mjesta nego ujedno predstavlja i gubitak tamo stečenih znanja tako da i ako se uspješno pokrenu mjere za reforme proizvodnje što pokušava Trumpova administracija to neće biti tako jednostavno ostvariti. Poslovna efikasnost tih teoretski izgrađenih novih pogona će zbog neiskusnih radnika biti niža od pogona u Japanu, Kini ili Njemačkoj što znači da će oni čak i ako se izgrade trebati dodatnu trgovinsku zaštitu što je suprotno vladajućoj tržišnoj ideologiji o čemu smo više govorili u poglavlju o ekonomiji Europske unije.

Do ove negativne društvene promjene je došlo ako ćemo vjerovati starim zakonima uz pomoć kriminalnih radnji, a ako ćemo vjerovati današnjima na potpuno zakoniti način. Naravno ovdje govorimo o lobiranju na koje je samo 2017. godine po službenim podacima potrošeno 3.36 milijardi dolara. Osim tih danas uobičajenih više od 3 milijardi potrošenih svake godine na lobiranje ne smijemo zaboraviti financiranje izbornih kampanja što je 2016 godine stajalo 14.74

milijardi dolara kada uračunamo zajedno troškove kampanje i troškove “besplatnog” medijskog prostora. Normalno mi ovdje govorimo o troškovima samo za predsjedničke i kongresne izbore bez troškova za niže razine među koje spadaju i “obični” suci. Često se zaboravlja da na teritoriju SAD-a 87 posto svih državnih sudaca se bira na izborima što znači da životno ovise o onima koji financiraju njihovu kampanju tako da o neovisnom sudstvu uopće ne možemo govoriti.

Iz svega toga mora nam biti jasno da kada govorimo o SAD mi govorimo o prodanoj ili ukradenoj demokraciji i ujedno prilično stabilnom sistemu za one koji s njim upravljaju. U ekstremno rijetkim slučajevima kada se na ovaj ili onaj način izabrani zastupnici iz bilo kojeg razloga pobune protiv nečijih poslovnih interesa tada stupaju na scenu oni koji ovakav sistem osiguravaju. Tokom financijske krize Kongres je na opće iznenađenje bio glasovao protiv praktički neograničene državne financijske injekcije samo da bi sljedeći radni dan bio prisiljen ponovnim glasovanjem ispraviti svoju prvobitnu grešku. Ovakvi događaji se kasnije više nisu ponavljali pošto su američki suci izabrani na svim poznati način na sebe preuzeli dužnosti ukidanja za korporacije nepopularnih mjera koje greškom prođu kroz Kongres. Neupitno najpoznatija odluka po tom pitanju je Citizens United koji je bio srušio 7 godina stari zakon o ograničavanju financiranja izbornih kampanja. Druga slična manje sudska poznata odluka je bila ona kojom je sud srušio novi zakon jer navodno analiza troškova i dobiti na kojoj je napisan nije bila ispravna,a to sigurno nisu bile jedine slične sudske odluke.

Rezultat iz osobne perspektive Amerikanaca takve ukradene demokracije predstavljaju podaci o plaćama koji nam tvrde da je udio plaća u nepoljoprivrednim poslovima iznosio 2000. godine 63 %,a da 2013. iznosi samo 57 %. Taj podatak nam predstavlja odlazak 750 milijardi dolara godišnje od rada prema kapitalu tako da možemo reći kako su se deseci i deseci milijardi dolara godišnjih ulaganja elite u lobiranje i financiranje izbornih kampanja višestruko vratili i višestruko se još uvijek svakoga dana vraćaju. Ako to preusmjeravanje novca od plaća prema kapitalu uključimo u opći izračun godišnje dobiti američkih korporacija koja je porasla s 529 milijardi 2000. godine na 1600 milijardi dolara 2014. otkriti ćemo da se u ovom razdoblju profit

tvrtki povećao za samo 321 milijarde dolara tokom 14 godina s tim da su u to uračunate I državne subvencije. To nam znači da su korporacije za svaki dolar novostvorene dobiti izvukli 2.33 dolara od svojih radnika, ali stvarna situacija je puno lošija. Tokom posljednjih desetljeća smo bezbroj puta čuli od navodnih stručnjaka da se legitimitet kineskog režima temelji na rastu životnog standarda dok su istovremeno ti stručnjaci zaboravili da isto pravilo vrijedi i za njihovu demokraciju. Stagniranje životnog standarda birača je dovelo pod upitnik legitimitet američkog sustava i pod tim uvjetima su se dogodili posljednji predsjednički izbori.

2016 izborna godina je u stvarnosti na kraju ispala godina pobune Amerikanaca protiv sistema ukradene demokracije u kojemu nakon 8 godina Obame 44 % Amerikanaca nema dovoljno novaca da pokrije 400 dolara iznenadnih troškova. Uspjeh demokratske stranke da na različite načine

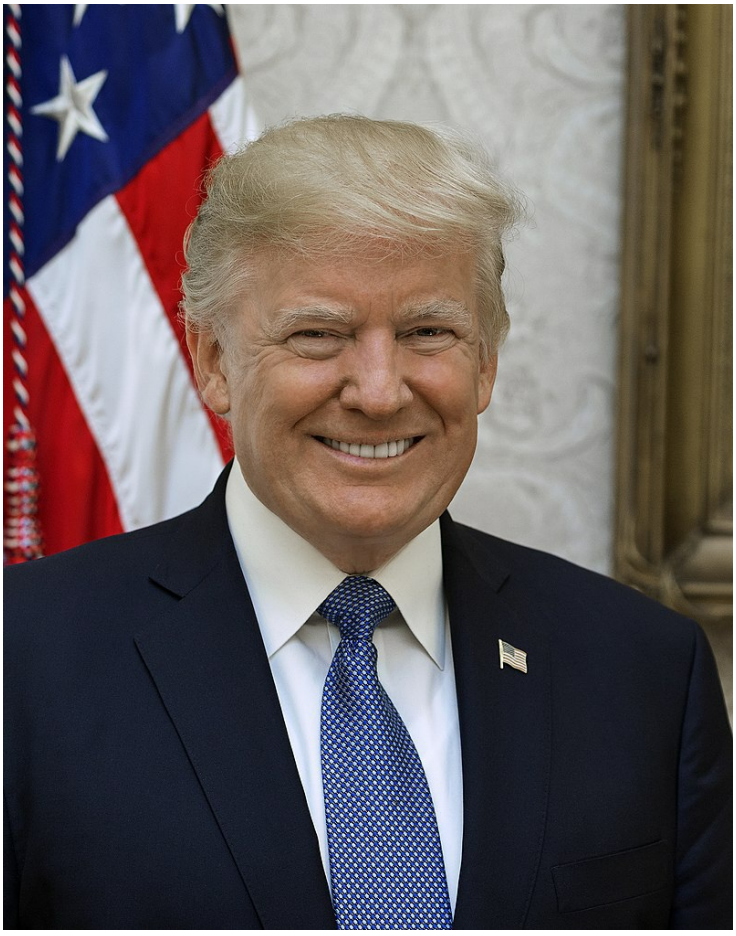

Donald Trump, predsjednik SAD-a (službeni portret)

blokira izbor Bernija Sandersa za predsjedničkog kandidata je na kraju rezultiralo izborom Donalda Trumpa za predsjednika na valu nezadovoljstva Amerikanaca bez obzira što je njegov politički protivnik imao praktički duplo više novca za izbornu kampanju. Ta izborna pobjeda će na kraju dovesti do skidanja svih maski navodno demokratskog sistema koji će se okrenuti protiv od glasača “greškom” izabranog predsjednika.

Moguće je reći iznimno mnogo o predsjedniku Donaldu Trumpu, ali to nema nekog smisla jer sve je već praktički rečeno prije inaguracije kada je postalo jasno da će bijesna, poražena liberalna elita svojim neprekidnim napadima onemogućiti rad njegove predsjedničke administracije. Yascha Mounk u svojoj knjizi People vs Democracy promatra Trumpa kao modernu verziju Gracchusa iz doba Rimske republike koji se kao pripadnik ekonomske elite okrenuo protiv svojih kolega i postao predstavnik naroda samo da bi na svakom koraku bio blokiran od tadašnje elite. U određenom smislu on je u pravu, ali samo u određenom smislu. Najbolje primjere u tom smislu nam daruje pojava neograničenog broja sudskih doluka kojima niži sudova blokiraju predsjedničke odluke proglašavajući ih protuustavnim što se nikada ranije nije događalo. Državni tužilac Jeff Sessions je potpuno u pravu kada napada, kritizira te neprekidne sudske blokade odluka Trumpove administracije, ali on ako ništa drugo javno ne može priznati da suci koji ovise u novcu za svoje izborne kampanje teško da imaju izbora osim da brane režim koji ih je tamo instalirao protiv izabranog predsjednika koji je proglašen državnim neprijateljom broj 1.

Osnove Trumpove politike su više nego očekivane,a tiču se s jedne strane ispunjavanjem vlastitih interesa i onih svojih bliskih suradnika putem smanjivanja poreza dok se s druge strane tiču ispunjavanja želja glasača koji su ga izabrali putem pokušaja blokiranja demografskih promjena u SAD zbog dolaska milijuna migranata i ekonomski protekcionizam kojim žele vratiti izgubljena stabilna radna mjesta. Kada govorimo o protekcionizmu zanimljivo je primjetiti ispraznost, laž neoliberalizma koja se očituje u modernoj ekonomiji. Danas kada je Trump napadan zbog kritiziranja NAFTA, odbacivanja TTP i TTIP koji ne bi doveo do ekonomskog rasta ili klasičnog

protekcionizma zaboravlja se na Jean-Baptiste Saya jednog od očeva klasične ekonomije od kojeg je nastala moderna ideologija neoliberalizma. On je tvrdio da je cilj dobre vlade stimulacija proizvodnje, a loše vlade potrošnje što se danas kritizira kada SAD s trgovinskim deficitom of 566 milijardi dolara vrši strukturalne reforme kako bi uravnotežio trgovinsku bilancu.

Veliki broj u svijetu proslavljenih političkih, društvenih stručnjaka u procjeni američkog sustava čini osnovnu grešku pa donose procjene prema vlastitim uvjerenjima. Tako je Francis Fukuyama 2014. godine napisao da "postoji previše demokracije u odnosu na mogućnost američkog društva" s čim se slaže veliki dio pripadnika američke elite. S druge strane Robert B. Reich ukazuje na nezadovoljstvo članova Republikanske i Demokratske partije s državnom politikom pa smatra da se promjenom politike tih stranaka ili osnivanjem treće stranke što želi gotovo pola članova obje stranke može doći do promjene dok se i Yascha Mounk nada promjenama koje će spasiti liberalnu demokraciju, ali svi oni čine osnovnu grešku. Vjeruju da se današnji američki sistem može sačuvati promjenama zaboravljajući ili ignorirajući osnovne postojeće društvene parametre!?

Ti osnovni parametri koje oni zaboravljaju su na jednoj strani većina koja danas živi lošije nego prije 25 ili 35 godina dok se na drugoj strani nalaze najbogatiji koji sanjaju ukidanje ove fasade od demokracija kao i osobnu besmrtnost ako dožive 2030 godinu. Među milijarderima koji sanjaju vječiti život spadaju na primjer Sergey Brin, Google osnivač, Jeff Bezos, Amazon osnivač i najbogatiji čovjek na svijetu, Peter Thiel, osnivač Paypala i beskrajni broj drugih. Sama pomisao da će oni koji imaju korist od ovog pokvarenog rentiljerskog sistema i ujedno ga kontroliraju svojim novcem odustati od beneficija koje uživaju je blago govoreći nerazumna tako da svi scenariji promjena koji računaju na tako nešto su pogrešni. Jedini stvarni događaj koji može dovesti do smanjivanja nejednakosti, stvaranja poštenijeg društva je duga ratna opasnost što je uspješno dokazao Walter Scheidel u svojoj knjizi The Great Leveler, ali kao što svi znamo u današnje doba tako nešto više nije moguće pa će rentiljerstvo samo nastaviti jačati do trenutka sloma sistema i formalnog ukidanja navodne demokracije.

Kao što smo već rekli danas je popularno predsjednika Donalda

Trumpa uspoređivati s rimskim političarima braćom Grachi. Ako u google napišemo Trump Grachi dobiti ćemo više od 100.000 resultata, ali na žalost ta usporedba je potpuno pogrešna. Pravilnije bi bilo usporediti Trumpa s Julijem Cezarom koji je 4 godine proveo ratujući s pripadnicima elite koja ga je na kraju ubila kako bi "sačuvala republiku". Osnovni razlog za grešku zapadnih stručnjaka se osim pristranosti nalazi u procjeni društvenog trenutka. Danas oko 17 % stanovnika podržava formiranje vojne diktature u SAD što nije značajan broj, ali alarm za uzbunu zvoni jer 35 % pripadnika elite podržava osnivanje takvog sistema. Inteligentniji pripadnici elite vrlo dobro znaju da su prisvojili 91 % gospodarskog rasta između 1989. i 2006. godine pa žive u strahu od reakcije građana tako da podržavaju ukidanje ove kvazidemokracije. Današnja politička scena je spremna da s otvorenim rukama dočeka modernog Augusta koji dolazi nakon Cezara. Kao što je August "sačuvao" republiku i interese njene elite dok je istovremeno nastupao u svojstvu zaštitnika malenog čovjeka tako je i današnji Washington spreman dočekati sličnog autorativnog nasljednika Trumpa kao spasitelja njihove, a ne građanske demokracije.

Taj i takav predsjednik Trump koji se bori s nedemokratskim, prodanim sistemom predstavlja neupitnu opasnost za Europsku uniju ili preciznije govoreći njenu elitu koja voli naglašavati da se izborima ništa ne može promjeniti. On pokazuje da je moguće na izborima boriti se protiv demografske zamjene stanovništva i što je još opasnije za europsku elitu njegova želja za uravnoteženom platnom bilancom udara ih udara po džepu pošto unija ima 235 % veći udio trgovinskog suficita u BDP-u nego Kina. Njegovi makroekonomski ciljevi s izuzetkom poreza kao i oni demografski su u skladu s željama američkih i europskih glasača, a protivne većem dijelu elita. Zbog toga je već u samom trenutku pobjede na izborima on proglašen glavnim ideološkim neprijateljem našeg režima. Ta pobjeda je pružila nadu građanima i pokretima u Europi da se tako nešto može dogoditi i kod njih.

Na žalost gledajući iz naše perspektive ta nada nije realna jer sistem Europske unije ima puno močnije čuvare sistema. Da bi pobjedila volja glasača u SAD potrebno je "samo" pobjediti na izborima, mrkvom

i batinom dobiti podršku elite i potom vratiti moć sudova na nivo od prije 50 godina. Za razliku od tog sistema onaj Europski je puno teže slomiti jer on nikada nije niti stvarao privid demokracije. Nakon svega onoga što je potrebno za promjeniti kako bi se spasio društveni, ekonomski i politički sustav Sjedinjenih Američkih Država, u Europi još dolazi borba s neizabranom Europskom komisijom, sudom i ECB-om u kojoj realno govoreći pobjediti može samo Njemački kancelar s stabilnom većinom u parlamentu. Bez obzira na sve to Trump za domoljubno nastrojene stanovnike europskih država predstavlja demokratsku nadu da je drugačiji svijet moguć čime dokazuje da europska elita laže kada tvrdi da su politike smanjivanja životnog standarda, demografske zamjene stanovništva i jačanja Europske unije jedine moguće. Zbog toga predsjednik Donalda Trump i oni koji su za njega glasovali na predsjedničkim izborima predstavljaju za Europsku uniju najvećeg ideološkog neprijatelja s područja takozvanih liberalnih demokracija.

Rusija

Moderna povijest ove države počinje u trenutku prve od velikih katastrofa koje će ju zahvatiti tokom 20 stoljeća. Objavom rata Austro-Ugarskoj 1914 početi će Prvi svjetski rat na koji Rusija nije bila niti industrijski, niti društveno spremna. Ako situaciju promatramo retroaktivno počevši od još krvave krunidbe nespobnog cara Nikolaja II ovaj katastrofalni scenarij je mogao biti i očekivan tako da je još Lenjin izjavio da je uranjena smrt cara Aleksandra III bila jedan od osnovnih razloga uspjeha Oktobarske revolucije. Februarska revolucija koja je bila oborila cara nije ništa promjenila u državnoj politici pošto je za vladajuću elitu kao i danas važniji bio navodni ugled države nego žrtve njenih građana što je na kraju dovelo do boljševičkog preuzimanja vlasti pod parolom mira i kruha. Dok je pitanje mira s Njemačkom i Austro-Ugarskom bilo rješeno ponižavajućim mirovnim ugovorom zbog kojeg će kasnije Njemačka snositi posljedice kod sklapanja mira s Velikom Britanijom i Francuskom ono stvarnog mira u Rusiji neće biti rješeno još 5 godina.

Preuzimanjem vlasti od strane Lenjina počeo je građanski rat u sklopu kojeg će se dogoditi masovno umiranje od gladi. Ova prva ruska katastrofa u dvadesetom stoljeću će dovesti do 6 milijuna poginulih ili ranjenih u Prvom svjetskom ratu dok je u Građanskom ratu i od posljedica gladi preminulo još približno 10 milijuna stanovnika Rusije. Smrt prvo Jakova Serdlova 1919., organizacijski sposobnog de facto generalnog sekretara partije i predsjednika države,a potom premijera Lenjina je rezultiralo preuzimanjem vlasti od strane novog generalnog sekretara partije, Staljina.

Staljin kojeg enciklopedija Britannica naziva amoralnim organizacijskim genijem je preuzeo državu koja se polako oporavlja od gospodarske i demografske katastrofe uz pomoć Nove ekonomske politike. Ta mirotvorna politika koja je dala dopuštenje seljacima da dio svojih proizvoda prodaju po tržišnoj cijeni dok dio prodaju državi po cijeni koju ona odredi se 1927 godine nalazila pred raspadom zbog odbijanja seljaka da prihvati državne cijene. Sljedeće godina zbog kombinacije više različitih faktora dolazi do drastične promjene

ekonomske politike.

Te godine industrija Sovjetskog Saveza je napokon prešla razinu siromašnog Ruskog carstva iz 1913. godine dok je ona Velike Britanije zbog samoubilačke politike štednje bila 10 %, Francuske 40 %, a SAD 75 % veća. U poljoprivredi je s druge strane tadašnje stanje bilo nekoliko puta lošije pošto je Carska Rusija izvozila 9 milijuna tona pšenice, dok je SSSR izvezao samo 2.2 milijuna tona 1927. godine. Na te užasne ekonomske rezultate nadogradile su se želje Rusa i njihove vlade da ponovno postanu svjetska velesila, kao i odbijanje Francuske, Velike Britanije i SAD da daju kredite SSSR-u za industrijalizaciju.

Suočena s svim ovim problemima i državnim bankrotom 1931 godine zbog cijene industrijalizacije Sovjetska vlada je donijela odluku o najvećoj politici unutrašnje devalvacije provedenoj u prvoj polovici 20 stoljeća kako bi tako ušteđen novac iskoristila za nastavak pretvaranja poljoprivredne u industrijsku državu. Ovaj ekstremni proces koji će zbog masovnog umiranja od gladi postati poznat pod imenom Holodomor rezultira po riječima Staljina s 10 milijuna što umrlih što protjeranih u Sibir. Dok se ovo događalo na selu u gradovima će biti smanjena primanja radnika čiji broj će se tokom industrijalizacije nekoliko puta povećati, ali će s druge strane biti povećana primanja obitelji zbog ulaska u radnu snagu žena slično kao što se u današnje doba dogodilo u zapadnoj Europi.

Ova ekstremna politika štednje s reinvestiranjem novca dobivenog od prodaje poljoprivrednih proizvoda u tešku industriju je rezultirala eksplozivnim rastom teške industrije u SSSR-u za što nam najbolji primjer daruje proizvodnja električne energije koja se uvećala 724 % između 1928 i 1937 godine. Na kraju ova ekstremna gospodarska politika rezultira s transformacijom poljoprivredne države bogate prirodnim resursima u industrijsku supersilu.

Istovremeno s ovom transformacijom SSSR čiji lideri su živjeli u strahu od nove zapadne invazije slične kapitalističkoj vojnoj intervenciji s više od 100.000 vojnika tokom građanskog rata su tražili sigurnosni dogovor s zapadnim državama. U skladu s tom vanjskom politikom Staljin je odustao od svjetske revolucije i postao zagovornik komunizma u jednoj državi. Ti pokušaji će rezultirati diplomatskim

priznanjem, ali ničim više tako da je u društvu i Kremlju nastavio prevladavati mentalitet društva pod opsadom.

Najizrazitiji pokušaj sklapanja dogovora se dogodio 1938 godine tokom Čehoslovačke krize kada je SSSR ponudio vojnu pomoć za obranu Čehoslovačke ako će istovremeno slično učiniti Velika Britanija i Francuska. Taj prijedlog je na kraju bio odbijen kao i sovjetski prijedlozi iz 1939 godine o savezu protiv Njemačke. Na kraju SSSR će sklopiti dogovor s Njemačkom kojim dobiva vrijeme za nastavak svoje industrijalizacije, naoružanja kao i povratak bivših Ruskih carskih pokrajina (Baltičke države, istočna Poljska, Besarabija). U sklopu tog dogovor poznatog pod imenom Pakt Molotov-Ribentrop SSSR se obvezao slati prirodne resurse Njemačkoj dok je ova trebala u zamjenu ustupiti svoje tehnološko znanje.

Na kraju po izbijanju rata svi će u krvi platit svoje dogovore s Hitlerom. Poljska koja je 1938 godine okupirala Čehoslovački Tešin postaje prva žrtva agresije, dok će Francuska biti okupirana 1940 godine od vojske čiju udarnu snagu predstavljaju čehoslovački tenkovi LT 35 i LT 38 i ostala oprema kojom je Wermacht mogao opremio 40 divizija. S druge strane prirodni resursi koje SSSR šalje Hitleru bivaju upotrebljeni za pripremanje Njemačke vojske za Operaciju Barbarrosa.

Kao što su Velika Britanija i Francuska priželjkivali dugi iscrpljujući rat Hitlera i Staljina tako je Moskva identično razmišljala o ratu Njemačke i zapadnih saveznika. Na vijest o kapitulaciji Francuske Staljin je čuveno povikao „mogli su se barem praviti da se bore” dok je u Moskvi zavladalo depresivno raspoloženje. U pokušaju odgađa izbijanja rata SSSR u travnju 1941 udvostručuje isporuke nafte i drugih sirovina, ali i pokazaju Hitlerovim predstavnicima svoj industrijsko-vojni potencijal s ciljem zastrašivanja kako bi ovaj odustao od agresije.

Bez obzira na sve te pokušaje odgađanja rata do njega izbija 22.06.1941. napadom Njemačke bez objave rata čime počinje treća ruska nacionalna katastrofa u 20 stoljeću. Procjenjuje se da je u ovom ratu koji završava ulaskom Crvene armije u Berlin sveukupno izgubilo život 26.6 milijuna sovjetskih državljana. Po njegovom završetku početna nada sovjetske vlade u nastavak mirnodopskih odnosa s

zapadnim saveznicima je bila razočana.

Iako se danas navode mnogi razlozi za izbijanje Hladnog rata kao i datum njegovog početka najpreciznije bi bilo priznati da je on posljedica različitosti društvenih sistema i niza događaja, incidenata. Prvi od tih događaja počinje s kapitulacijom Italije 1943 kada su saveznici odbili podjeliti njenu okupaciju s SSSR-om komentarom što osvojiš to i zadržiš pa je to kasnije isto učinjeno njima u istočnoj Europi. Potom kombinacijom straha na zapadu prema tamošnjim komunističkim partijama, a na istoku prema savezničkom upletanju u skladu s sporazumom na Jalti Sovjetski dio Europe situacija je polako počela tonuti što rezultira izbijanjem Hladnog rata.

Nakon Staljinove smrti 1953. godine tamošnja vladajuća elita preplašena mogućnošću da Maljenkov ili Berija postanu kao što se očekivali Staljin nakon Staljina je uz pomoć vojske instalirala na vlast Nikitu Hruščova kojeg će Rusi nazvati Ivan Budalica. Njegova nestabilna vladavina koja de facto počinje u lipnju 1953. dovodi do zaoštravanja odnosa s zapadom što je bilo u potpunoj suprotnosti s ciljanom politikom njegovih protivnika. Na unutrašnjepolitičkom planu dolazi do popuštanja cenzure i slanja Sputnika, prve rakete u svemir, ali to je bilo nedovoljno za svu političku i društvenu štetu koju je učinio pa 1964. godine biva smjenjen.

Stupanjem na vlast Brežnjeva počinje ono što će Rusi kasnije nazivati svojim zlatnim razdobljem u 20 stoljeću. Za građane riječ je bila o dobu stabilnosti tokom kojeg je država značajno uvećala svoju proizvodnju potrošačkih dobara dok je s svih drugih aspekata ovo bilo doba stagnacije. Kako bi se istovremeno zadržala vojna proizvodnja na visokoj razini kao i došlo do porast proizvodnje potrošačkih dobara država je smanjila ulaganje u zdravstvo i počela ovisiti o izvozu energije. Dok će posljedice prve odluke biti za zapad iznenađujući porast smrtnosti u SSSR-u posljedice ove druge politike će postati jedan od razloga kasnije raspada države.

Njega su naslijedila jedan za drugim dva smrtno bolesna lidera nakon kojih je u trećem uspješnom državnom prevratu na vlast došao nesposobni Gorbačov. Prva od njegovih mjera je bila kampanja protiv alkoholizma dok je druga bila Perestrojka s ciljem ukidanja centralizirane ekonomije,a treća Glasnost s ciljem smanjivanja ili

ukidanja cenzure. Dok je prva mjera nanijela štetu od 100 milijardi rubalja, druga je rezultirala ekonomski kolapsom,a treća slobodom kritiziranja raspadajućeg sustava. Jedino što je još održavalo sistem je predstavljao strah koji je Staljinov teror ugradio u njega prije 50 godina. Kada je postalo jasno da je Gorbačov humanist koji ne želi koristiti teror SSSR se urušio.

predsjednik Boris Jeljcin (slika s Wikipedije)

Znajući za krvave nacionalne nerede u SSSR, državni dug koji je tokom Gorbačova porastao s 0 na 109 milijardi dolara, raspad ekonomije, otcjepljenje Baltičkih država kao i Gorbačovljevu želju za ukidanjem unije i transformacijom u konfederaciju 1991. godine su nesposobni dužnosnici odlučili da ga smjene. U događaju koji će biti nazvan državnim udarom zamjenik predsjednika, premijer, ministar obrane, ministar unutrašnjih poslova, predsjednik parlamenta, šef KGB i drugi su pokušali 19.08.1991. smjeniti Gorbačova. Ovaj neuspio pokušaj je na kraju samo ubrzo kraj SSSR koji se dogodio protivno

referendumsko izraženoj želji stanovnika. Ukidanjem SSSR krajem 1991. je ujedno počela nova ruska katastrofa.

Iako se predsjednika Putina na zapadu osuđuje zbog izjave da je raspad Sovjetskog Saveza predstavljao katastrofu globalnog razmjera on je strogo analitički gledajući potpuno u pravu. Gledajući samo Rusiju ona je po američkoj studiji iz 2003. godine imala između 2.767.000 i 4.033.000 više umrlih,a tom broju trebamo još dodati onaj od 7.000.000 manje rođenih kako bi došli do ruskog demografskog gubitka od 10 milijuna ljudi u razdoblju 1991.-2001. godina. Sličan kolaps broja rođenih i rast broja umrlih se dogodio i u drugim novonastalim državama,a uz te podatke se još moramo sjetiti tamošnjih ratova i etničkih čišćenja koja su ih pratila tako da sveukupni broj umrlih na nekadašnjem teritoriju SSSR-a možemo procjeniti na 6,a demografski gubitak na 20 milijuna.

Nakon blago govoreći nesposobnog Jeljcina koji je u svom oproštajnom govoru zatražio oprost od Rusa za ono što je učinio predsjednik Rusije je 31.12.1999. godine postao Putin. U trenutku primopredaje vlasti BDP Ruske federacije je zbog pljačkaške privatizacije i odbijanja novih „poduzetnika" da plaćaju poreze bio na razini od 60 % onoga iz 1989. godine. Na zapadu najpoznatija osoba koja može simbolizirati situaciju devedesetih godina je neupitno Mikhail Khodorkovsky. Ovaj ruski poduzetnik je između 1993. i 2003. godine bio prošao put od pomoćnika ministra za energiju do potencijalno najbogatijeg čovjeka na svijetu.

Putin je preuzeo vlast prvo kao premijer, a potom kao predsjednik praktički godinu dana nakon bankrota Rusije 1998 godine. To je bilo doba vojne pobune Čečenije za neovisnost, minimalne plaće od 132 ruske rublje i oligarha koji ne plaćaju porez državi. Rat je ubrzo završio pobjedom, oligarsi su prisiljeni plaćati poreze, a 16 godina kasnije minimalna državna plaća iznosi 5965 rubalja, dok je u Moskvi bila 16500 rubalja s makroekonomski zdravom inflacijom koja se kretala između 6 i 12 %.

Na vanjskopolitičkom planu Putin je od prethodnika naslijedio zamrznute ratove u Moldaviji i Gruziji, tek završeni rat u Tadžikistanu i državu s potpuno urušenim samopouzdanjem koja može samo javno bijesniti zbog širenja NATO saveza koje je u protivno dogovorima iz

1990. godine. Na jednom od tih sastanaka 09.02.1990. James Baker, ministar vanjskih poslova SAD-a je bio izjavio „NATO se neće proširiti niti jedan centimetar prema istoku ako Sovjetski Savez dopusti da ujedinjena Njemačka bude dio NATO saveza". Ova izjava, jamstvo je po podacima američke National Security Agency bilo dano samo nakon što je bio postignut konsenzus između SAD, Velike Britanije i Njemačke tako da su ubrzo potom predsjednici Bush i Mitterrand, britanski premijeri Thatcher i Major kao i njemački kancelar Kohl dali identična jamstva da se NATO neće širiti na istok.

Koristeći modernu varijantu ruskog vremena anarhije NATO se proširio na Poljsku, Rumunjsku, Baltičke države i druge tako da su između Rusije i NATO saveza ostale samo bivše Sovjetske republike. Uspjesi od zapada organiziranih pučeva u Gruziji i Ukrajini kao i neuspjeh u Uzbekistanu između 2003. i 2005. godine su rezultirali raspadom odnosa s NATO savezom u doba kada se životni standard Rusa počeo podizati zajedno s njihovim samopouzdanjem.

Vojni pokušaj nove prozapadne vlade Gruzije da 2008. godine preuzme kontrolu nad Abhazijom i Južnom Osetijom koje od raspada SSSR ne priznaju njenu vlast rezultira ruskom vojnom intervencijom i porazom Gruzije. Nuspojava rata biva nastanak ruske vanjskopolitičke Medvedeve doktrine koja se poziva na stvaranje svijeta bez dominantne velesile i ujedno govori o državama i regijama gdje postoje specijalni ruski interesi.

Do novog pogoršanja u odnosima s zapadom dolazi zbog Ukrajine koja je duboko podijeljena među svojim stanovnicima na proruski istočni i proeuropski zapadni dio. Pokušaj ostvarivanja neutralne Ukrajine između Europske unije i Rusije od strane nesposobnog, ali demokratski

predsjednik Vladimir Putin (slika s Wikipedije)

izabranog predsjednika Janukoviča rezultira od EU i SAD organiziranim pučem na koji Rusija u skladu s svojom javno proglašenom doktrinom reagira aneksijom Krima i davanju pomoći

proruski nastrojenim stanovnicima regije Donetska. Za ove događaje u Ukrajini Rusija neupitno nije nevina, ali krivce trebamo prije svega potražiti u Bruxellesu i Berlinu koji su insistirali da duboko podjeljena država mora ući u savez s Unijom dok su jedine žrtve svega ovoga neupitno Ukrajinci. Ova revolucija, ovaj puč je ponovno u Rusiji stvorio mentalitet društva pod opsadom tako da danas 43 % Rusa vjeruje da žive pod zapadnom opsadom.

Za sadašnje sveukupno stanje u odnosima između Rusije i Europske unije je Moskva koja je više puta javno istakazala namjeru da tokom posljednjih 25 godina postane član NATO saveza i pridruženi član Europske unije praktički minimalno kriva. Zapadni odgovor na ove prijateljske pokušaje osim povijesnog NE, je bilo micanje „europskih" granica sve bliže i bliže Moskvi što je dovelo do sadašnje napete situacije. Današnjim zapadnim liderima biva gotovo nemoguće prihvatiti realpolitik koja govori da sve regionalne i svjetske sile imaju svoje nacionalne interese u „svojim" dijelovima svijeta,a Rusija s 150 milijuna stanovnika i nuklearnim oružjem neupitno spada u takve sile.

Većina zapadnih političara, medija i takozvanih intelektualaca žive u svom svijetu kada sanjaju o budućoj liberalnoj demokraciji u Rusiji.

Većina njih su ujedno iste one osobe koje slave „demokrata” Jeljcina koji je 04.10.1993. poslao tenkove na parlament i koji je prouzročio smrt 3 milijuna Rusa svojim ekonomskim mjerama. Zbog toga nama svima mora biti jasno da zapadni tip demokracije simbolizira u ovoj velikoj državi korupciono prljavi i smrtonosno opasni pojam za sve ruske glasače koji su dovoljno stari da se sjećaju ruskog bankrota 1998. godine i ranijih događaja. Na vremenski posljednjim predsjedničkim izborima najuspješnija liberalna politička stranka je osvojila 1.68 % glasova što sve govori o popularnosti ove vrste političkih opcija.

S druge strane tokom posljednjih 18 godina Rusija je neupitno počinila i pogreške. Dobar dio tih pogrešaka je bio povezan s stoljećima starim, usađenim osjećajem niže vrijednosti prema Europi što je dovelo do kopiranja njenih gospodarskih grešaka. Prva od tih grešaka biva forsiranje više ili manje uravnoteženog proračuna što bi bilo u skladu s smjernicama Europskih institucija poslanih državama članicama, druga biva potpuno nepotrebni ulazak u WTO,a treća je dopuštanje bijega kapitala.

Nakon konsolidacije države tokom prvih godina Putina najveći državni problem je postao bijeg kapitala iz Rusije koji je tokom samo prva četri mjeseca 2018 godine iznosio 21 milijardu američkih dolara. Taj bijeg novca možemo gledati slično bijegu novca iz Europe prema poreznim oazama ili novca koji migranti šalju svojim kućama. Ta priča o „bijegu novca“ je ujedno po riječima savjetnika Svjetske banke Ha-Yoong Chang priča o uspjehu Indonezije i neuspjehu Zaira. Tokom kleptokracije Mobuta u Zairu plaće su pale na nivo od prije neovisnosti,a polovica djece je umirala prije 5 rođendana dok su vladajući slali novac u inostranstvo. Na drugoj strani Suhartova kleptokracija u Indoneziji je podignula BDP s 7.5 u 1968 godini na 242 milijarde dolara u 1996 godini tako da i danas njega nazivaju „Ocem razvoja”. Osnovna razlika između uspjeha i neuspjeha tih kleptokracija je bilo reinvestiranje tako ostvarenog profita u Indoneziji i odnošenje kapitala iz Zaira. Kao što je ovaj bijeg kapitala nanosio štetu Zairu tako ju danas nanosi Rusiji (i Europskoj uniji) tako da bi ga bilo najpoželjnije oporezovat ga s kaznenom stopom od 50 %.

Kada govorimo o ruskom ulasku u WTO osim što je bio nepotreban

za državu ruske veličine čija makroekonomija neće trpiti zbog svog malenog udjela međunarodne trgovine u BDP-u on biva istovremeno štetan jer uništava rusku industriju kojoj je potrebna modernizacija. Na kraju su rat u Ukrajini i europske sankcije kojima je izložena skrenuli ekonomiju u pravom smjeru, ali najvažnija pitanje biva ako će to tako ostati i u budućnosti ? Ako nam je povijest učiteljica života tada odgovor na ovo pitanje mora biti negativan pošto postoji vrlo visoka šansa da će budući ruski lider ponovno imati problem s samopouzdanjem.

Razlog za današnju popularnost Putina u Rusiji je vrlo jednostavna. On predstavlja stabilnost i dizanje životnog standarda koje je skočilo po podacima MMF-a s 5.914 u 1999. godini na 25.533 dolara BDP-a kupovne moći dok je broj rođenih porastao za 50 %. Dok ovi podaci bolje od svega objašnjavaju njegovu popularnost u Rusiji, one o popularnosti kod dijela Europljana moramo naći na drugim osnovama. Jednostavno gledajući Vladimir Putin predstavlja sve ono što današnji europski političari nisu. On je izabrani predsjednik da ne kažemo autokrat koji stvarno upravlja svojom državom za razliku od europskih izabranih političara kojima po mišljenju dijela stanovnika upravljaju ljudi iz sjene. Istovremeno Putin je i nacionalist u doba kada zapadnim svijetom vlada kulturna revolucija multikulturalizma što dodatno objašnjava njegovu popularnost u nacionalističkim krugovima. To samo po sebi više nego dovoljno objašnjava popularnost ruskog predsjednika u Europskoj uniji.

Najvažniji dugoročni problemi s kojim će se Rusija suočiti u budućnosti biva odnos s Srednjim kraljevstvom. Odbijanje zapadne Europe da sklopi s Rusijom dogovor o prijateljstvu kao i poštovanje ruskij nacionalnih interesa ju je gurnulo u ruke Kini dok u očima mnogih Kineza se na listi teritorija pod stranom okupacijom se nalaze Vladivostok i druga tamošnja ruska područja tako da je ruski geopolitički problem u ovom savezu više nego očit.

Drugi, a u stvarnosti prastari problem biva pitanje nasljeđivanja. Nakon smrti ne genijalnog, ali ipak kompetentnog Aleksandra III na vlast je došao Nikolaj II,a nakon amoralnog, ali organizacijski sposobnog Staljina, Ivan Budalica (Nikita Hruščov) dok su kasnije kao što smo vidjeli bili instalirani na vlast Gorbačov i Jeljcin. Za budućnost,

za dobrobit Rusije i Rusa pitanje sposobnog nasljednika Putina, koji neće patiti od niskog samopouzdanja postaje životno pitanje. S druge strane cilj političke i ekonomske elite je bio i uvijek će biti instaliranje nesposobnog predsjednika koji će ispunjavati njihove interese. Potencijalno rješenje ovog problema biva kopiranje singapurskog rješenja ili onog ranijeg kineskog sistema. Sastavni dio tog sistema je predstavljalo sprečavanje stupanja na vlast nekompetentne osobe putem povlačenja predsjenuka u mirovini na položaj starijeg državnika.

Današnji odnos između zapadnih saveznika i Rusije je na žalost potpuno u skladu s američkim filmom Canadian Bacon u kojemu zapad umjetno traži novog neprijatelja koji bi objasnio širenje svoje vojne industrije. U filmu SAD zahtjeva obnovu Hladnog rata s Rusijom što ruski predsjednik odbija dok se u napoj stvarnosti to nije pitalo nego se prouzročilo vođenjem ciljanih politika počevši s odbijanjem primanja u NATO i EU. Rusija i njen sistem predstavljaju danas najvećeg ideološkog neprijatelja zapadnog tipa takozvane liberalne demokracije, a u stvarnosti liberalne autokracije. Ona dokazuje da je državnom politikom u Europi moguće povećati broj rođenih, dignuti životni standard, biti domoljub i uživati popularnost, povjerenje glasača, a to se sve nalazi u suprotnosti s državnom ideologijom Europskih institucija.

Za razliku od Trumpa koji dokazuje da je moguće izabrati nekoga u „liberalnoj demokraciji" koji je protivan želji elite, Rusija dokazuje da je mogući potpuno drugačiji svijet od onog koji zagovaraju Europske institucije i zbog toga je ruski režim najveći ideološki neprijatelj europskog režima.

Kina

Praktički istovremeni nastanak ujedinjene Kineske države i Rimskog carstva na potpuno različitim stranama euroazijskog kontinenta i na potpuno različitim strukturalnim temeljima nam je pružio priliku da danas vidimo rezultat jednog povijesno-evolucijskog eksperimenta različitih sustava. Osnovni temelj tadašnje kineske države postaje

tamošnja administracija dok temelj Rima je uvijek predstavljala vojska. Nakon što je vojska rimskih zapadnih prefektura poražena 31.12.406. godine tokom barbarskog proboja preko Rajne, a potom i ona istočnih 20.08.636. u Siriji od strane islamskih osvajača tamošnje Carstvo je prestalo postojati dok je ono Kinesko zahvaljući vlastitoj administraciji uspjelo stvorilo vlastiti nacionalni, kulturološki identitet pa nastavilo postojati čak i u doba strahovitih patnji nanesenih od različitih osvajača postavši na kraju današnja država-civilizacija.

Osnovni povijesni problem koji zahvaća sva Carstva više puta tokom povijesti zahvatio i Kinu gdje je podrška careva ili njen nedostatak omogućavala ili gušila inovacije. Najbolji primjer za to nam davaju danas čuvena putovanja Zheng Hea između 1405. i 1433. godine koja su podržavali napredni carevi samo da bi potom specijalne interesne skupine Ming dinastije zabranile daljnja putovanja, istraživanja tokom regenstva u vrijeme cara-djeteta. Za razliku od ovog razvoja događaja u Kini u Europi Talijan Kristofor Kolumbo koji nije mogao dobiti podršku za svoje pomorsko putovanje u svojoj domovini, pokušao ju je dobiti u Portugalu koji ga odbija pa ju je na kraju dobio u Španjolskoj koja će zahvaljujući tome otkriti Ameriku.

Taj izbor, to tržišno natjecanje u inovacijama među europskim državama na kraju postaje osnovni razlog zašto je polovicom 19 stoljeća Kinesko carstvo zaostala država,a Europa najrazvijeniji dio svijeta. Tokom sljedećeg stoljeća, tokom stoljeća poniženja razvijene države će iskorištavati ovu nerazvijenu, anarhičnu Kinu istovremeno u potpunosti razumijevajući njenu potencijalnu i buduću stvarnu moć.

Kao primjer tog razumjevanja možemo uzeti Napoleona koji izjavljuje:”Kina je lav koji spava. Pustimo ju da spava jer kada se probudi protresti će svijet” i John Hobsona čija djela su imala iznimni utjecaj na Lenjinove teorije koji je rekao: „Kina se može iznimno brzo lansirati na svjetsko tržište kao najveća i najefikasnija ekonomija”, ali da bi do svega toga došlo bilo ju je potrebno prvo osloboditi i ujediniti.

To je 1949. godine uspio izvršiti Mao Ce-tunga porazivši duboko koruptivnu i nesposobnu vladu Čang Kai-šeka i proglasivši potom nastanak Narodne Republike Kine. Dok se na zapadu vladavina Mao Ce-tunga gleda prije svega kroz prizmu komunizma, kroz prizmu Velikog skoka napred i Kulturne revolucije ono najvažnije se ignorira.

Zaboravlja se da je dolaskom njega na vlast napokon došlo do političke neovisnosti Kine i njenog gospodarskog rasta kojeg nije bilo tokom stoljeća poniženja. Zbog tog uspjeha kineski pristup ostavštini Mao Ce-tunga koji govori u postocima o njegovim dobrim

Wang Jiaxiang, Mao Ce-tung i Deng Xiaoping (slika s Wikipedije)

djelima i greškama biva ispravan za razliku od onog lažnog moralističnog zapadnog koji je do njegove vladavine iskorištavao Kinu.

Susret bivšeg predsjedavajućeg Republikanskog nacionalnog odbora, budućeg CIA direktora i predsjednika Georga Busha s tadašnjim zamjenikom premijera Kine Deng Xiaopingom će na kraju samo pružiti pomoć, samo ubrzati put Kine na njenom putu ka modernizaciji. Kako bi se taj državni cilj ostvario pokrenut je program „Četiri modernizacije" koji će ju uspjeti uzdići na nivo najveće ekonomije u svijete po BDP-u kupovne moći tokom samo 40 godina razvoj. Ovaj događaj, ovaj razvojni uspjeh će Edwarda Luce nazvati „najdramatičnijim događajem u ekonomskoj povijesti" i u tome je on neupitno u pravu. Kada govorimo o ovome zapanjujuće uspješnom procesu mi nikada ne smijemo zaboraviti sposobnost dugoročnog planiranja kineske elite, ali niti odgovornost one zapadne koja je prodala svjetsku ekonomsku i političku nadmoć vlastitih država za judine škude, pa danas uvodi trgovinski protekcionizam kako bi se zaštitila od modernizirane Kine.

Ovo eksplozivno gospodarsko uzdizanje samo dokazuje da su Deng Xiaoping i tadašnje rukovodstvo bili potpunu u pravu kod slamanja Tiananmen demonstracija 1989. godine bez obzira na stvarni broj tadašnjih žrtava. Za to nam čak nisu niti potrebni podaci o uspješnoj modernizaciji Kine pošto je dovoljno samo se podsjetiti da je odbijanje sovjetske elite da 1991. godine uguši prosvjede u Moskvi na kraju dovelo do smrti 3 milijuna ljudi.

Kako bi mogli u potpunosti razumjeli rezultat gospodarske reforme i gušenja demonstracija dovoljno nam je pogledati osnovne gospodarske podatke 1975. i 2017. godine. Te 1975. godine BDP Kine je po podacima Svjetske banke iznosio 33.44 % BDP-a Njemačke dok je danas ukupni kineski BDP 332.78 % veći od

Njemačkog. Ovi podaci nam bolje od svih drugih ukazuju na trijumf dugoročnog strateškog razmišljanja Pekinga koje je počelo s Deng Xiapingom za razliku od zapadnog, kratkoročnog, liberalnog razmišljanja zarobljenog u stagnacijskoj sadašnjosti i bez budućnosti.

Nakon uspješno izvršenog gospodarskog uzdizanja trenutačni prioritet je prebačen na tehnološko dostizanje zapada do čega u nekim osnovnim granama dolazi posljednjih godina. Dana 05.05.2017. godine poletio je po prvi put lokalno proizvedeni putnički avion Comac C919 čime se Kina pridružila Europskoj uniji, SAD-u i Rusiji kao jedna od 4 svjetske države, saveza koje proizvode putničke avione s više od 150 sjedala. Krajem te iste 2017. godine Kina je postala druga država u svijetu koja dizajnira i proizvodi vlastite središnje procesore za Windows kompjutere, a samo nekoliko mjeseci kasnije će početi proizvoditi i vlastite procesore za servere.

Osim dugoročno ispravno postavljenih političkih i gospodarskih ciljeva drugi razlog za dosadašnji kineske uspjeh nalazimo u konfućanskoj radnoj etici kao i dobar dio ostalih, pozitivnih tamošnjih kulturoloških vrijednosti. Na osnovu tih vrijednosti kao i želje za daljnjom modernizacijom u Bangkoku će biti donešena tamošnja deklaracija o ljudskim pravima. Ona se za razliku od zapadne, takozvane univerzalne deklaracije poziva na pravo na razvoj kao univerzalno ljudsko pravo zajedno s pravo na poštivanje nacionalnih, regionalnih i kulturoloških razloga.

Danas je razumno očekivati da će ta kineska želja za daljnjim tehnološkim razvojem, za ciljem da postanu najrazvijenija država na svijetu zahvaljujući tamošnjoj kulturi i dugoročnom planiranju biti uspješno ostvarena. Teško je danas zamisliti ijedan kratkoročni scenarij koji bi doveo do neuspjeha te do sada uspješne strategije.

S druge strane u Europi proslavljeni Kenneth Rogoff čije pogrešne ekonomske teorije su poslužile kao ideološko objašnjenje za vođenje politike ekonomske štednje u Uniji redovno najavljuje ekonomski kolaps Kine zbog prevelikih dugova u čemu nije niti približno usamljen. Zapadni mediji i takozvani stručnjaci redovno već desetljećima navode lažne vijesti da je Kineska ekonomija kuća od karata što je već bezbroj puta dokazano kao neistinito. Osnovni razlog za stvaranje ove lažne slike, lažne vijesti su „nesposobni stručnjaci” i potreba da se utješe

Europljani i Amerikanci da Kina neće srušiti njihovu poziciju u svijetu. Normalno da će ju srušiti!?

Kratkoročno gledajući bez obzira na ovu propagandu koja se spominje na zapadu Kina neće niti može u bliskoj budućnosti ekonomski propasti. Kada govorimo o srednjeročnom razdoblju postavlja se pitanje da li će biti postignut uspjeh u transformaciji ekonomije koja se danas provodi tako da počne u potpunosti ovisiti o unutrašnjem,a ne stranom tržištu. Jedinu potencijalnu opasnost na ovom putu predstavlja mogućnost da vlada postane zaražena zapadnim ekonomskim idejama koje su nanijele štetu našoj ekonomije, da prihvate ideje financijalizacije i statizma. Zbog svog dugoročnog planiranja, za razliku od zapadnog kratkoročnog današnja mi ne smijemo zaboraviti da danas Kina predstavlja najveću nadu čovječanstva u istraživanju svemira, iskorištavanju asteroidnih resursa i potencijalnom naseljavanju Marsa. Jednostavno neoliberalni zapad u dubokoj krizi za tako dugoročna financijska ulaganja više nema niti vremena niti strpljenja.

Kada govorimo o našoj internoj situaciji, o kineskoj dijaspori u Europi gotovo uvijek se na nju zaboravlja iako Kinezi čine oko 2 milijuna stanovnika Unije. Razlog za to zaboravljanje, nespominjanje u medijima tokom današnjeg vremena multikulturalne ideologije možemo naći u njihovim uspjesima. Rezultati testova u Velikoj Britaniji ukazuju da djeca kineskog porjekla postižu najbolje školske rezultate, bolje i od rezultata engleske djece. Razlog za to se neupitno nalazi u njihovim kulturološkim vrijednostima kao što se razlog za neuspjeh drugih migranata u Europi nalazi također u njihovim vrijednostima,a ne rasizmu.

Što god netko danas mislio o Kini mi ne smijemo nikada zaboraviti da živimo na početku Kineskog stoljeća kojeg su zapadne vlade i poslovni ljudi sami stvorili prodavajući budućnost za judine škude. Pokušavajući se odupirati ovoj promjeni SAD će kao i kroz povijest svaka opadajuća imperija nastaviti povećavat izdvajanje za vojsku u nadi da će tako usporiti svoj pad, ali kao i svaka ranija imperija ona će ga tim potezom samo ubrzati.

Zapadne države su dovele svijet u doba električne energije, kompjutera i genetičke biologije, ali su danas zaglavile na putu

financijalizacije i neofeudalne ekonomije. Red je nadati se kako će nas Kineska civilizacija-država odvesti i dalje, odvesti dovoljno daleko da osigura preživljavanje vrste Homo Sapiens.

Siromašnima svijet ostaje

Svi mi koji malo analitički detaljnije pratimo vijesti i forume na internetu smo se prije ili poslije susreli s navodnom izjavom alžirskog revolucionara i drugog predsjednika Houari Boumediene koji je navodno izjavio„Jednog dana će milijuni ljudi napustiti južnu i otići živjeti u sjeverne hemisferu. Oni tamo neće doći kao prijatelji nego će doći da ju osvoje i osvojiti će je s svojim sinovima. Maternice naših žena će nam dati pobjedu". Rasprava o pitanju da li je Houari izjavio ove riječi ili ne su beskrajne i ujedno nevažne pošto su drugi političari trećeg svijeta rekli identične ili slične riječi. Primjera toga ima bezbroj,a sve one pozivaju na osvajanje Europe putem migracija svog stanovništva dok istovremeno vlade koje na to pozivaju kod kuće provode politiku populacijske eksplozije. Jedan od bezbroj sunitskih primjera takvih izjava nam je dao prije kratkog vremena predsjednik Turske Erdogan izjavom:"Ja pozivam svoje građane, braću i sestre da nemaju samo troje nego petoro djece jer vi ste budućnost Europe" dok je bivši jordanski ministar izjavio „Islam će osvojiti Rim".

Jedan od osnovnih pogrešaka koje čini veliki broj europskih nacionalističkih stranaka se tiče njihovog fokusiranja na sunitske države pošto praktički identična razmišljanje postoje i u subsaharskoj Africi. Na kraju ako će kao što nam projekcije Ujedinjenih Naroda govore za 300 godina nestati autohtoni Europljani za nas je potpuno nevažno da li će se to dogoditi putem malenog broja djece i naseljavanja iz Zapadne Azije, Sjeverne ili Subsaharske Afrike. Jedino nam je važno da ćemo prestati postojati.

Zbog tog red nam je ovde naglasiti i jedan drugi nearapski pogled na kolonizaciju Europe koji nam daruje Yahya Jammeh, predsjednik Gambije koji je izjavio „Ova država je dobila neovisnost od Velike Britanije prije samo 41 godine. Kako bi se kompenzirala eksplotacija koju je naš narod trpio naši mladi ljudi imaju pravo da ostanu u Velikoj Britaniji sljedećih 359 godina". Njegova pozicija da Europa zbog svoje

kolonizacije Afrike mora danas primiti milijune, milijune i milijune stanovnika subsaharske afrike je ujedno na crnom kontinentu iznimno popularna. Problem je da slična mišljenja možemo čuti i među Europskom ljevicom pa tako na primjer misli i Mate Kapović iz Radničke fronte koji je izabran u skupštinu grada Zagreba,a on nije niti približno jedina osoba s takvim razmišljanjem.

Razlog za ovu današnju iz europske pozicije kritičnu situaciju u državama Afrike i Azije zapadno od Indije nalazimo u kombinaciji neuspješne makroekonomske politike tih država kao i beskrajne populacijske eksplozije koju tamošnje vlade ne žele kontrolirati tako da je ona postala sastavni dio državne politike. Jedan od najboljih primjera za tu situaciju nam daruje u usporedbi s drugima relativno uspješni Alžir koji je u doba stjecanja neovisnosti sam zadovoljavao svoje potrebe za hranom da bi 1986 godine 75 % sve potrebne hrane uvozio.

Na ovu kompleksnu situaciju koja je izazvala nezadovoljstvo stanovnika se nakon Islamske revolucije u Iranu pridodao obnova muslimanske religioznosti među stanovništvo razočaranom dotadašnjim sekularnim vladama. Po riječima Gillesa Kepela religija je već do 1991. bila porazila sekularne snage u arapskim državama dok je nakon te pobjede ona počela voditi vjerske ratove protiv nevjernika.

Kako je za ratove uvijek potreban novac tu nam uskače Saudijska Arabija i susjedne države kojima ona dominira. Vodeći razumnu politiku zahvaljujući enormnim naftnim bogatstvom ova država je deset puta povećala broj stanovnika između 1950 i 2016 godine istovremeno odbijajući davati državljanstvo strancima kako bi se zaštitila tamošnja kultura i način života. Smatrajući da im je Bog dao naftno bogatstvo radi širenja njegovog utjecaja Saudijska Arabija i njeni saveznici aktivno rade na širenju religije, a možda i migracija u smjeru Europe dok istovremeno vode direktno ili indirektno vjerske ratove u drugim krajevima svijeta.

Trenutačno osim otvorenog rata s Jemenom kojeg kontroliraju Šiiti, Saudijska Arabija financira vjerske ratove u Nigeriji, Srednje Afričkoj

Yahya Jammeh, predsjednik Gambije (slika s Wikipedije)

Republici, Mjanmaru i bezbroj drugih država tako da su na primjer njeni građani izvršili i financirali napad u New Yorku 2001. godine. Iako mnogi žele osuditi ovakvo ponašanje Saudijske Arabije to bi bilo moguće učiniti samo po pitanju sadašnjeg europskog morala jer ovo apsolutističko kraljevstvo vodi realnu politiku koja je potpuno u skladu s vlastitim nacionalnim interesima pa bi joj na primjer Bismarck dao blagoslov.

Od ovog saveznika Europske unije mi bismo mogli nešto naučiti o zaštiti nacionalnih interesa dok bi nam istovremeno bilo bolje da nađemo neke druge saveznike čiji interesi nisu u potpunoj suprotnosti s našima. Na primjer sekularna Sirija pod vlašću dinastije Assad ili ranije sekularna Libija su više u interesu Europljana i njihovih država nego fundamentalistički vjerski režimi koji ih žele zamjeniti. Bez obzira na to Velika Britanija i Francuska su ciljano nakon mjeseci pripremanja i u skladu s vojnog strategijom korištenja vojnih vježbi za vršenje iznenadnog napada napali Libiju 2011. Formalno zračna vojna vježba Southern Mistral je trebala započeti 21.03.2011., a u stvarnosti vojni avioni Francuske i Velike Britanije su počeli bombardirati Libiju dan ranije, 20.03.2011.

Praktički identična situacija se dogodila u Siriji i samo intervencija Rusije je spriječila tamošnje preuzimanje vlasti od strane sunitskih fundamentalista. O legalnosti europskog slanja novca i oružja Al Kaidi u Siriji uopće nama nekakvog smisla razgovarati. Kako se obje ove europske intervencije nalaze u potpunoj suprotnosti s interesima Europske unije naći realističko objašnjenje za njih osim potencijalne korupcije vladajućih od strane sile je praktički nemoguće zamisliti.

Za razliku od tih intervencija ona u Ukrajini je čak imala geopolitičkog smisla, ali se pri tome potpuno ignorirala podjela ove države na njene povijesne regije koje su imale potpuno različita

razmišljanja o budućnosti države. Želja vlade Ukrajine da ostane politički neutralna zbog tih unutrašnjih podjela je rezultirala od Europske unije i SAD-a organiziranim državnim udarom, gubitkom provincija i konstantnim ratnim stanjem.

Nakon obilaska ovih primjera naše katastrofalne vanjske politike vrijeme je da se vratimo nakon prije svega Saudijske Arabije drugom srži našeg problema,a to je totalni ekonomski i politički neuspjeh afričkih i azijskih država koje se nalaze zapadno od Indije. Jedan od najboljih primjera i istovremeno ekstremne opasnosti takvih realno gledajući propalih država nam dava Pakistan pošto je on de facto 15 puta bankrotirao između 1980. i 2018. godine. Ovim želimo konstantirati da su 15 puta zatražili spašavanje od MMF-a dok su se društveno okrenuli fundamentalizmu. Dovoljni dokaz tamošnjeg stanja nam je ponudio sprovod Mumtaza Qadria koji je pogubljen 2016 zbog ubojstva guvernera koji „štiti kršćane". Na sprovodu ovog sunitskog „mučenika" se u Pakistanu okupilo 100.000 ljudi što nam bolje od svega govori o društvenoj klimi u državi koja je treća po broju migranata koji dolaze u Europu i osobnim indoktrinacijama s kojom oni dolaze.

Kao jedan od osnovnih razloga za neuspjeh svih tih država i naše današnje probleme nalazi se u njihovoj neprekidnoj demografskoj eksploziji. Povećanje broja stanovnika od 2.5 milijuna svake godine što se događa u Egiptu onemogućava pisanja ikakvih realističnih planova razvoja države tako da ona po riječima europskih diplomata pleše na rubu kolapsa, a slična je situacija i u drugim državama na području o kojemu govorimo.

S druge strane tamošnji politički lideri su se po pitanju demografije već nakon sticanja neovisnosti bavili politikom netalasanja kako ne bi izazvali nezadovoljstvo stanovnika i lokalnih religioznih lidera. To izbjegavanje potencijalne pobune koju bi izazvale državne politike u cilju smanjivanja broja rođenih nas je danas dovelo u sadašnju situaciju kada možemo stvarno reći da će siromašni naslijediti svijet.

Jedini utjecaj koji Europska unija i njene članice mogu imati na države iz kojih dolaze migranti je onaj ekonomski tako da bi bio red njega i spomenuti. Za stvarno razumjeti povezanost današnje afričke i europske ekonomije dovoljno je spomenuti da su migranti poslali na

područje Sjeverne Afrike i Bliskog Istoka po podacima Svjetske banke 49,a na ono subsaharske Afrike 33 milijarde dolara dok sveukupni izvoz Egipta, tamošnje najveće države iznosi 25.9 milijardi dolara. Iz tih podataka možemo čitati kako je u nacionalnom interesu svih tih država prije svega izvoz vlastitih građana u druge države, a svi europski pokušaju nagovaranja njihovih vlada u smjeru suprotne politike su bili i ostati će neuspješni.

Drugi problem u odnosima Europske unije i Afrike se tiče ulaska Kine i u s njom vezanog europskog gubitka utjecaja. Trgovina između ovog kontinenta i Kine je između 2000. i 2014. godine skočila s 10 na 220 milijardi dolara dok je trgovina s Europskom unijom iznosila 257.9 milijardi eura 2016. godine. Za razliku trgovine gdje možemo očekivati da će Kina tek stići i prestići Europsku uniju po pitanju investicija ona je to prije nekoliko godina postigla. Počevši od 2015. godine Kina investira u različite projekte na području afričkih država 20 milijardi dolara godišnje dok s druge strane u zakašnjelom odgovoru na ovaj izazov Europska unija najavljuje da će pokušat obezbjediti 44 milijarde eura privatnih investicija u održivi razvoj na području Afrike do 2020. godine.

Rezultat ovakvog razvoja situacije postaje očiti gubitak utjecaja Europe u Africi tako da putovanja Angele Merkel po ovom kontinentu nakon izbijanja migrantske krize teško da imaju nekog smisla. Zbog dopuštanja dolaska migranata 2015 godine ona je postala politička zvijezda,ali realistično više nema nikakvog značajnijeg utjecaja na tamošnje vlade s kojima je održala susrete.

Realno gledajući Europska unija svojom pogrešnom politikom u posljednjih dvadesetak godina gubi utjecaj na događaje Africi što joj je protivno državnim interesima u doba konstantne potrebe za tamošnjim sirovinama i migrantske krize dok se praktički isto događa na i Bliskom Istoku. Ako postoji ikakva mogućnost za povratak ovog utjecaja koliko god da on minoran bio tada Europa mora uložiti stvarni novac i napokon početi pratiti kineske investicije, ali držeći se fundamentalističkih ekonomskih pravila po kojoj ona funkcionira to je teško zamisliti u budućnosti.

Kada govorimo o onome što većinu Europljana najviše muči tada jedina stvarna mogućnost postaje nastavljanje vođenje politike u

skladu dogovara s Turskom. Pošto kao što smo vidjeli migranti u matične države šalju 82 milijarde dolara godišnje ništa što Angela Merkel ili Viktor Orban govore o migracijama neće zaustaviti te države u slanju svojih mladih u Europu.

Jedino što ih može zaustaviti ako se to želi,a budimo pošteni prema sebi pa priznajmo da Europska komisija tako nešto ne želi predstavljaju direktne europske uplate u proračune obalnih država zapadne Afrike, Maroka, Alžira, Tunisa i dovođe reda u Libiju. Kako bi države s kojima bi se sklopio dogovor te uplate bile dovoljno zanimljive njihova uplata bi trebale iznositi minimalno 20 milijardi eura godišnja. Tim uplatama bi Europska unija istovremeno zaustavila migracija i ponovno povratila određeni politički utjecaj u državama koje bi ih primile jer bi iznenadno povlačenje ovog novca rezultatiralo kolapsom afričke vlade koja se okrenula protiv Europe.

Dok bi ovim potezom koji možemo nazvati i koruptivnim mi povratili utjecaj u Africi njegov povratak na Bliskom i Srednjem Istoku je danas praktički nemoguće zamisliti. Jedina moguća opcija nam ovdje ostaje srednjeročna suradnja s Iranom kao tamošnjom regionalnom silom i otkazivanje bliske suradnje s Saudijskom Arabijom. Na pitanje da li ima šanse da dođe do ovakve promjena vanjske politike jedini ispravni odgovor bi bio negativan pošto europske (i američke) institucije previše vole saudijski novac.

Vrijeme laži

Dok danas Europa živi u svom vremenu laži i ekonomsko-liberalnog fundamentalizma njeno zlatno doba kao i njenih 5 stoljeća svjetske dominacije neupitno završava. Dominacija svijetom se zbog pogrešnih odluka donesenih s ciljem ostvarivanja kratkoročnog profita vraća ponovno natrag na Daleki Istok i u Srednje kraljevstvo, dok istovremeno gubimo vlastiti kontinent.

Kao što smo imali priliku vidjeti u knjizi Europske države su danas formalno demokracije u kojima neizabrane, autokratske od građana omražene europske institucije donose približno 40 % svih novih zakona. Na ekonomskom području te iste institucije provode najradikalniju financijsku politiku u pisanoj povijesti čovječanstva dok na području demografije se provodi politika kojom bi se i Adolf Hitler ponosio, politika za koju službene projekcije tvrde da će humano dovesti do smanjenja broja autohtonih Europljana za 95 % tokom sljedeća 3 stoljeća.

Dok se ove radikalno-fundamentalističke politike provode unutar Unije u vanjskoj politici se provodi vrlo slična politika u kojoj Unija kao svoje drage prijatelje uzima absolutne radikalne diktature koji ju žele subvertirati dok kao neprijatelje bira svoje prirodne saveznike.

Sadašnja sveukupna situacija je toliko neobična, toliko radikalna da je postala praktički normalna,a najviše liči na istinitu priču o Mađarskom kraljevstvu bez kralja kojim upravlja admiral bez mornarice. Osnovni razlog za nastavak postojanja ovakvog režima se nalazi u lažnim vijestima koje on širi pošto idealni stanovnik svakog totalitarističkog režima nije osoba koja vjeruje u taj režim bio on komunistički, fašistički, despotski ili autokratskoliberalni. Taj idealni stanovnik baš svakog totalitarističkog režima je osoba koja više ne razumije razliku između stvarnosti i laži.

U određenom smislu mi danas živimo u tom svijetu jer je običnom građaninu postalo praktički nemoguće ocjeniti što je istina,a što je laž. Ako ćemo vjerovati propagandi nastaloj nakon Brexita mladi podržavaju Europsku uniju dok se starije osobe „kojima nije mnogo ostalo” njoj protive. Tehnički gledano mladi u Velikoj Britaniji kao i

naturalizirani migranti podržavaju Europsku uniji, ali u Francuskoj temelj podrške Unije čine oni „kojima nije mnogo ostalo” pa je tako proeuropski Macron osvojio na posljednjim predsjedničkim izborima 73 % glasova osoba starijih od 65 godina.

Ako ćemo vjerovati službenoj državnoj, europskoj propagandi kojoj smo izloženi većina ekonomista podržava mjere štednje u Europi dok u stvarnosti 2/3 ekonomista se protivi politici štednje smatrajući je štetnom. Među neočekivanim protivnicima ove samoubilačke ekonomske politike se nalaze čak projekcije britanskog ministarstva financija kao i one nizozemskog financijskog savjeta, dok kao što smo ranije naveli njoj se protivi i većina ekonomskih analiza.

Ako ćemo vjerovati službenoj državnoj, europskoj propagandi radna mjesta nije moguće zaštiti u današnje doba, a trgovinski dogovori su pozitivni za gospodarstva i životni standard. Kao što smo mogli vidjeti u dijelu knjige imena makroekonomija unutrašnje gospodarske slobode po europskim i američkim službenim analizama nisu pozitivno djelovale na životni standard, dok internacionalne sporazumi kojima se dodatno ograničava, da ne kažemo ukida takozvana demokracija ruše životne uvjete Europljana.

Ako pitamo Europske institucije i medije Europljani vide globalizaciju kao priliku, ali ako pitamo Europljane oni znaju da su životni standard i socijalna država bili bolje zaštićeni prije pola stoljeća, u doba jakih nacionalnih država nego što su zaštićeni u doba globalizacije.

Ako ćemo vjerovati službenoj državnoj propagandi starenje stanovništva negativno utiče na gospodarski rast pa su potrebni migranti dok na primjeru Japana znamo da zbog automatizacije starenje ne utiče na gospodarski rast pa migranti nisu potrebni.

Ako ćemo vjerovati službenoj državnoj propagandi migranti dolaze u Europu bježeći od rata ili klimatskih promjena izazvanih našom krivnjom dok u stvarnosti oni dolaze zbog demografske eksplozije u njihovim državama i financijskih prava koja će ostvariti u Europi. Kako bi se sakrila stvarna slika tih prava većina država odbija otkriti potpune podatke, ali mi znamo da na primjer Italija koja je realno govoreći bankrotirana svake godine daruje između 5 i 6 milijardi eura za migrante koji su se u njoj naselili.

Ako će vjerovati službenoj državnoj propagandi Europljani

podržavaju ujedinjenu Europu danas više neko ikada ranije dok je u stvarnosti Europska unija među građanima, među glasačima omražena organizacija koja pati od demokratskog deficita i gubitka legitimnosti. Europska unija je izgubila glasovanje u 6 od posljednjih 8 puta kada je glasačima bilo dopušteno da izraze svoje mišljenje o njoj i njenim mjerama, a sam predsjednik Europske komisije je na Euronews-u javno pozvao da se ne dopuste novi referendumi.

Po završetku Drugog svjetskog rata jedno od osnovnih pitanja koje se postavljalo na zapadu se ticalo nastanka nacističkih zločina:Kako je moguće da su Njemci podržavali i dopuštali Hitlerove zločine? Naći odgovor na ovo pitanje je slično nalasku odgovora na pitanje kako su Britanci prepustili svoj glavni grad migrantima ili kako su Njemci (i drugi) dopustili da manje od 10 % djece u nekim njihovim vrtićima govori njemački. Odgovor u oba slučaju možemo naći u režimskoj propagandi da je sve to dobro i poželjno.

Reakcija tradicionalista koji vjeruju u neko prelijepo prošlo vrijeme na ove dokazane tvrdnje o današnjem laganju režimskih medija će ustvrditi da se tako nešto u prošlosti nije događalo i u tome čine jednu od osnovnih grešaka. Lažne vijesti koje stvaraju režimski mediji su se pisale prije 50 i 100 godina tako da se ništa nije promjenilo po tom pitanju, dok se promjena realno dogodilo u jednom drugom segmentu.

Jedina razlika između tada i danas se nalazi u činjenicu da danas nama upravljaju liberali upitne moralnosti bez prošlosti i budućnosti s lojalnošću jedino prema novcu. Nitko razuman ne smatra da je Tony Blair-a nakon što je prestao biti premijer postao savjetnik u JP Morgan Chase za 500.000 funti godišnje zbog svojih financijskih sposobnosti. Praktički identično vrijedi i za Manuela Barroso-a koji nakon što prestaje biti predsjednik Europske komisije postaje menadžer u Goldman Sachs-u. Razuman čovjek će vjerovati da su Blair i Barroso nagrađeni tim super unosnim poslovima jer su kao što smo vidjeli u poglavlju makroekonomija donijeli odluku da će države, znači glasači platiti sanacije financijskih institucija, a ne njihovi vlasnici.

Praktički identično vrijedi za sve politike koje europske institucije forsiraju počevši od mogućnosti legalnog izbjegavanja plaćanja poreza na sveukupnom teritoriju unije u trenutačnoj procjenjenoj visini od 750 milijardi funti godišnje preko internacionalnih sporazuma o

slobodnoj trgovini pa do politike primanja migranate. Tako na kraju profite na osnovu izbjegavanja plaćanja poreza i ekonomskih sporazuma ubiru korporacije dok je posao s migrantima postao profitabilniji od prodaje droge što sve na kraju plaćaju iz svojih džepova državljani članica Europske unije.

Zbog takve omražene i u stvarnosti štetne politike koju provode europske institucije danas postoji nezadovoljstvo građana tako da je i sama legitimnost unije dovedena u pitanje. To nezadovoljstvo građana, glasača se artikulira na različite načine,a za institucije najnezgodnije zvuči podrška za stranke koje se u medijima nazivaju populističkima jer slušaju osnovne želje glasača za razliku od vladajućih stranaka i Europskih institucija koje ju ignoriraju.

S druge strane naturalizirani migranti islamske vjeroispovjesti koje je zbog religije lakše uočiti u izbornim statistikama glasuju potpuno suprotno od autohtonih stanovnika čime se dokazuju riječi upozorenja Lee Kuan Yew-a. Na parlamentarnim izborima u Velikoj Britaniji za laburističku stranku je glasovalo 85 % muslimana dok je stranka sveukupno osvojila 40 % glasova. Praktički identično se događa u Francuskoj, Njemačkoj i drugim državama tako da imamo neupitan dokaz o glasovanju prema religiji, prema naciji, prema porjeklu što ukazuje da multikulturalizam ne funkcionira i da je veliki Aristotel prije 2.400 godina bio u pravu nasuprot modernih patuljaka.

Američki predsjednik Abraham Lincoln je navodno izjavio “Možeš prevariti sve ljude neko vrijeme i neke ljude sve vrijeme, ali ne možeš varati sve ljude svo vrijeme” i to u osnovi danas predstavlja osnovni problem Europske unije. To vrlo dobro možemo vidjeti po pitanju laganja o navodnoj koristi trgovinskih sporazuma tako da se danas 70 % Njemaca protivi sporazumu TTIP kojeg je forsirala Europska komisija. S druge strane laganje o korisnosti migranata nikada nije bilo uspješno tako se već 35 godina između 70 i 73 % Njemaca protiv primanju migranata, ali to se u potpunosti ignoriralo jer želje glasača u ovim navodnim demokracijama nemaju nikakvu težinu.

Rezultat tih svjesnih političkih odluka koje bi trebale biti nedopustive u navodno demokratskim državama jer su protivne plebiscitarnoj volji građana dolaze sada napokon na naplatu. To je vidljivo u ranijem navedenom upozorenju državama da ne provode referendume, ali i

općoj panici u kojoj se dočekuju europski izbori 2019 godine.

Tokom svojih 25 godina dosadašnjeg postojanja Europska unija je bez obzira na ciljano snižavanje životnog standarda svojih građana uspjela stvoriti neki svoj, europski identitet među građanima. Pošto sve ima svoj početak i kraj čega su najviše svjesne osobe koje žive na područjim s čestim promjenama granica pitanje bi bilo danas koliko će ona još postojati ?

Prvo osnovno pitanje današnjeg doba glasi da li Unija ima snage za unutrašnju reformu kojom bi porastao njen legitimitet u očima građana ? U ovoj knjizi mi smo ponudili cijeli tucet razumnih reformi ili preciznije govoreći reformi koje bi bile razumne u društvu koje elita vodi razumnim i logičkim odlukama svjesni svojih obveza prema sugrađanima kao i obvezama prema precima i potomcima. Za prihvaćanje u knjizi navedenih reformi Europska komisija bi trebala prihvatiti ukidanje svojih autokratskih moći, korporacije ukidanje izbjegavanja poreza, financijske institucije ekstraprofita, a ljevica humanističkog globalizma i novca koji prima na osnovu njega.

U društvu kojim vladaju politički patuljci teško je moguće da će se dogoditi europska verzija navodnog susreta Deng Xiapinga i predstavnika kineske vojske na kojem je u zamjenu za tadašnje smanjivanje vojnog proračuna ponudio povećanje prihoda u budućnosti što su oni prihvatili. Mogućnost da će u zamjenu za uspjeh europskog projekta oni koji od njega danas osobno profitiraju prihvatiti kratkoročno smanjivanje dobiti u zamjenu za dugoročni rast profita biva danas teško zamisliva. Najbolji primjer zašto je to teško zamisliti nam trenutačno daruje desetak godina neprekidnog veta država Beneluxa i Irske na ukidanje izbjegavanja plaćanja poreza bez obzira na sve štetne makroekonomske posljedice po Europu i njene građane. Praktički identična situacija vrijedi i po pitanju međunarodnih trgovinskih ugovora kao i ona o migracija koje toliko iritiraju građane i potiču glasovanja za nove političke stranke koje slušaju njihove želje.

Europska unija se nakon četvrt stoljeća postojanja nalazi na povijesnoj prekretnici. Ona danas predstavlja ispunjenje njemačkog vanjskopolitičkog cilja o Sjedinjenim Državama Europe pod Njemačkom kontrolom koji je stvoren u doba posljednjeg njemačkog cara Vilima II (vladao 1888-1918), pa se nastavio preko Hitlera i Kohla

do Merkel.

S dijelom kritika izloženih u knjizi se slažu i same europske institucije koje navode u White paper iz 2017. da veliki broj stanovnika Europe smatra kako se Unija previše upliće u njihove poslove. Činjenica da tu realnost Europska komisija priznaje ne znači istovremeno kako smatra da je greška u njoj tako se u tom dokumentu o budućnosti Europe ona hvali s ukidanjem stalnih radnih mjesta i istovremeno najavljuje ukidanje socijalne države u bliskoj budućnost zbog previsokih troškova. Ona se u tom dokumente o budućnosti unije ne bavi činjenicom da su troškovi socijalne države eksplodirali jer 60 % svih socijalnih isplata u na primjer Švedskoj odlazi na migrante ili da je ukidanje stalnih radnih mjesta dovelo do pada nataliteta i legitimiteta tradicionalnih stranka kao niti s velikim brojem drugih problema koje je sama Unija svojim odlukama stvorila.

U White paper iz 2017. godine Europska komisija navodi 5 potencijalnih scenarija transformacije Unije do 2025 godine s tim da se u 4 predložena scenarija spominje jačanje Unije,a samo u petom se spominje da nema

Amblem Europskog suda pravde (slika s Wikipedije)

nikakvih promjena ili se možda sat vraća na vrijeme prije protudemokratski nametnutog Lisabonskog ugovora. Kako niti jedan od komisije predloženih scenarija ne može biti prihvatljiv za građane nacionalnih država Europske unije niti može zaustaviti masovno nezadovoljstvo njenih građana ovdje smo predložili 6 scenarij budućnosti unije s detaljno objašnjenim razlozima.

Cilj ovdje predloženih mjera predstavlja stvaranje tog šestog scenarija budućnosti Unije. Taj detaljno obrazložen scenarij uz pomoć jasnih, poštenih i iz perspektive birača opravdanih kritika sadašnjeg stanja predlaže stvaranje konfederacije u kojoj njen predsjednik i premijer u potpunosti odgovaraju građanima na demokratskim izborima izabranom parlamentu čime se eliminira sadašnjo autokratsko da ne ustvrdimo diktatorsko upravljanje. Osim ove potencijalno dugoročno važnija reforma je ona po pitanju Europskog suda koji bi se bavio samo vrlo ograničenim ustavnim pitanja.

U sferi ekonomije te predložene reforme bi ponovno omogućile da

područje Europske unije u makroekonomskom smislu postane najinovativnije područje svijeta pošto će njene članice biti prisiljene različitim poštenim inovativnim načinima pokušavati svoju ekonomiju učine kompetitivnijom od one drugih članica. S druge strane pošto će svi europski političari ili preciznije njihove stranke ovisiti o birača tada se možemo nadati da će odustati od za Europu makroekonomski štetnih internacionalnih trgovačkih ugovora.

Cilj treće one multikulturalne, demografske reforme je omogućiti da i za 100 ili 300 godina još uvijek postoje potomci autohtonih Europljana, zaustavljanje sadašnje erozije socijalnog kapitala kao i urušavanje socijalne države. Samo pomisao da će po službenim projekcijama za 300 godina postojati samo 1 ili 5 % Talijana, Njemaca ili općenito bioloških potomaka prvih stanovnika Europe ukazuje na trenutačnu genocidnu politiku koja se provodi u Europi.

Te ciljeve smo u predloženoj reformi ispunuli otežavanjem dolaska u Europu kao i onemogućavanjem stjecanja državljanstva država članica Unije onima koji ne bi smjeli imati pravo na to. Osnovna odgovornost svake vlade pa i one europske mora biti dobrobit vlastitih građana što utilitaristi koji danas upravljaju odbijaju prihvatiti. Najčešća njihova kritika po ovom pitanju bi glasila da se migrante na granici jedino može zaustaviti pucanjem. Nastavljajući po toj njihovoj logici

napadi hladnim ili vatrenim oružjem, teroristički napadi, masovna silovanja, kao i očekivano izumiranje, genocid Europljana u budućnosti zajedno s kolapsom socijalnom državom danas, sve zbog migranata biva potpuno u skladu s njihovom teorijom humanosti.

Ranije navedeni White paper Europske komisije iz 2017 nas je svih pozvao na debatu o budućnosti Europske unije,a ova knjiga, analiza predstavlja hrvatski dodatak toj debati o budućnosti Europske unije. Mnogima se ovaj dodatak kao i podaci koji se nalaze u njemu neće svidjeti,a mnogi će ga i pokušati osporiti koristeći razne etikete koje više govore o njima nego ovoj analizi jer ovdje izloženi scenario budućnosti ima veću demokratsku podršku nego oni izloženi od komisije. To i nije bilo iznimno teško postići jer 221 % više građana država članica Unije podržava njeno slabljenje i jačanje država nego suprotne scenarije koje je komisija u svom dokumentu predložila.

U određenom smislu ova knjiga predstavlja odgovor na White paper iz 2017 kojim je Europska komisija pozvala na raspravu o budućnosti Europe. Najteži dio u nastanku ove analize je bilo nalaženje istinitih podataka u današnje doba laži kada manje od 20 % stanovnika vjeruje pisanim medijima. Taj podatak svima nama više nego dovoljno o sadašnjem stanju Europske unije koja se mora reformirati dok ovaj kontinent de jure i de facto još uvijek pripada svojim Europljanima.

Poštovani čitatelju nadam se da ste imali priliku uživali u knjizi i uz put naučili nešto novo o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti Europske unije. Sve Vaše komentare na knjigu možete poslati na rijecki.analiticar@gmail.com pa će biti s zadovoljstvom pročitati. S posebnim zadovoljstvom će biti pogledana svaka informacija koja ukazuje na moguću činjeničnu grešku koju ste vidjeli, našli u ovoj analizi. Na žalost to se danas mora posebno naglasiti kada živimo u dobu laži i marketinga u doba kada malo tko razumije da je prva osnovna dužnost svakog analitičara znati što je istina, a što je laž bez obzira tko govori. Za kraj moram Vam se zahvaliti što ste uložili truda i vremena pročitati knjigu 25 godina Europske unije - 25 godina pogrešaka.

Besplatna elektronička knjiga “25 godina Europske unije – 25 godina promašaja” je izdana u skladu s dogovorom internet portala Kamenjar i autora knjige Roberta Jurčića.

Svi oni koji žele čitati ovu knigu u tiskanom obliku knjige se zamoljavaju da kontaktiraju nakladnika Libros j.d.o.o iz Splita na email librosknjige@gmail.com